

ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΓΕΡ. ΠΕΦΑΝΗ

ΤΟ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ
ΤΩΝ ΠΕΡΣΙΚΩΝ ΕΠΙΔΡΟΜΩΝ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

Συνιστώμενον ἵνα κυκλοφορήσῃ εἰς ὅλα τὰ Σχολεῖα τοῦ Κράτους
διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 47351/30.6.1948 Ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας.
Ἐγκριθὲν ἵνα κυκλοφορήσῃ εἰς τὸ Στράτευμα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ.
503.685/48.001/5/5-9-48 γνωματευσεως τῆς Διοσεως Ἡθικῆς καὶ Ἐθνικῆς
Ἀγωγῆς τοῦ Στρατεύματος τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου Στρατοῦ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ — ΧΙΛΙΑΣ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΑΘΗΝΑΙ, ΜΑΡΤΙΟΣ 1949

ΔΩΡΟΥ ΓΕΡ. ΠΕΦΑΝΗ

V

ΤΟ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ

**ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ
ΤΩΝ ΠΕΡΣΙΚΩΝ ΕΠΙΔΡΟΜΩΝ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ**

Συνιστώμενον ἵνα κυκλοφορήσῃ εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα τοῦ Κράτους
διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 47351]30.6.1948 Ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας.

Ἐγκριθὲν ἵνα κυκλοφορήσῃ εἰς τὸ Στράτευμα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ.
503.685]48.001]5]5-9-48 γνωματεύσεως τῆς Δ]νσεως Ἠθικῆς καὶ Ἐθνικῆς
Ἀγωγῆς τοῦ Στρατεύματος τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου Στρατοῦ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ — ΧΙΛΙΑΣ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΑΘΗΝΑΙ, ΜΑΡΤΙΟΣ 1949

Κάθε αντίτυπο έχει τὴν ὑπογραφή τοῦ συγγραφέως

A large, stylized handwritten signature in black ink, likely belonging to the author Dhoros Ger. Pephanis. The signature is fluid and cursive, with a long horizontal stroke at the end.

Ἡ πρώτη ἔκδοσις τοῦ βιβλίου αὐτοῦ, ἐκ σελίδων 32 ἐκυκλοφόρησε τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1948 εἰς 3.000 ἀντίτυπα. Ἡ δευτέρα ἔκδοσις βελτιωμένη καὶ ἐπηυξημένη, ἐκυκλοφόρησεν εἰς 7.000 ἀντίτυπα τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1948. Ἡ Τρίτη Ἐκδοσις εἰς 5.000 ἀντίτυπα κυκλοφορεῖ τὸν Μάρτιον τοῦ 1949.

Tous droits de reproduction et de traduction réservés pour tous pays
Copyright by Dhoros Ger. Pephanis.

ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ

Ἄνομοι, ἡ Πατρίδα μας οὐτ' ἔτσι γονατίζει...
Εἰς τοὺς Θεοὺς τὸ δίκηο της στηρίζει συνεχῶς...
Κι' ἂν ὁ καθένας σας χολὴ καὶ ξύδι τὴν ποτίζει,
Σὲ σᾶς ἔρχετ' ὁ θάνατος σ' Ἐκείνη τ' Ἅγιο Φῶς...

Σκλάβα κορμιὰ κι' ἂν παίρνετε, ποτὲ μὴ στοχασθῆτε
πὼς ἡ ψυχὴ τοῦ Ἑλλήνος μπορεῖ νὰ σκλαβωθῇ...
Ἄπ' τῶν Μαννάδων τὴν ὀργὴ μιὰ μέρα θὰ χαθῆτε
Καὶ θὰ ξανάβρουν τὰ παιδιὰ τὴν πατρικὴ τους γῆ !

Τὸ γάλα ποὺ τ' ἀνάθρεψε ἦταν οὐράνιο δάκρυ
Κι' ἡ φτώχεια λαμπυκάρισε τὸ αἷμα τους τ' ἀγνό,
Κι' ὅπου κι' ἂν πᾶνε τὰ παιδιὰ, στὴν ἴδια θᾶρθουν
[ἄκρη

Τῆς ἱστορίας τους νὰ βροῦν τὸ νόημα γυμνό...

Κα ΖΑΝΑΝΤΡΙΣ

Αὐγούστου 6|1948

Εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Χερσόνησον
Δὲν ὑπάρχει οὔτε ποτὲ ὑπῆρχεν
Σλαυομακεδονικὴ Ἔθνότης.
Ὑπάρχουν μόνον Ἕλληνες Μακεδόνες.

Τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος δὲν ἔχει
οὔτε εὐφορες πεδιάδες
οὔτε πλούσια δάση.
Τὸ πτωχὸν ἔδαφός του δὲν ἔχει
οὔτε φλέβες χρυσοῦ
οὔτε πολύτιμα μέταλλα.
Ὅλοι ὁμῶς οἱ Ἕλληνες
ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς πτωχῆς των γῆς,
τρέχουν πρὸς τὴν Ὀλυμπίαν.
Διὰ ν' ἀποκτήσουν ἓνα πολύτιμο θησαυρὸ
«τὸν Κότινον»
Τὸ κλαδὶ τῆς ἀγριεληᾶς.

Ἐλεύθεροι λαοὶ τῆς Γῆς,
Δὲν θέλομεν ξένα Ἐδάφη.
Μὰ δὲν θ' ἀφήσωμεν σ' ἄλλων χεῖρα
οὔτε σπιθαμὴ ἀπὸ τὰ δικά μας

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΔΕΝ είναι ή πρώτη φορά, μέσα εις τὸ κύλισμα τῶν αἰώνων, ποὺ οἱ Σλαῦοι ἐξαπολύουν τὶς βάρβαρες ὀρδές των εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Μακεδονίαν. Καὶ δὲν εἶναι ή πρώτη φορά, ποὺ ή ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται κι' ἀργὰ ἢ γρήγορα τὰ στίφη τῶν τσακαλιῶν τῆς στέππας διώχνονται ἀπὸ τὰ χῶματα εἰς τὰ ὁποῖα γεννήθηκε ή ἐλευθερία.

Κάθε ὅμως φορὰ ὁ ἐπίλογος εἶναι ὁ ἴδιος. Μόλις ή ἀπελπισία τῆς ἀποτυχίας ἀγκαλιάσει τὰ σκοτεινὰ σχέδια τῶν κόκκινων σατανάδων, μόλις τὰ ἀνθρωπόμορφα τέρατα πεισθοῦν ὅτι ή γῆ ή Ἑλληνική ποτὲ δὲν θὰ γίνη δική τους, τότε βάζουν σὲ ἐφαρμογή τὴν ἀπαισιώτερη μέθοδο ποὺ ἔχει ὡς σκοπὸ τὸ ξεκλήρισμα τῆς γεννηᾶς μας, τὴ μέθοδο ποὺ ἐπιδιώκει μὲ τὸ κτύπημα τῶν βλαστῶν τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος, νὰ κλονίσῃ τὶς ρίζες τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς μέχρι νὰ τὴν ἐξαφανίσῃ...

Τὸ παιδομάζωμα στὴν Ἑλληνικὴ ἱστορία δὲν ξεκινᾷ ἀπὸ τὰ μαῦρα χρόνια τῆς Τούρκικης σκλαβιάς, ὅταν τὰ παιδιὰ ἀρπαζόντανε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῶν μαννάδων τους γιὰ νὰ γυρίσουν ὕστερα ἀπὸ χρόνια γενίτσαροι τρομακτικοὶ καὶ μητραλῖαι...

Τὸ παιδομάζωμα ἢ καλύτερα τὸ μὲ κάθε τρόπο ξεκλήρισμα τῶν νεαρῶν βλαστάρων τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας ἔχει τὸ ξεκίνημα του στὰ σκοτάδια μακρυνῶν αἰώνων, τότε ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ή ἄρκτος τῆς Ἀσίας σήκωσε τὸ εὐγχος της κι' ἄρχισε νὰ ὠσφραίνεται τὸν ἀέρα ποὺ φυσοῦσε κάτω στὸ γαλανὸ Αἰγαῖο...

Καὶ στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων, πολλές, μὰ πάρα πολλές φορὲς, ή ἱστορία ή Ἑλληνική γυρίζοντας τὶς σελίδες της, σκέπαζε τοὺς σπαραγμοὺς τῆς μάννας, ποὺ ἔχανε τὸ σπλάχνο της καὶ τοὺς λυγμοὺς τοῦ παιδιοῦ ποὺ τὸ ἄρπαζαν ἀπὸ τὴ μητρικὴ ἀγκαλιά...

Κι' αὐτὲς τὶς σελίδες τῆς ἱστορίας θὰ γυρίσῃ σήμερα μὲ συντομία τὸ βιβλιαράκι αὐτὸ καὶ θὰ παρουσιάσῃ τὰ φρικιαστικὰ ἐγκλήματα ποὺ ἐγιναν κατὰ καιροὺς μέσα στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων ἐναντίον τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος...

Καὶ σήμερα ποὺ οἱ Σλαῦοι βλέπουν καλὰ ὅτι οἱ ἑνοπλες συμμορίες ποὺ ἐξαπέλυσαν ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος συντρίβονται καὶ δεκατίζονται καθημερινὰ καὶ πρόκειται νὰ δεχθοῦν ἀκόμη συντριπτικώτερα πλήγματα καὶ τελικὰ νὰ διαλυθοῦν δὲν χάνουν τὶς ἐλπίδες καὶ τὶς προσδοκίες των.

ὅτι κι' ἂν δὲν ἐπιτύχουν τῇ φορᾷ αὐτῇ, κάποτε ἄλλοτε θὰ γυρίσουνε ξανά καὶ πρὶν τῶρα νὰ φύγουνε σπέρνουν τὸ σπόρο ποὺ θὰ ὑπονομεύσῃ τὴ φυλὴ, θὰ ροκανίσῃ ἡ ἀκουλῆκι τὴν ἐθνικὴ ἀντίστασι, θὰ ἐξουδετερώσῃ κάθε προσπάθεια καὶ θὰ ἐξαντλήσῃ καὶ τελικῶς διαλύσει κάθε δύναμι κανὴ νὰ ἀντιταχθῇ εἰς τὰ σχέδια καὶ τοὺς σκοποὺς τῶν τὴν ἄλλη φορὰ ποὺ θὰ γυρίσουν πάλιν ὡς ἐπιδρομεῖς.

Κι' ὁ σπόρος ποὺ τῶρα σπέρνουν εἶναι ἡ τελειοποιημένη καὶ συστηματοποιημένη μορφή τοῦ ἀφελληνισμοῦ τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς μὲ τὴ μέθοδον τοῦ παιδομαζώματος...

Σ' ὁλόκληρῃ τὴν ἐλληνικὴ ὑπαιθρὸς ἓνας τρομακτικὸς ἐφιάλτης ἀπλώνει τὰ μαῦρα του φτερά.

Κάθε βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ σκοτεινιάζει, ἡ τελευταῖα ἀκτίνα τοῦ ἡλίου πρὶν δύσῃ, φωτίζει μία ρυτίδα—λαχτάρα χαραγμένη βαθειὰ στὰ μέτωπα τῶν χωρικῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν...

Ἐνας ἄγγελος φρίκης σκορπίζει τὴν προαίσθησι : Ἀπόψε, μορφαὶ νὰ ἔλθουν γιὰ παιδομάζωμα... Καὶ μαζὶ σκορπᾷ στὶς ραχοκοκκαλιὰς τῶν μαννάδων τὴν ἀνατριχίλα τοῦ τρόμου καὶ μαζὶ μὲ τὸν ἀπέραντο θρῆν ὑψώνεται στὸν οὐρανὸ βγαλμένη ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοῦ Γένους ἡ κατάρρα.

Ἡ κατάρρα ἐναντίον τοῦ μεγαλυτέρου ἐγκλήματος ποὺ ἐγέννησαν οἱ αἰῶνες... Ἡ κατάρρα τῆς μάννας ποὺ τῆς ἀρπάζουν τὸ σπλάχνο... Ἡ κατάρρα τῆς γενηᾶς, ποὺ γέννησε καὶ χάρισε στὴν ἀνθρωπότητα τὰ φῶς τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας...

Μία κατάρρα ποὺ δὲν ἐκτοξεύεται μόνον ἐναντίον τοῦ Σλαυϊσμοῦ, τοῦ Ρωσσίας, τῆς Βουλγαρίας ἢ τῆς Γιουγκοσλαβίας, ἀλλὰ κατάρρα ποὺ ἐκτοξεύεται ἐναντίον ὁλοκλήρου τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ Αἰῶνος μας.

Ἀπρίλιος 1948

ΔΩΡΟΣ ΓΕΡ. ΠΕΦΑΝΗΣ

Στὸ κατῶφλι τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας ὅταν ἐγίνοντο οἱ ἐπιδρομὲς τῶν Περσῶν

ΠΡΙΝ ἀρχίσουμε τὴν ἐξέτασι τοῦ θέματος αὐτοῦ τοῦ μικροῦ βιβλίου, καλὸν εἶναι νὰ ποῦμε λίγα λόγια γιὰ τὴν ἱστορία τῆς Μακεδονίας, ἑναντίον τῆς ὁποίας πρῶτα - πρῶτα στρέφεται ἡ σλαβικὴ ἐπιβολή.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πού ἡ μυθολογία ἄρχισε νὰ σκιαγραφῇ τὴν ἱστορία τοῦ τόπου αὐτοῦ, οἱ πρῶτοι τοῦ κάτοικοι ὑπῆρξαν Ἑλλήνες. Ἦσαν ἀπὸ τοὺς ἴδιους ἐκείνους ἀνθρώπους τῆς Ἑλληνοπελασγικῆς φυλῆς πὺν ἀπετέλεσαν εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸν πληθυσμὸ τοῦ γεωγραφικοῦ χώρου πὺν ἐλέγετο Ἑλλάς. Αὐτὸ μᾶς τὸ λέγει ὁ Ὅμηρος, ὁ Στράβων, ὁ Αἰσχύλος, ὁ Ἡσίοδος, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι συγγραφεῖς τῆς ἀρχαιότητος. Ἀκόμη κι' αὐτὸ τὸ ὄνομα «Μακεδονία» ἔχει ἀποκλειστικὰ ἑλληνικὴ τὴν προέλευσί του. Προῆλθεν ἀπὸ τὸ «Μακεδὼν» ἓνα βασιλεῖα τοῦ τόπου, πὺν ἦτο γυιὸς τοῦ πατέρα τῶν Ἑλλήνων θεῶν, τοῦ Διὸς, καὶ μιᾶς θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος.

Καὶ ἡ Μακεδονία ὑπῆρξε πάντοτε Ἑλληνικὴ, μὲ Ἑλληνικὴν ἱστορίαν, μὲ Ἑλληνικὰς παραδόσεις, μὲ Ἑλληνικὰ λείψανα τῆς ἱστορικῆς ἐποχῆς. Ἡ Ἑλληνικὴ Μυθολογία, εἰς τὴν Πιέριαν τῆς Μακεδονίας ἐτοποθέτησε τὴν πατρίδα τῶν Μουσῶν καὶ τὴν πατρίδα τοῦ Ὀρφέως μεταξὺ τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης καὶ τὴν κατοικίαν τῶν θεῶν μεταξὺ Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας, εἰς τὸν Ὀλυμπον, ἀπὸ ὅπου ἡ Ἑλληνικὴ ἰδέα κατέβαινε κι' ἀπλωνότανε σ' ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα. Εἰς τὴν ἀρχαιότητα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀλυσσίδα τῶν αἰώνων, μέχρι σήμερα, Ἑλληνισμὸς καὶ Μακεδονία ὑπῆρξαν ἔννοιες ταυτώσῃμες. Ἡ Μακεδονία, στὴ γεωγραφικὴ θέσι ποὺ βρίσκεται εἶναι σὰ μιὰ γέφυρα ἡ ὁποία ἐνώνει τὴν Ἀσία καὶ τὴν Εὐρώπη. Γι' αὐτὸ καὶ ἀπὸ τοὺς προῖστορικοὺς χρόνους ὅλοι οἱ βάρβαροι ἐπιδρομεῖς ἀπὸ αὐτὴν πάντοτε περνοῦσαν.

Ἀπὸ τίς πρῶτες ἡμέρες τῆς ζωῆς τῆς ἡ Μακεδονία ἄρχισε νὰ δέχεται τίς ἐπιδρομὲς τῆς ἀσιατικῆς στέππας. Οἱ βάρβαροι τότε ἐλέγοντο Πέρσαι καὶ οἱ ἐπιθέσεις των δὲν ἐστρέφοντο μόνον κατὰ τῆς Μακεδονίας, ἀλλὰ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ὁλοκλήρου.

Ἀπὸ μιὰ τραγικὴ τῆς μοίρας ἐπιθυμία, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τῶν

πρώτων ἐπιδρομῶν τῆς Ἀσίας ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, οἱ Ἕλληες εὐρίσκοντο σ' ἐμφύλιο πόλεμο μεταξύ τους. Οἱ Μακεδόνες πολεμῶσαν με τοὺς Ἀθηναίους. Κι' ἐνῶ πολεμοῦσαν μεταξύ τους, ὡς μᾶς λέγει ὁ Ἡρόδοτος, κι' ἐνῶ εὐρίσκοντο ἀντιμέτωποι εἰς τὰς Πιταιάς, ἐπετέθη ὁ Μαρδόνιος ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Περσῶν.

Ὁ Ἀλέξανδρος Α' τότε, ἀμέσως σταμάτησε τὸν ἐμφύλιο πόλεμον γοντας στοὺς Ἀθηναίους : «Θὰ σκοτωνόμουν, ἐὰν ὀλόκληρη ἡ Ἑλλάδα δὲν μοῦ ἦτο τόσον ἀγαπητή. Εἶμαι Ἕλληνας ἀπὸ ράτσα καὶ δὲν θέλω βέβαια νὰ ἰδῶ τὴν ἐλεύθερη Ἑλλάδα νὰ γίνεται σκλάβη».

Καὶ ἐστράφη ἐναντίον τῶν Περσῶν τοὺς ὁποίους κατενίκησε καὶ κυνήγησε μέχρι τὴν Ἀσία.

Ὅπως μᾶς λέγει ὁ Ἡρόδοτος καὶ ὁ Θουκυδίδης, οἱ βάρβαροι τὸν πανικὸ τῆς φυγῆς τους, σκορποῦσαν πίσω τους τὸν ὀλεθρὸν καὶ καταστροφῆς. Κι' ὅλη τους ἡ μανία ἐστρέφεται κυρίως ἐναντίον τῶν Ἑλληνοπαίδων. Ἦτο ἡ μοῖρα τῆς Ἑλλάδος αὐτή. Κάθε φορὰ νὰ δίνεται τὴν ἐπίθεσι τῶν βαρβάρων τῆς Ἀσίας ὑπομένουσα τοὺς αὐτοὺς τρόπους ἐκδηλώσεως, δηλαδὴ βιαίαν στρατολογίαν καὶ παιδομάζωμα. «Οἱ δὲ βάρβαροι ὡς ἀπείρουν ἐκ τῆς Δήλου, πρὸς τὴν σῖσχον πρὸς τὰς νήσους, ἐνθεῦθεν δὲ στρατιὴν καταπαρελάμβανον καὶ ὁμήρους τῶν νησιωτῶν παίδας ἐλάμβανον.» (Ἡροδότου 6, 99). Αὐτὴ ἦτο ἡ πρώτη φορὰ πού ἡ στέππα τῆς Ἀσίας κτυποῦσε τὰ βλαστάρια τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους. Κι' αὐτὸ ἔγινε τέσσερες περίπου αἰῶνες πρὶν ἀπὸ τὴν γέννησι τοῦ Χριστοῦ. Ἀποφεύγοντες τὸν περίπλουν τοῦ Ἀἰῶνος καὶ ἐπιπλέοντες διὰ τῶν Κυκλάδων οἱ Πέρσαι ἐστρατολόγουν βιαίως καὶ ἐμάζευαν τὰ παιδά. Ἡ ἀσιατικὴ βαρβαρότης εἶχε τὴν ἴδια ἐκδήλωσι καὶ τότε ὅπως καὶ σήμερα, εἰς τὴν πρὶν ἀπὸ δύο μισὴ χιλιάδες χρόνια σύγκρουσιν τιμὴν μετὰ τὸν εὐρωπαϊκὸν πολιτισμόν.

Καὶ ἡ Ἑλλάδα, ἀκολουθώντας τὴ φωνὴ τῆς μοίρας, ποὺ τῆς ἔταξε νὰ εἶναι εἰς τὸ πέρασμα τῶν αἰώνων φρουρὸς τοῦ πολιτισμοῦ ἔδωκε καὶ τότε ὅπως καὶ τώρα, τὸ ἀποφασιστικὸ κτύπημα καὶ ἀνάγκασε τὸν Ἀσιάτη ἐπιδρομέα νὰ γυρίσῃ πίσω εἰς τὰς στέππες τῆς Ἀσίας.

Ὅταν ἡ Ρωμαϊκὴ βία ἐπέδραμε κατὰ τῆς Ἑλλάδος

ΔΥΟ αἰῶνες ἀργότερα, ὁ Ἑλληνικὸς κόσμος ἦταν γραπτὸ νὰ μῇ στὸ περιθώριον κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴ ἑνὸς καινούργιου ἐχθροῦ, τῆς Ρώμης. Ἡ δυναστεία τῶν Μακεδόνων, ὕστερα ἀπὸ λαμπρὴ ζωὴ πέντε αἰώνων, ἔσβυνε κάτω ἀπὸ τὸν ἄνεμο τῆς Ρωμαϊκῆς βίας. **Καὶ μαζί με τὴν Μακεδονία, ποὺ ἦταν τῆς Ἑλλάδος τὸ κεφάλι καὶ ἡ φωνὴ τὸ ἅγιο φυλακτό της, ἦταν ἡ Ἑλλάδα ὀλόκληρη μαζί με τ' ὄνειρό της,** ἔσβυσε λίγα χρόνια ἀργότερα κι' ὀλόκληρη ἡ Ἑλλάδα καὶ ὑπέκυψε

στην ἐχθρική βία, τὸ 146 π.χ. καὶ τὸ κλειδί γιὰ τὴν κυριαρχία τοῦ κόσμου περιῆλθεν εἰς τὴν Ρώμην.

Ἀπὸ τὰ χρόνια ἐκεῖνα ἡ Μακεδονία καὶ ὁ γεωγραφικὸς χώρος ποὺ τὴν περιβάλλει ἀποτελοῦσαν τὸ κέντρον τὸ ἀπαραίτητο γιὰ τὴν κυριαρχία τοῦ κόσμου.

Καὶ οἱ καινούργιοι κατακτηταὶ μαζὶ μὲ τὸ μαῦρο σκοτάδι τῆς σκλαβιάς ἔφεραν μαζὶ τοὺς τὸν ἄνεμο τῆς καταστροφῆς. Ἑκατοντάδες ὁλόκληρες σκλάβων ἔπερναν τὸν δρόμο γιὰ τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας. Ἐσύροντο στὶς ἄλυσσίδες καὶ νήπια ἀκόμη. Καὶ τὰ βρέφη, ὅσα δὲν μπορούσαν νὰ περπατήσουν, ἔπεσαν κάτω ἀπὸ τὸ κτύπημα τοῦ ρωμαϊκοῦ πελέκεως. Οἱ κατακτηταὶ δὲν ἄφησαν παρὰ μόνον γέροντας.... Πῆρες σύστημα ἐξουθενώσεως τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς...

Γιατὶ αὐτὸς ἦτο ὁ σκοπὸς τῶν Ρωμαίων κατακτητῶν. Ἡ γενωλεθρία τῶν Ἑλλήνων, δηλαδὴ ὁ συστηματικὸς ἀφελληνισμὸς τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς...

Καὶ ἡ ρωμαϊκὴ κατὰ τοῦ ἑλληνικοῦ γένους γενωλεθρία εἶχε τὴ σημαντικώτερη ἐκδήλωσί της εἰς παιδομάζωμα διενεργούμενον κυρίως εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Θράκη. Τὰ παιδιά ποὺ ἀνηρπάζοντο ἀπὸ τοὺς ἑλληνικοὺς πληθυσμοὺς τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης κατετάσσοντο εἰς τὰ τάγματα τῶν πραιτοριανῶν (βλέπε σχετικῶς : Κ. Ν. Σάθα : «Ἕλληνες Στρατιῶται ἐν τῇ Δύσει», Ἀθῆναι 1885, σελ. 20—21) τὰ ὅποια ἦσαν ἀνάλογα κατὰ τὴν ὅλην ὀργάνωσιν μὲ τὰ τάγματα τῶν γενιτσάρων. Οἱ ἀποτελοῦντες τὰ τάγματα αὐτὰ εἶχον ὡς κυρίαν ἀποστολὴν νὰ ἀνήκουν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν σωματοφυλακὴν καὶ ἀκολουθίαν τοῦ πραιτορος, ἐθεωροῦντο δὲ καὶ σύσκηνοι τοῦ αὐτοκράτορος (*Contubernales imperatoris*). Ἐπίσης εἰς τοὺς πραιτοριανοὺς ἀνετίθετο ἀποκλειστικῶς ἡ φύλαξις ὅλων τῶν ἀπωτάτων ὁρίων τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους. Εἰς τοὺς πραιτοριανοὺς ἐδίδετο μισθὸς ἐξαιρετικὰ μέγας, ἀνεγνωρίζοντο δὲ εἰς αὐτοὺς καὶ ἐξαιρετικὰ δικαιώματα. Ὁ αὐτοκράτωρ Σέπτιμος Σεβήρος, ἀνεδιωργάνωσε καὶ ἐνίσχυσε τὰ τάγματα αὐτὰ καὶ ταυτοχρόνως κατέλυσε τὴν παλαιοτάτην συνήθειαν νὰ στρατολογοῦνται τὰ ἑλληνόπαιδα τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης διὰ τὴν συγκρότησίν των. (βλ. Κ. Ν. Σάθα ἐνθ. ἄνωτ. σελ. 20—21).

Οἱ διάδοχοι τοῦ Σεβήρου ἀνεσυνεκρότησαν τὰ τάγματα αὐτά, εἰς τὰ ὅποια ἐχρησιμοποιοῦν καὶ Μακεδόνας, ὅχι ὅμως πλέον ὑπὸ μορφὴν παιδομαζώματος.

Μὰ ἡ φυλὴ δὲν ἔσβυσε. Συνέχισε τὴν κληρονομία τοῦ ἀρχαίου πνεύματος κάτω ἀπὸ τὶς ἄλυσσίδες τῆς σκλαβιάς, διαφύλαξε τὴν κληρονομία τοῦ Παρθενῶνος καὶ προετοίμασε ἀκόμη τὴν κατάλληλην ἀτμόσφαιρα γιὰ νὰ καλλιεργηθῇ ἡ παρήγορη γλυκύτης τοῦ χριστιανικοῦ κηρύγματος. Γιατὶ στ' ἀλήθεια, ἐὰν ἡ ἀνθρωπότης εὗρέθη προετοιμασμένη νὰ δεχθῇ τὸ Εὐαγγέλιον, εἶναι γιὰ τὴν προηγουμένως ἡ ἰσότης τῶν ἀνθρώπων, ἡ ἰσότης τῶν λαῶν, ποὺ διεκήρυξε τὸ ἀρχαῖο Ἑλλη-

νικὸ πνεῦμα εἶχε προετοιμάσει τὸ ἔδαφος εἰς τὸ χριστιανισμό. Καὶ ἄρχαῖο αὐτὸ πνεῦμα διεσώθει ἀπὸ μιᾶ φυλῇ πού μάταια προσπαθοῦνε νὰ τὴν ἐξαφανίσουν μετὰ τὴ μέθοδο τοῦ ξεκληρίσματος τῶν βλασφημιῶν τῆς οἱ βάρβαρες ἐπιδρομῆς τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ρώμης...

Καὶ ὅχι μόνον δὲν ὑπέκυψε ἡ φυλὴ τῶν Ἑλλήνων κάτω ἀπὸ τὴν τῶν σιδερόφρακτων λεγεώνων τῆς Ρώμης, ἀλλὰ κατόρθωσε τὸ θαῦμα αὐτὴ ἡ σκλαβωμένη φυλὴ νὰ ἐκπολιτίσῃ τοὺς κατακτητὰς τῆς καὶ φωτίσῃ μετὰ τὸ πνεῦμα τῆς τὴν Ρωμαϊκὴ ὁμίχλῃ.

Τὸ ὁμολογεῖ αὐτὸ ὁ Ρωμαῖος ποιητὴς Ὁράτιος :

*Graecia capta ferum victorem cepit et artes
Intulit agresti Latio* (Horat, Epist, II, 1. 156).

Δηλαδή ἐπὶ λέξει :

« Ἡ νικημένη Ἑλλάς ἐνίκησε τὸν βάρβαρον νικητὴν τῆς καὶ ἐφώτισε μετὰ τὸ θεῖον φῶς τῆς τέχνης ».

Ἡ πρώτη ἐμφάνισις τῶν Σλαυϊκῶν ἐπιδρομῶν, τὴν ἐποχὴν τοῦ Βυζαντίου

ΚΑΙ τὸ σκοτάδι τῆς σκλαβιάς κάποτε πέρασε. Κι' ἦλθε τὸ φῶς ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου. Καὶ μετὰ τὴν ἐμφάνισίν του σημειώνεται τὸ τέλος τῆς χαίρας ἐποχῆς καὶ ἀρχίζει ὁ Μεσαίων. Ἡ Μακεδονία, εἶναι πάλιν περὶ μαχῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ καλλίτερη ἐπαρχία τοῦ Βυζαντίου. Γίνεται ἓνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα κέντρα διαδόσεως τοῦ χριστιανισμοῦ. Καὶ ἐνῶ αἱ Ἀθῆναι μεταβάλλονται σὲ μιὰ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλιν, μετὰ τερτεύουσα σημασία καὶ οἱ Ἑλληνικὲς πολιτεῖες τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἀσίας ἐξαφανίζονται κάτω ἀπὸ τὴν ἀραβικὴν κατάκτησιν, ἡ πρωτεύουσα τῆς Μακεδονίας, ἡ Θεσσαλονίκη, θεωρεῖται καὶ αὐτὴ πρωτεύουσα βασιλικὴ καὶ «καρδιὰ τῆς Ἑλλάδος» καὶ ἡ πνευματικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ τῆς κινήσεως συναγωνίζεται τὴν πρωτεύουσα, τὴ βασιλίδαν τῶν πόλεων, τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Ἀλλὰ μαζὶ μετὰ τὴν ἐλευθερίαν καινούργιες δοκιμασίαι ἔρχονται πλῆξουν τὴν Μακεδονίαν. Αὐτὴ δίνει τοὺς καλλίτερους πολεμιστὰς καὶ ἐπιδρομὰς τῶν βαρβάρων. Ἡ Μακεδονία ἀποκρούει τοὺς Γότθους τοῦ Ἀλαρίχου, τοὺς Οὐννους τοῦ Ἀττίλα, τοὺς Ὀστρογότθους τοῦ Θεοδορίου, τοὺς Ἀβάρους, ὅλες αὐτὲς τὶς παράδοξες φυλὰς πού ἐμᾶζονται ἀπὸ τοὺς ἱστορικοὺς Σ λ α υ ὶ ο ι. Εἶνε ἡ ἐποχὴ αὕτη τὸ πᾶσι τῶν χρόνων τῶν Σλαυϊκῶν ἐπιδρομῶν. Πάνω κάτω ὁπλίσθησαν νὰ αἰῶνες πρὶν ἀπὸ σήμερον.... Καὶ κράτησαν οἱ ἐπιδρομῆς αὐτὲς ἐπὶ τό ὁλόκληρα χρόνια γιὰ ν' ἀφήσουν ὡς μονίμους ἐπιδρομῆς τοὺς Βούλγαρους, πού ἀπὸ τότε γίνονται ἡ μόνιμη πληγὴ τοῦ Βυζαντίου καὶ τῆς Ἑλλάδος.

Οἱ Βούλγαροι ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἓνας λαὸς πλάνης.

ληστροικός. Μόλις τὸ 499 μ. Χ., ἀφοῦ ἡ Μακεδονία καὶ ἡ Θράκη εἶχανε συμπληρώσει περισσότερο ἀπὸ μιὰ χιλιετηρίδα Ἑλληνικῆς ζωῆς, ἐπέ-
ρασαν τὸν ποταμὸ Ἰστρον καὶ ἄρχισαν τὶς ἐπιδρομὰς τοὺς ἐναντίον
τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Βυζαντίου, τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης. Μόλις
τὸ 679 μ. Χ. κατόρθωσαν νὰ ἐγκατασταθοῦν εἰς τὴν Μυσίαν χώραν,
βορείως τοῦ Αἴμου, νοτίως τοῦ Ἰστρον, ἀνατολικῶς τοῦ Μοράβα καὶ
δυτικῶς τοῦ Εὐξείνου, ἀφοῦ ὁ τότε βασιλεὺς τοὺς Ἀσπαρούχ, ὑπέταξε
τὶς προϋπάρχουσες σλαβηνικὰς φυλὰς.

Τὸν Ἀσπαρούχ διεδέχθη σειρὰ βουλγάρων βασιλέων ἀπὸ τὸ 679
— 1390 μ. Χ. ὁπότε ὁ Σουλτάνος Μουράτ Α' ἐκστρατεύσας κατὰ τοῦ
τελευταίου βουλγάρου βασιλέως Σισμὰν κατέκτησε ὁλόκληρη τὴν
Βουλγαρία καὶ τὴν ἔκανε ἐπαρχία Τουρκική.

Οἱ Βούλγαροι, ποτὲ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν κατορθώσανε νὰ μεί-
νουνε σὲ κανένα μέρος τῆς Μακεδονίας. Ὅλη τους ἡ δράσις περιορί-
ζετο σ' ἐπιδρομὰς ἐναντίον τοῦ ἀνυπεράσπιστου πληθυσμοῦ τῆς ὑπαί-
θρου. Φωτιὰ καὶ τσεκοῦρι ἦτανε τὰ σημάδια ποὺ δείχνανε τὸ πέρα-
σμα τῶν βαρβάρων τσακαλιῶν. Κι' ἡ μανία τοὺς ὁλόκληρη στὰ μικρὰ
παιδιὰ ξεσπούσε.

Υπάρχει ἓνα παλὸν βουλγάρικο τραγοῦδι, ποὺ χρησιμεύει γιὰ
ἔμνος στὴ βουλγαρικὴ νεολαία. Τὸ ἔχει γράψει ὁ ἐθνικὸς ποιητὴς τῆς
Βουλγαρίας Ἀρχουδῶφ καὶ μιλάει μόνο του αὐτὸ τὸ τραγοῦδι, χωρὶς
κανένα σχόλιο, γιὰ τὴ λύσσα τῶν Βουλγάρων, ἰδιαίτερα ἐναντίον τῶν
παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος.

Νά το :

«Πρὶν τὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας σηκωθῇ 7 ὀργιὲς στὸν οὐρανὸ,
πρέπει ἡ λίμνη τοῦ αἵματος, ποὺ θὰ χύσῃ τὸ βουλγαρικὸ σπαθί
νὰ ἔχῃ ξεπεράσει τὶς 7 ὀργιὲς. Βλέπεις αὐτὸ τὸ σκυφτὸ γερον-
τάκι, ποὺ σέρνει τ' ἄθλια γεράματά του καὶ ζητᾷ νὰ ξεγε-
λάσῃ τὸ θάνατο; μὲ τὴν πολεμικὴ σου ὁρμή, θρυσμάτισέ το
κάτω ἀπὸ τὰ πόδια σου, βγάλ' του τὰ θαμπὰ του μάτια, ποὺ
δὲν εἶνε νὰ θαυμάσουν τὸ μεγαλεῖο τῆς Βουλγαρίας, καὶ βάλε
το νὰ τὰ φάῃ γιατί ἔχει τρεῖς μέρες νηστικὸ καὶ διψασμένο. Τί
προσμένεις νεαρὲ βούλγαρε: Ἐμπρός, πάντα ἔμπρός. Τὸ χαλὶ
ποὺ κάμνουν τὰ βελουδένια σώματα τῶν γυναικῶν καὶ παιδιῶν,
εἶναι μαλακώτερο ἀπὸ τὴ χλόη τοῦ Ἀπρίλη, χόρτασε πρῶτα
τὴ δροσιά του κι' ὅταν εὐφρανθῇς ἀπ' τὸν καρπὸν τῆς νειότης
τὸ ζουμερὸ κι' εἶσαι γεμᾶτος ἡδονὴ καὶ ἡρωϊσμό, τότε κομμά-
τισέ τα τὰ σώματα καὶ πέρνα ἀπὸ πάνω τους, σὰν νᾶτανε
χαλὶ βασιλικό. Ἄς πατήσῃ τὸ πέταλο τοῦ ἀλόγου σου πάνω
στὰ στήθια τῶν γυναικῶν, γιὰ νὰ στερέψῃ τὸ γάλα ποὺ δίνει
ζωὴ στοὺς ἐχθροὺς μας. Τί προσμένεις νειότη Βουλγαρικὴ;
Ἐμπρός, πάντα ἔμπρός.

Παιδί τοῦ Τυφῶνα τὸν πατέρα σου μιμήσου. Ἀπ' ὅπου

περάσης πέτρα σὲ πέτρα ἐπάνω νὰ μὴ μείνη, παιδί νὰ μὴ χαρ-
τὸ μαστὸ τῆς μάννας του, γέρος νὰ μὴν ἀκουμπήσῃ στὸν ὦμο
τοῦ ἐγγονιοῦ του. Ρίξε τὰ κεφάλια τους στοὺς πεινασμένους
σκύλους, πού τῇ νύχτα μυρίζονται πῶς πλησιάζεις καὶ γλύφου
τὰ χεῖλια τους καὶ ρίξε τίς ψυχές τους στὰ Τάρταρα, ἐκεῖ ποὺ
ἀνοίγεται ἡ ἀπέραντη ἄβυσσος, ἔτοιμη νὰ καταπιῇ κάθε ψυχή
πού δὲν ἀξίζει νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια τῆς στὸ φῶς τοῦ Βουλγα-
ρικοῦ ἡλίου. Καὶ πρὶν σηκωθῇ ἡ μέρα τοῦ Θεοῦ νὰ μὴν ἀπομεί-
νουν στὰ ἐρείπια ἐπάνω, πού τὸ χέρι σου θά' χη σκορπίσῃ
παρὰ μόνον σκελετοὶ καὶ ἀνθρώπινα κουρέλια καὶ ν' ἀνεβαίνῃ
στὸν οὐρανὸ ἡ κνίσσα ἀπὸ τὴν καιομένη ἀνθρώπινη σάρκα,
κνίσσα ἡ ἀγαπημένη στοὺς θεοὺς τῶν Βουλγάρων. Ἐμπρὸς νέο
τῆς Βουλγαρίας. Ἐμπρὸς, πάντα ἐμπρὸς».

Η ΘΗΡΙΩΔΙΑ τῆς βουλγαρικῆς ψυχῆς ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἦταν ἀνι-
κουστή. Ἀπὸ ὅποιο μέρος περνοῦσε ἡ παιδικὴ ἡλικία χανότανε. Νί-
πια ἐσφάζοντο ἐπάνω στοὺς μαστοὺς τῶν μαννάδων των, ἀλλὰ μεγα-
λύτερα παιδιὰ ἐσέροντο δοῦλοι στὰ βουλγαρικὰ φαράγγια καὶ αἰ-
πάλιν ἐτυφλώνοντο καὶ μένανε τραγικὲς καὶ μακάβριες ἀναμνήσε-
ι τοῦ περάσματος τῶν βαρβάρων

Ἐνα μόνον τότε δὲν κατώρθωσε ἡ βουλγαρικὴ θηριωδία, ὅπου
δὲν τὸ κατώρθωσε καὶ μέχρι σήμερα στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων...

Δὲν κατώρθωσε καμμιά ἀπολύτως βουλγαρικὴ ἐπιδρομὴ νὰ φθά-
σῃ μέχρι τῆ Θεσσαλονίκης. Ὑπῆρξε πάντα ἡ Θεσσαλονίκη ὡς πρὸς τὴν
νάσιμος ἐχθρὸς τῶν Σλαύων καὶ ἰδιαίτερα τῶν Βουλγάρων. Δὲν τοῖ
ἐπέτρεψε ποτὲ νὰ πατήσουν τὸ πόδι τους ἐπάνω τῆς. Κ' ὕπῆρξε τ
τοια ἡ λάμψις τοῦ ἡρωϊσμοῦ τῆς ὥστε ἡ παράδοσις ἀπέδωσε τὴν νύ-
ξιν σὲ θαῦμα τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὸν μῦθον, σκότω-
ν μετὰ τὸ ἴδιον του τὸ δόρυ τὸ Βούλγαρο βασιλῆα Ἰωάννη, τὸν πιὸ φοβε-
ρὸν τῶν βαρβάρων κατακτητῶν, πού τὸν λέγανε ἑλληνοκτόνο, οἱ δὲ Ἕ-
λληνες «Σκυλλογιάννη». Ἡ παράδοσις αὕτη ἐνέπνευσε εἰς τοὺς ζω-
γράφους τὴν ἀναπαράστασιν τῆς εἰκονογραφίας τοῦ Ἁγίου Δημητρί-
ου τὴν ὥρα πού σκοτώνει τὸν φρικαλέο Βούλγαρο βασιλῆα, πράγμα π
ἐξηγεῖ τὸ μακεδονικὸ μῖσος ἐναντίον τοῦ κατακτητοῦ καὶ ἀποτελεῖ
πιὸ ἐξαιρετὸ σύμβολο τοῦ θριάμβου τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐναντίον τ
Βουλγαρικῆς θηριωδίας καὶ βαρβαρότητος...

Ἐνας παπᾶς καθολικὸς, ὁ GUÉRIN SONGEON σὲ μιὰ ἱστορία π
ἔγραψε γιὰ τὴ Βουλγαρία (διάλεξα τὸ συγγραφέα αὐτό, ἀπὸ δεκάτ
ἄλλους πού ἔγραψαν γιὰ τίς βουλγαρικὲς θηριωδίες, διότι αὐτὸς
ἐβγαλε τὸ βιβλίον του μετὰ φιλοβουλγαρικὴ διάθεσιν, μετὰ σκοπὸ νὰ ἐξυ-
ρετήσῃ τὴ Βουλγαρία. Σὲ πολλὰ σημεῖα ὁμοῦ, παρασυρόμενος ἀ-
πὸ τὴν ἱστορικὴ ἀλήθειαν, ἀντὶ νὰ ὠφελήσῃ ἔβλαψε τοὺς φίλους του),

ναφέρει ένα χαρακτηριστικό έπεισόδιο τῆς θηριωδίας τοῦ ἀνωτέρω αὐτοκράτορος, κατὰ μίαν ἐπιδρομὴν ποὺ ἔκανε στὴ Μακεδονία. Ἀφοῦ νικήθηκε ἀπ' τοὺς Ἕλληνες καὶ κυνηγήθηκε, φεύγοντας πίσω στὴ Βουλγαρία διέταξε νὰ ἐξολοθρευθοῦν ὅσα παιδιά ὑπῆρχαν εἰς τὰ ἐλληνικὰ χωριά ἀπὸ τὰ ὁποῖα περνοῦσε. Κι' ὅταν οἱ στρατιῶτες του εἰσῆλθον εἰς τὸ ἔδαφος τῆς πατρίδος των καὶ περνοῦσαν τὶς βουλγαρικές πεδιάδες κρατούσανε σταυροὺς ἐπάνω στοὺς ὁποίους εἶχανε σταυρωμένα ἑλληνόπουλα, τὰ ὁποῖα προηγουμένως εἶχαν τυφλώσει.

Ἐνας ἄλλος βούλγαρος βασιλεὺς ὀνομαστὸς γιὰ τὴ θηριωδία του, ποὺ ἀνέβηκε στὸ θρόνο τὸ 893 ὑπῆρξε ὁ Συμεών, γιὰ τὸν ὁποῖον ἀκόμη καὶ σήμερον εἶναι ὑπερήφανοι οἱ Βούλγαροι. Ὁ δρόμος ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐπέρασε ὁ βασιλεὺς αὐτὸς εἶναι γεμάτος ἐρείπια καὶ χαλάσματα. Μόλις ἀνέβηκε στὸ θρόνο παρεβίασε τὴ συμμαχία ποὺ ἔκανε ὁ πατέρας του Βόρις μὲ τὸ Βυζάντιο κι' ἐκετέθη αἰφνιδιαστικὰ στὰ στρατεύματα τὰ βυζαντινὰ ποὺ φύλαγαν τὰ σύνορα. Ὅσους βυζαντινοὺς ἔπιασε αἰχμαλώτους τοὺς ἔκοψε τὴ μύτη κι' ἔτσι ἀκρωτηριασμένους τοὺς ἔστειλε στὸ Βυζάντιο. Παράλληλα ἐρήμωσε τὴν περιοχὴ ἀπὸ τὸν ἄμαχο πληθυσμὸ καὶ δὲν ἄφησε οὔτε ἓνα βρέφος ζωντανό, ἢ τουλάχιστον χωρὶς νὰ τὸ τυφλώσῃ. Μὲ τὴν πράξιν αὐτὴν ἐγκαινίασε τὴν βασιλεία του ὁ Συμεών.

Καὶ τὶς ἴδιες αὐτὲς πράξεις τὶς συνεχίζουν οἱ Βούλγαροι ἀκόμη καὶ σήμερα...

Ἀπόγονοι τῶν Ταρτάρων καὶ ἐκτελοῦντες τὰς ἐντολὰς τῶν Σλαίων ἐχάραξαν ἑκτοτε τὴν πολιτικὴν ἢ ὁποῖα ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἡ ἴδια, μία καὶ ἡ αὐτὴ πάντοτε, μὲ ἐκείνην ποὺ ἦτο καὶ τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ρωσσία διὰ πρώτην φορὰν ἀντίκρουσεν τὸ Ἑλληνικὸν Βυζάντιον, τὸ Ἑλληνικὸν Βυζάντιον ποὺ ἐκράτησε τὸν ἀσιάτην ἐπιδρομέα ἐπὶ χίλια χρόνια μακρὰν τῆς Εὐρώπης, εἰς τὴν ὁποίαν ἔδωκε τὸν καιρὸν νὰ ἀποκτήσῃ συνείδησιν ἑαυτῆς.

Στὰ μαῦρα χρόνια τῆς Τούρκικης σκλαβιάς

Η ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὴν Τουρκία ὑπῆρξε ἡ μεγαλύτερη καταστροφή, ποὺ συνέβη πότε εἰς τὴν Εὐρώπῃ. Ἡ ἡμερομηνία τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων ἐσήμανε τὸ τέλος τοῦ μεσαίωνα καὶ ταυτοχρόνως τὴν ἀρχὴ μιᾶς σκοτεινῆς κι' ἀτέλειωτης νύχτας γιὰ τοὺς λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς. Εἰς τὴν δυτικὴν Εὐρώπην, ἡ Ἀναγέννησις, τῆς ὁποίας πρωταγωνισταὶ ἦσαν οἱ διανοούμενοι Ἕλληνες σοφοὶ ποὺ εὐρέθησαν ἐκεῖ ὡς πρόσφυγες, ἐφώτιζε μὲ τὶς λάμπεις τῆς αὐγῆς ὅλα τὰ ἔθνη καὶ διαλύουσα βαθμηδὸν τὰ σκοτάδια τοῦ μεσαίωνα τὰ ἔφερνε πρὸς τὸ ἐκθαμβωτικὸ μεγαλεῖο τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ. Τὴν ἴδια ἐποχὴ ἡ Ἑλλάδα, ποὺ ἐπὶ δύο χιλιά-

δες χρόνια ἦτο ἡ λαμπάδα καὶ ὁ ὁδηγὸς τῆς σκέψεως τῆς ἀνθρωπότητος, ἐβυθίζετο στὸ σκοτάδι τῆς δουλείας ἐνὸς βαρβάρου, ἀσιατικοῦ κι' αὐτοῦ, λαοῦ...

Καὶ ἡ σκλαβιά ὑπῆρξε βαρειά, καταθλιπτική, ὥστόσο πρέπει νὰ τονισθῇ ὅτι ὑπῆρξε ἐθνικὸν εὐτύχημα τὸ ὅτι σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ ὁ βυζαντιακὸς πολιτισμὸς πολεμοῦσε διαρκῶς διμέτωπο πόλεμο κατὰ τῶν ἀπὸ Ἀνατολῶν καὶ βορρᾶ «βαρβάρων» Ἀσιατῶν, οἱ ἀπὸ Ἀνατολῶν ἐπρόλαβον τοὺς ἀπὸ βορρᾶν Ἐάν οἱ Τοῦρκοι δὲν ἔφθαναν πρῶτοι εἰς τὸ Βυζάντιον καὶ δὲν κατελάμβανον ὁλόκληρην τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ κλείσουν μὲ τὸν τρόπον αὐτὸ τὸν δρόμο εἰς τοὺς ἀπὸ βορρᾶν ἐπιδρομεῖς Σλαύους, δὲν θὰ ὑπῆρχε σήμερον Ἑλληνισμός. Ὁ Ἑλληνισμὸς ὑπέφερε, μαρτύρησε, βασανίστηκε, ἔγινε πολτὸς θυσίας καὶ αἵματος κάτω ἀπὸ τὸν Τουρκικὸ ζυγὸ, ἀλλὰ περιέσωσε τὴν ἐθνικὴν καὶ φυλετικὴν του ὑπόστασιν κάτω ἀπὸ τὴν Τουρκικὴν σκλαβιά. Ἀλλὰ κάτω ἀπὸ τοὺς Σλαύους θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὴν διατηρήσῃ. Ἡ θὰ γινότανε ἓνα μὲ τοὺς Σλαύους, δηλαδὴ θ' ἀφομοιονότανε μ' αὐτούς, ἢ θὰ ἐξολοθρευέτο. Οὔτε γλῶσσα Ἑλληνικὴ θὰ ὑπῆρχε σήμερον, οὔτε Ἑλληνικὸ γένος, οὔτε συνέχεται τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ποὺ θὰ ὑπῆρχε μόνον ὡς ἀνάμνησις εἰς τὶς βιβλιοθηκὰς τῆς δύσεως.

Ἐκεῖνο ποὺ μέχρι τῆ στιγμῆς αὐτῆς ἔκαναν οἱ Ἕλληνες αἰῶνες ὁλόκληρους, νὰ ἐμποδίζουσιν δηλ. τὴν ἐπέκτασιν τῶν Σλαύων πρὸς Νότον ἄρχισαν νὰ τὸ κάνουν τώρα οἱ Τοῦρκοι.

Περίπου τέσσαρες αἰῶνες ἐκράτησε ἡ σκλαβιά αὐτῇ. Τετρακόσια κάπου χρόνια οἱ Ἕλληνες ἐστέναζαν κ' ὑπέφεραν κάτω ἀπὸ τὸν πιὸ σκληρὸ ζυγὸ. Ἐπὶ τετρακόσια χρόνια προσέφεραν εἰς τὸν κατακτητὴν τὶς πιὸ ὀδυνηρὰς θυσίας, θυσίας τιμῆς καὶ αἵματος. Τετρακόσια χρόνια ἐστερήθησαν τὰ φῶτα καὶ τὰ ἀγαθὰ τοῦ πολιτισμοῦ. Τετρακόσια χρόνια ἔμειναν μακριὰ ἀπὸ τὸν ἄλλο χριστιανικὸ κόσμον. Κ' ἦλθε στιγμὴ, ποὺ γιὰ τὴν Εὐρώπην, οἱ Ἕλληνες δὲν ὑπῆρχον παρὰ μόνον εἰς τὰ βιβλία. Οἱ Ἕλληνες, γιὰτὶ ὑπῆρχαν κι' ἄλλοι ὑποδουλωμένοι λαοὶ ὅπως οἱ βούλγαροι, τῶν ὁποίων ἡ ὕπαρξις εἶχεν ἐντελῶς λησμονηθεῖ. Οἱ Ἕλληνες, δὲν ἦσαν τότε γιὰ τοὺς Εὐρωπαίους παρὰ μόνον ραγιαδες καὶ γκιοσύρηδες τῶν τούρκων ἀγάδων.

Κανένα ἀπὸ ὅλα τὰ μαρτύρια, ποὺ ὑπέφερε τότε ὁ σκλαβωμένος ἑλληνικὸς λαὸς δὲν ὑπῆρξε πιὸ ὀδυνηρὸ, πιὸ σκληρὸν ἀπὸ τὸ παιδομάζωμα...

Αὐτὸ εἶχε σκοπὸ τὴ δημιουργίαν τοῦ στρατοῦ τῶν γενιτσάρων. Ὁ στρατὸς τῶν γενιτσάρων ἰδρύθηκε πολὺ πρὶν ἀπὸ τὴν πτώσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τὸ σουλτάνο Ὀρχάν (1327—1360). Στὴν ἀρχὴ εἰς τὰ σώματα τοῦ στρατοῦ τῶν γενιτσάρων κατε

τάσσοντο χριστιανόπαιδες έξισλαμιζόμενοι, πού έλαμβάνοντο από τούς αίχμαλώτους. 'Από τή βασιλεία του Μούρατ Α' (1360-1383) έφηρμόσθη τὸ πραγματικὸ παιδομάζωμα με άρπαγή άρσενικών παιδιών από χριστιανικές οίκογένειες (ραγιάδες) τής Ελλάδος. Τὸ παιδομάζωμα συστηματοποιήθηκε από τούς Σουλτάνους Σελίμ Α' (1512-1520) καί Σουλεϊμάν Α' (1520-1566) καί γινότανε κάθε πέντε κι' άργότερα κάθε δύο χρόνια με μορφή φορολογίας.

Ἡ αναλυτικώτερη ιστορία τοῦ στρατοῦ τῶν γενιτσάρων εἶναι ἡ ακόλουθος : Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ὀσμάν Χάν Γαζή, τοῦ ἱδρυτοῦ τοῦ ὀθωμανικοῦ κράτους, καί τῆς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἐρτογρούλ, οἱ πολεμισταὶ καὶ οἱ δυνάμενοι νὰ φέρουν ὄπλα ἐκ τοῦ μουσουλμανικοῦ λαοῦ ἐξεστράτευον μόλις παρουσιάζετο ἀνάγκη. Ὁ ὀθωμανικὸς τότε στρατὸς δὲν ἦτο τακτικὸς. Ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἐθελοντὰς μουσουλμάνους πού ἐστρατολογοῦντο τὸν καιρὸ τοῦ πολέμου καὶ διελύοντο μετὰ τὸ τέρμα αὐτοῦ. Ὁ κάθε ὀθωμανὸς ἐξεστράτευε ἀπὸ φυσικὴ κλίσι καὶ ἐπιθυμία. Οἱ στρατιῶται αὐτοὶ ἐκαλοῦντο *ἀκινδζις*, ποτὲ δὲ δὲν ἐπορεύοντο πεζοὶ ἀλλὰ πάντοτε ἑφιπποὶ. Στολὴν ὁμοίο-μορφον δὲν εἶχον ἀλλ' ὁ καθεὶς ἔφερε τὰ ἰδικά του ἐνδύματα. Ὁ τρόπος τῆς στρατολογίας του ἦτο ὁ ἐξῆς : Ὅταν ὁ Ὀσμάν ἀπεφάσιζε κάποια ἐκστρατεία, ἔστελλε προηγουμένως κήρυκας εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ χωριὰ καὶ ἐκάλει ὅσους ἐπεθύμουν νὰ συμμετάσχουν τοῦ πολέμου καὶ προσδιόριζαν τὴν ὀρισμένη ἡμέρα τῆς συγκεντρώσεως. Ἀλλ' ἀνεξαρτήτως τῶν ἐθελοντῶν αὐτῶν εὕρισκοντο εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μονάρχου καὶ ἀξιωματικοὶ καὶ μερικοὶ στρατιῶται, οἱ ὁποῖοι ὑπηρέτουν ὡς σωματοφύλακες καὶ ὑπηρετοὶ τοῦ κυρίου αὐτῶν. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ὁ Ὀσμάν Χάν, πολεμῶν ἀδιακόπως κατῴρθωσε νὰ κατακτήσῃ τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ νομοῦ Προύσης. Ὁ Ὀσμάν ἔθεσε τὰς βάσεις τοῦ τουρκικοῦ ἔθνους καὶ ὅταν πέθανε τὸν διεδέχθη ὁ υἱὸς του Ὁρχάν, εἰς τὸν ὁποῖον ἄφησε γραπτὰς συμβουλὰς, κάθε μία τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ ἀξίωμα φιλοσοφικὸν καὶ αἱ ὁποῖαι ἐχρησίμευσαν ὡς πρόγραμμα τῆς ὀθωμανικῆς δυναστείας, τῆς ὁποίας ὁ πληθυσμὸς ἀνῆρχετο ἐπὶ τοῦ Ὀσμάν εἰς 300.000.

Ὁ Ὁρχάν μόλις διεδέχθη τὸν πατέρα του εἶδε τὰς κτήσεις του νὰ αὐξάνονται. Τότε ὁ μέγας βεζύρης Ἀλασεδδίν πασῶς ἀδελφὸς τοῦ μονάρχου ἐνόμισε ὅτι ἦτο ἀπαραίτητος ἡ ἐπαύξεισις καὶ διοργάνωσις τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων τοῦ κράτους καὶ κατήρτισε σχέδιον τὸ ὁποῖον ἐπεφορτίσθαι νὰ πραγματοποιήσῃ ὁ Τσανταρλή Καρά Χαλήλ. Αὐτὸς μετὰ πολλὰς προσπάθειας κατῴρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ πολυαριθμούς γενναίους

τούρκους εἰς τοὺς ὁποίους ὠρίσθη ὡς ἡμερήσιος μισθὸς ἕνα *ἀχτισὲς* (ἄσπρον λεπτόν) ποῦ εἶχε πραγματικὴν ἀξίαν ἴσην πρὸς ἕνα τέταρτον ἀργυροῦ δραμίου. Ἔτσι ἐσχηματίσθη ὁ πρῶτος τακτικὸς στρατός, τοῦ ὁποίου τὰ μέλη ἐκαλοῦντο *γιαγί* ἢ *πιγιαδὲ* (πεζίται), οἱ δὲ ἀξιωματικοὶ *δνπασι* (δεκανεῖρι), *γιούσπασι* (ἐκατόνταρχοι) καὶ *μπίμπασι* (χιλίαρχοι). Κατὰ τὴν διοργάνωσιν αὐτὴν ὁθωμανικὸς στρατός ἐξηκολούθησεν νὰ ὑπάρχῃ γιὰ πολὺ χρόνον ἕως ὅτου ἦλθεν ἡ ἰδέα εἰς τὸν Σουλτάνον νὰ σχηματίσῃ στρατὸν μόνιμον, τὸν ὁποῖον καὶ ἔκαμε μὲ τὴν ἴδρυσιν τοῦ περιφήμου τάγματος τῶν γενιτσάρων. Ἡ πρώτη διοργάνωσις τοῦ σώματος αὐτοῦ ἔχει τὴν ἀρχὴν τῆς εἰς τὸν Τσανταρλή Καρά Χαλήλ, ὁ ὁποῖος παρουσίασε εἰς τὸν Σουλτάνον σχέδιον κατὰ τὸ ὁποῖον, ἐπειδὴ οἱ Τουρκομάνοι ἔκαμνον ἐπιδρομὰς μετὰ τῆς πρότερον σχηματισθείσης πεζικῆς δυνάμεως ἦτο ἀπαραίτητος ἡ ἀποκατάστασις τῆς πειθαρχίας διὰ τῆς δημιουργίας νέου σώματος διὰ στρατολογίας χριστιανοπαίδων. Οἱ στρατολογούμενοι τοιοῦτοτρόπως ἀνετρέφοντο στρατιωτικῶς κατὰ τὰ ἰσλαμικὰ ἥθη καὶ ἔθιμα καὶ ἐλάμβανον σιτηρέσιον ἕναν ἀχτισὲ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν μερίδα τοῦ φαγητοῦ τῶν. Ὁ μισθὸς αὐτὸς ἠϋξάνετο ἔάν ὁ στρατιώτης ἐξετιμᾶτο διὰ τὴν ἀνδρείαν του. Ἡ αὖξισις δὲ αὐτῇ ἐκαλεῖτο *τερρακί*.

Ἡ ὀνομασία τοῦ σώματος ἔγινε ὡς ἑξῆς: ὁ Σουλτάνος Ὁρχάν Γαζής, ἐπῆγε εἰς τὸν ἅγιον Χατζή Βεκτάς, ποῦ ἔμενε εἰς τὰ περίχωρα τῆς Ἀμασειας, εἰς τὴν θέσιν Σουλουτζᾶ Καρὰ Οὐγιούκ καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ εὐλογήσῃ τὸν στρατὸν αὐτὸν καὶ νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα ὄνομα. Ὁ ἅγιος ἐδέχθη τὴν παράκλησιν τοῦ Σουλτάνου καὶ ἐκάλεσε κοντὰ του ἕναν ἀπὸ τοὺς νέους αὐτοὺς στρατιώτας, ἔβαλε τὸ χέρι εἰς τὸ κεφάλι του, μὲ τέτοιον τρόπο ὥστε τὸ πλατὺ ὕφασμα τοῦ μανικιοῦ του νὰ σκεπάζῃ ὁλόκληρον τὸ ἀνάστημά του καὶ ἀπήγγειλε τὴν ἐπόμενη προσευχή: «*Κληθείησαν οἱ νέοι οὗτοι στρατιῶται Γενί τσερί, δῶν δὲ ὁ Θεὸς ὅπως τὸ μὲν πρόσωπον αὐτῶν ᾗ πάντοτε λευκόν, οἱ δὲ βραχίονες ἰσχυροὶ καὶ στερεοί*».

Εἰς ἀνάμνησιν δὲ τῆς προσευχῆς αὐτῆς καὶ τοῦ μανικίου τοῦ φορέματος τοῦ ἁγίου Βεκτάς, οἱ γενίτσαροι προσέθεσαν εἰς τὸ ἀκιδῶδες κάλυμμα αὐτῶν, τὸ ὁποῖον ὀνομάζετο ^{BEUR} μικρὸν τεμάχιον κετσέ. Οἱ δὲ ἀρχηγοὶ τῶν ὀνομάζοντο Ἀγανιάνι Βεκτασσιάν, πρὸς τιμὴν τοῦ ἁγίου τὸν ὁποῖον ἐθεώρουν πνευματικὸν αὐτῶν ἀρχηγόν.

Ἀλλὰ τὸ παιδομάζωμα αὐτὸ τῶν Τούρκων ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐσχηματίζετο ὁ στρατός τῶν Γενιτσάρων, συγκρινόμενον μὲ τὸ σημερινὸ τῶν Σλαύων ἔχει τὸ ἐλαφρυντικὸ ὅτι δὲν ἀπέβλεπε εἰς τὸν ἀφελληνισμό τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς, διότι ἐνῶ σήμερα

ολαυοκομμουνισται ἀρπάζουν ὅλα τὰ παιδιὰ μιᾶς οἰκογενείας ἀνεξαρτήτως ἡλικίας ἢ φύλου καὶ ἢ τὰ σκοτώνουν ἢ τὰ στέλνουν εἰς τὶς χῶρες τὶς ὁποῖες καλύπτει τὸ σιδηροὺν παραπέτασμα γιὰ νὰ τὰ ἐκσλαύσουν, τότε οἱ γενίτσαροι βαθμοῦχοι ποὺ ἐστέλλοντο γιὰ τὸ παιδομάζωμα, οἱ καλούμενοι τουρνατζήμπασοι ἔπερναν μόνον τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ πέντε παιδιὰ μιᾶς οἰκογενείας. Καὶ ὁ σκοπὸς τῶν Τούρκων ἦτο ὅχι νὰ ἐλαττώσουν τὸν ἑλληνικὸ πληθυσμὸ ἢ νὰ ἀλλοιώσουν τὴν ἐθνικὴ του συνειδησι διὰ τοῦ παιδομαζώματος, ἀλλ' ἡ δημιουργία, ἀπὸ παιδιὰ ποὺ δὲν θὰ εἶχαν πιά καμμιά οἰκογένεια καὶ εἰς τὰ ὁποῖα ἀπηγορεύετο νὰ δημιουργήσουν καὶ ἀφοῦ ἐμεγάλωναν, ἐνὸς στρατιωτικοῦ σώματος μὲ σιδερένια πειθαρχία καὶ τυφλὴ ἀφοσίωσι εἰς τὸν Σουλτάνον.

Καὶ ἡ ἐξαιρετικὴ θέσις τὴν ὁποῖαν κατέλαβον εἰς τὴν Τουρκικὴν ζωὴν τὰ σώματα αὐτὰ προεκάλεσε τὴν ζηλοτυπία τῶν Τούρκων, οἱ ὁποῖοι μὲ ἐπιμονὴ ἀξίωσαν καὶ ἐπέτυχαν κατὰ τὸν 15^{ον} αἰῶνα νὰ γίνονται καὶ τὰ ἰδικὰ των παιδιὰ ὄφκτὰ εἰς τὰ σώματα ἐκεῖνα. Ἡ βαθμιαία κατὰταξις τῶν Τούρκων ἐπέφερε τὴν κατάργησιν τοῦ παιδομαζώματος ἀπὸ τὰς χριστιανικὰς ἑλληνικὰς οἰκογενείας κατὰ τὸν 18^{ον} αἰῶνα.

Πάντως, παρὰ τὴν προνομιακὴν θέσιν ποὺ εἶχον οἱ γενίτσαροι εἰς τὴν Τουρκικὴν ζωὴν, ἀφοῦ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐδίδοντο εἰς τὴν σουλτανικὴ αὐλὴν, ὅπου μερικοὶ φθάσανε μέχρι τὰ ἀνώτατα τοῦ κράτους ἀξιώματα οἱ Ἑλληνικοὶ πληθυσμοὶ θεωροῦσαν τὸ παιδομάζωμα, ὡς τὸ φρικαλεώτερο βασανιστήριον ἀπὸ ὅλα τὰ μαρτύρια τῆς σκλαβιδᾶς των

Διότι τὸ παιδομάζωμα ἐκεῖνο, ἐν πάσει περιπτώσει ἐδεκάτιζε τὴν Ἑλληνικὴ φυλὴν, παρ' ὅλο ποὺ ἐλαμβάνετο μόνον τὸ 1/5 τῶν παιδιῶν κάθε οἰκογενείας, διότι ἐξελέγοντο τὰ καλλίτερα καὶ ὑγιέστερα παιδιὰ. Καὶ τότε φαίνεται πῶς γιὰ πρώτη φορὰ ὀργανώθηκε τὸ παιδοφύλαγμα. Πολλὰς οἰκογένειες κατέφευγον εἰς τὰ ψηλὰ βουνὰ γιὰ νὰ ἀποφύγουν τὸ παιδομάζωμα καὶ νὰ σώσουν τὰ παιδιὰ τους. Οἱ λεγόμενοι Σαρακατσάνοι, τὸ ἀκραιφνέστερον ἑλληνικὸ στοιχεῖον, ἀπὸ τότε καὶ λόγῳ τοῦ παιδομαζώματος δὲν εἶχανε μόνιμες κατοικίαις περιφερόμενοι παντοῦ ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου μέχρι τοῦ Σκάρδου. Τὸ Σοῦλι φαίνεται ἐπίσης πῶς συνοικίστηκε τότε γιὰ τὴν ἴδια αἰτία, καθὼς καὶ πολλὰς ἄλλας Ἑλληνικὰς κοινότητες ἐπὶ τῆς Ὀσσης, τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Πίνδου. Ἐνὰ ἀπὸ τὰ παλαιότερα Ἑλληνικὰ δημοτικὰ τραγούδια, ποὺ φέρει τὸν τίτλον : «Τὸ Παιδομάζωμα» καὶ ποὺ πλάστηκε κατὰ τὸ 1650, ὡς ἐξῆς περιγράφει τὴν φρίκην ἐκεῖνου τοῦ παιδομαζώματος. Σύμφωνα μὲ τοὺς στίχους, ὅλοι δημογέροντες (γέροντες), προεστώτες (πρῶτοι) καὶ κλῆρος (πα-

πάδες), είναι υποχρεωμένοι να παραδώσουν τα Έλληνόπου-
στους στρατολόγους του βασιληᾶ :

Ἀνάθεμά σε, Βασιληᾶ καὶ τοὺς ἀνάθεμά σε
μὲ τὸ κακὸν ὁπούκαμες, μὲ τὸ κακὸ ποὺ κάνεις !
Στέλνεις, τραβᾷς τοὺς γέροντες, τοὺς πρώτους, τοὺς παπὰς
νὰ μάσης παιδομάζωμα, νὰ κάνης Γιανιτσάρους.
Κλαῖν' οἱ μαννάδες τὰ παιδιὰ κι' οἱ ἀδερφὲς τ' ἀδέρφια
κλαίγω κι' ἐγὼ καὶ καίγομαι κι' ὅσο θὰ ζῶ θὰ κλαίω.
Πέρσι πῆραν τὸ γυιόκα μου, φέτο τὸν ἀδερφό μου.

Πῶς διεδόθη τὸ Σλαυόφωνον γλωσσικὸν ἰδίωμα λόγῳ τοῦ Τουρκικοῦ Παιδομαζώματος

ΚΑΙ τὸ ἐθνικὸ παιδοφύλαγμα ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ὄργ-
νώθηκε τότε εἶχε καὶ μιὰ ἄλλη ἐκδήλωσι κυρίως εἰς τὴν Βι-
ρειον Ἑλλάδα.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ Παιδομάζωμα ἦσαν ἀπηλλαγμένοι οἱ
Βούλγαροι καὶ οἱ Σέρβοι καὶ μόνον Ἑλληνόπουλα παίρνανε οἱ
Τουρνατζήμπασοι, πολλὰς Ἑλληνικὰς οἰκογένειες γιὰ νὰ ἀπε-
φύγουν τὴν καταβολὴ τοῦ φόρου αὐτοῦ τοῦ αἵματος καὶ νὰ προ-
φυλάξουν τὰ παιδιὰ τους ἀπὸ τὸν ἀπαίσιον ἐξισλαμισμόν ἐξῆλ-
θον τοὺς Τούρκους «φορατζήδες» μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι εἶναι
Σλαῖοι. Καὶ γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχουν αὐτὸ καλλίτερα, ὅπως καὶ
τὸ ἐπέτυχαν, ἐκαλλιέργησαν τὸ σλαυοφανὲς γλωσσικὸν ἰδίωμα
ποὺ μετεχειρίζοντο ὠρισμένοι κάτοικοι τῆς Μακεδονίας, Ἑλλη-
νες καὶ χριστιανοί, καὶ ἐδημιούργησαν ἐξ αὐτοῦ ἓνα ἰδιό-
μορφον γλωσσικὸν κρᾶμα ἀπὸ ἑλληνικὰς λέξεις μὲ σλαυικὰ
κατάληξι, δηλαδή μιὰ γλῶσσα ποὺ μιλοῦν ἀκόμη καὶ σήμερον
μερικὰ μέρη τῆς Βορειοδυτικῆς Μακεδονίας, καὶ ποὺ ἀπὸ
αὐτὴν ἡ σλαυικὴ προπαγάνδα προσπαθεῖ νὰ δημιουργήσῃ τὸν
μῦθον ὅτι αὐτοὶ εἶναι Σλαυομακεδόνες (παλαιότερον τοὺς ἀπε-
κάλει βουλγαροφώνους. Τὸν ὄρον εἰσήγαγεν διὰ πρώτην φορὰν
τὸ 1918 ὁ σέρβος συγγραφεὺς Σχφίγιτς, καθιερώθη δὲ ἀπὸ τῆς
ἐποχῆς τῆς κατοχῆς). Τὸ πόσον κάνει λάθος ἡ Σλαυικὴ προπα-
γάνδα προκύπτει, ἐκτὸς ἀπὸ τὰς ἱστορικὰς καὶ ἐθνολογικὰς
ἀποδείξεις, κατὰ τὰς ὁποίας οὐδέποτε ὑπεῖρξεν Σλαυομακεδονικὴ
ἐθνότης, καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ ἐθνικὴ συνειδησις τῶν Σλαυο-
φώνων αὐτῶν τῆς Μακεδονίας, ὑπεῖρξεν ἀπαράμιλλος καὶ
ἄκαμπτος παρὰ τὰς σκληρὰς δοκιμασίας τῶν δεκαετηρίδων, καὶ
δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι οἱ Σλαυόφωνοι αὐτοὶ Ἑλληνεῖς

ἀπετέλεσαν τοὺς προμάχους τῆς Μακεδονικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ἐλευθερίας.

Ὅταν ἀπὸ τὸ 1880—1903 ἡ προπαγάνδα τῶν βουλγαρικῶν Κομιτάτων ὀργαζε στὴ Μακεδονία δὲν βρέθηκε οὔτε ἓνας σλαυόφωνος νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἐλαχίστους πράκτορας τῶν Κομιτάτων. Κι' ἦτανε τόσο μεγαλειώδης καὶ ἀποφασιστικὴ ἡ διαδήλωσις τοῦ Ἑλληνικοῦ φρονήματος τῶν Μακεδόνων ὥστε δὲν ἐδίστασαν νὰ τὴν ὁμολογήσουν κι' αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οἱ Βούλγαροι. Ἐνα μικρὸ βιβλίον ἐνὸς Βούλγαρου ποὺ βγήκε στὸ 1885 τελείωνε μὲ τὰ ἑξῆς: «πρέπει νὰ γίνῃ δεκτὸν ὅτι τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν Σλαυοφώνων τῆς Μακεδονίας δὲν ἔχει ἀκόμῃ ἐθνικὴ βουλγαρικὴ συνείδησι καὶ ἂν ἡ Εὐρώπη ἐπέτρεπε εἰς τὸ Μακεδονικὸ λαὸ τὴν ἐκλογὴ μιᾶς πατρίδος, εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ πλειοψηφία τοὺς θὰ μᾶς κατεψήφιζε» (Ofeicoff: La Macedoine, exposé de l'état present du Bulgarisme en Macedoine). Ἀλλὰ μίαν ἀπόδειξιν ὅτι οἱ Σλαυόφωνοι τῆς Μακεδονίας δὲν εἶναι Σλαῦοι, πολὺ δὲ περισσότερον Σλαυομακεδόνες, ἀλλ' ἀποτελέσμα μιᾶς τάσεως τῶν Ἑλλήνων τῆς ἐποχῆς τῆς Τουρκοκρατίας νὰ παραστήσουν τοὺς μὴ Ἑλληνας, ἀλλὰ τοὺς Σλαῦους, διὰ τῆς χρήσεως ἐνὸς Σλαυοφώνου γλωσσικοῦ ἰδιώματος, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ γλυτώσουν τὰ παιδιὰ τοὺς ἀπὸ τὸν ἐξισλαμισμό, μᾶς διδῇ καὶ ἡ ὁμολογία πολλῶν Σέρβων ἱστορικῶν συγγραφέων, οἱ ὁποῖοι τονίζουν τὴν Ἑλληνικὴν ἐθνικὴν συνείδησιν τῶν Σλαυοφώνων αὐτῶν, ὅπως ὁ Cvijic εἰς τὸ βιβλίον του: Questions Balkaniques σελίδες 52 § 61 καὶ ὁ Georgevitch εἰς τὸ βιβλίον του Macedonia σελ. 69 § 187, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ γλωσσικὸν ἰδίωμα τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ λέξεις ἑλληνικὰς μὲ κατάληξι σλαυϊκῇ, χαιρετί souvam=χαιρετίζω, χωνέψου vam=χωνεύω, προστάζου vam=προστάζω, καλὲ souvam=καλῶ, πται souvam=πταίω κλπ. καὶ τὸ ὁποῖον γλωσσικὸν ἰδίωμα δὲν ἀποτελεῖ αὐθύπαρκτον γλῶσσαν καὶ στερεῖται ἰδικῆς του γραμματικῆς τὰ δὲ γραμματικὰ στοιχεῖα καὶ οἱ φθόγγοι ὅπως καὶ τὰ ῥήματα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν διάρθρωσιν του προέρχονται ἐκ τῶν κανόνων τοῦ τυπικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γραμματικῆς. Καὶ ἔχει ἰδιαίτερη σημασία νὰ σημειωθῇ ὅτι τὴν διαπίστωσιν αὐτὴν, ὅτι δηλαδὴ τὸ σλαυόφωνον τοῦτο γλωσσικὸν ἰδίωμα δὲν εἶναι Βουλγαρικὴ, Σερβικὴ ἢ αὐθύπαρκτος Σλαυϊκὴ γλῶσσα, ἀλλὰ παρεφθαρμένη Ἑλληνικὴ παρεδέχθη ἀνεπιφυλάκτως καὶ ἐπιτροπὴ Ρώσων γλωσσολόγων περιοδεύσασα πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν τὴν Μακεδονίαν τὸ 1897.

Περὶ σσότερες λεπτομέρειες γιὰ τὸ ὅτι οἱ Σλαυόφωνοι τῆς Μακεδονίας εἶναι Ἑλληνας ποὺ γιὰ νὰ σώσουν τὰ παιδιὰ τοὺς ἀπὸ τὸ Τουρκικὸ Παιδομάζωμα προσεποιήθησαν τοὺς Σλαῦους

δημιουργήσαντες τὸ Ἑλληνοσλαυόφωνον αὐτὸ γλωσσικὸν ἰδίωμα ὑπάρχουν εἰς τὴν μελέτην τοῦ Χρ. Χρηστοβασίλη : *Τὰ ἐν Μακεδονία Ἑλληνικὰ Δίκαια Ἱστορικῶς καὶ Στατιστικῶς*, δημοσιευμένον εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἑλληνισμός», Ἔτος ΣΓ', Σεπτέμβριος 1901. Τεῦχος 9ον, σελίς 683 εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Ν. Kasasi *L'Hellenisme et la Macedoine* καὶ εἰς τὸ βιβλίον τοῦ V. Colocotron *La Macedoine et l'Hellenisme*, ἀπὸ τῆς σελ. 462 517, ὅπου ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ θέματος καὶ ἡ πλουσιωτέρα διεθνὴς βιβλιογραφία καὶ ἀναφέρονται πολλοὶ Βούλγαροι καὶ Σέρβοι συγγραφεῖς ὑπὲρ τῶν Ἑλληνικῶν ἀπόψεων.

Μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως

ΚΑΙ ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ κράτησε. Κι' ὅχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ ὑπῆρξεν καὶ ὁ μόνος λαὸς ἀπὸ ὅσους τότε εἶχε ὑποδουλωμένους ἢ Τουρκία, ποὺ δὲν ἄφησε οὔτε μιὰ στιγμήν σ' ἐξουσίαν τὸν κατακτητὴν.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ σκλάβοι τῶν Τούρκων ἦσαν καὶ οἱ Βούλγαροι. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει οὔτε ἱστορικός, οὔτε ἓνας συγγραφεὺς, ἀκόμη καὶ ἀπ' αὐτοὺς οἱ ὅποιοι ἐθεωρήθησαν βουλγαρόφιλοι, ποὺ νὰ ἔχη ἀσφαλῆ μ' αὐτοὺς κατὰ τὸ μακρυνὸ αὐτὸ διάστημα τῆς σκλαβιάς των. Καὶ στὰ τετρακόσια αὐτὰ χρόνια ποὺ ἐκράτησε ἡ δουλεία τους δὲν ἀναφέρεται οὔτε ἓνα βουλγαρικὸν ἐπεισόδιον ἀντιστάσεως ἐναντίον τοῦ κατακτητοῦ...

Ἡ μοναδικὴ πολεμικὴ τῶν Βουλγάρων, τὰ τετρακόσια αὐτὰ χρόνια ἦταν οἱ κατὰ καιροὺς ἐπιδρομὲς των ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης... Ἐπιδρομὲς ποὺ γινόντανε συνήθως σ' ἐποχὰς ξεσηκωμοῦ τῶν Ἑλλήνων κατὰ τοῦ κατακτητοῦ. Ἐπιδρομὲς ποὺ δὲν εἶχανε ἄλλο σκοπὸ ἀπὸ τὴν δολοφονίαν, ἀπὸ τὸν ἀφελῆ Ἑλληνισμό τῆς Ἑλληνικῆς ράτσας. Ἐπιδρομὲς ποὺ ἐστρέφοντο καὶ τότε ἐναντίον τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἐπιδρομὲς ποὺ βοηθοῦσαν τὸν ἀντικειμενικὸν σκοπὸ τοῦ παιδομαζώματος, τὸ ὁποῖον ἔκαναν τότε οἱ ἄλλοι ἀσιάται ἐπιδρομεῖς καὶ κατακτηταί...

Τὸ ὅτι οἱ Βούλγαροι δὲν ἔκαναν οὔτε μιὰ πρᾶξι ἀντιστάσεως φαίνεται ἀπὸ τίς σελίδες τῆς ἱστορίας των ποὺ δὲν ἔχουν νὰ παρουσιάσουν οὔτε ἓναν ἐθνικὸν ἥρωα. Καὶ ἡ θηριωδία τους, ἰδίως ἐναντίον τῶν πληθυσμῶν τῆς Βορείου Ἑλλάδος εἶναι ἔκδηλος εἰς τὰ βουλγαρικὰ δημοτικὰ τραγούδια ποὺ μιλοῦν μὲ χαριεντισμοὺς γιὰ φρικαίερες σκληρότητες, γιὰ πτώματα κομμένα σ' κομμάτια, γιὰ κεφάλια χωρισμένα ἀπὸ τὰ σώματα, γιὰ λεκάνες γεμάτες αἷμα ἀκόμη ζεστὸ καὶ γι' ἄλλες βαρβαρότητες ποὺ σ' ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνας μονάχα τὸ ἄκουσμά τους φέρνει τὴν φρίκη...

Ἀντίθετα μὲ τοὺς Βουλγάρους, ἀπὸ τὴν πρώτην καὶ ὅλας ἡμέρας οἱ Ἕλληνες ἀρχισαν τὴν ἀντίστασιν κατὰ τοῦ Τούρκου κατακτητοῦ. Καὶ

πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι καρδιά τῆς ἀντιστάσεως αὐτῆς ὑπῆρξεν ἡ Μακεδονία. Τὸ 1495, οἱ Ἕλληνες τῆς Μακεδονίας ἔμαθαν ὅτι ὁ Κάρολος VIII, βασιλεὺς τῆς Γαλλίας εἶχεν εἰσέλθει στὴ Νεάπολι καὶ ἔτοιμαζότανε νὰ ἐκστρατεύσῃ μέσῳ Μακεδονίας κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐπανεστάτησαν ἀμέσως ἔτοιμοι νὰ ἐνωθοῦν μὲ τὸ στρατὸ τοῦ Γάλλου βασιλεῖ. Καὶ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπανάστασί τους οἱ Τοῦρκοι ἐγκατέλειψαν τὴν Μακεδονία καὶ τὴν Θράκη. Ἀλλὰ ὁ Πάπας καὶ διάφοροι Ἰταλοὶ πρίγκηπες ἔπεισαν τὸν Κάρολο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐκστρατεία. Κι' ὁ Σουλτάνος ἐπνίξε στὸ αἷμα τοὺς Ἕλληνες γιὰ νὰ τοὺς τιμωρήσῃ γιὰ τὴν ἀνταρσία τους.

Τὸ 1571 οἱ Μακεδόνες ἔμαθαν ὅτι ὁ τουρκικὸς στόλος κατεστράφη στὴ Ναύπακτο ἀπὸ τοὺς ἠνωμένους στόλους τῆς Βενετίας, τῆς Ἰσπανίας καὶ τοῦ Πάπα. Ἀμέσως ἐκήρυξαν ἐπανάστασι, πὺν ἀπέτυχε. Τριάντα χιλιάδες Ἕλληνες ἐρρίχθησαν στὶς τούρκικες γαλέρες καὶ ἐστάλησαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἐκεῖ οἱ γέροι ἐθανατώθησαν. Οἱ νέοι ἐστάλησαν δοῦλοι στὶς γαλέρες καὶ οἱ κοπέλλες ἐκλείσθησαν στὰ χαρέμια. Γιὰ ἐπισφράγισμα τῆς βαρβαρότητος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης κήκε ζωντανὸς στὶς φλόγες. Ταυτόχρονα, βουλγαρικὲς συμμορίες ξεχύθησαν εἰς τὴ Μακεδονικὴ ὑπαιθρο καὶ ἐσκόρπισαν τὸν ὄλεθρο σὲ γυναῖκες καὶ σὲ παιδιὰ.

Μὰ λίγο καιρὸ ἀργότερα, οἱ κλέφτες καὶ οἱ ἄρματωλοὶ παρουσιάσθησαν εἰς τὴν Μακεδονίαν. Ὁρμητήριό τους ἦτανε τὸ βουνὸ Ὀλύμπος. Κι' ἦτανε τέτοιος ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ ἡ πολεμικὴ δράσις τῶν «ληνονταριῶν» αὐτῶν τοῦ Ὀλύμπου, ὥστε ἡ Πύλη ὑποχρεώθηκε ἐκτὸς τοῦ Ὀλύμπου νὰ ἀναγνωρίσῃ μερικὰ προνόμια αὐτονομίας σὲ ὠρισμένες πόλεις τῆς Μακεδονίας: στὰ Σέρβια, Γρεβενά, Βέρροια, Κοζάνη, Βοδενά (Ἑδεσσα) καὶ Σέρρες.

Κι' ἀπὸ τότε ἡ λαϊκὴ μοῦσα ἀρχίζει νὰ ἀναφέρει στὰ δημοτικὰ τραγούδια τὰ ὀνόματα τῶν ἡρώων. Ὁ Σύρος ἀπὸ τὰ Σέρβια καὶ ὁ Νάννος ἀπὸ τὴ Βέρροια, ὁ Τσάρας πὺν στὰ γηραιά του δολοφονήθηκε ἀπὸ τὸν Ἀλῆ Πασσᾶ, ὁ Ζήδρος καὶ ὁ γυιὸς του Φώτης, ὁ Λάμπας ἀπὸ τὸ Λιτόχωρον, ὁ Τόλιος ἀπὸ τὴν Κατερίνη, ὁ Τότσκας τῶν Γρεβενῶν, ὁ Γιάννης Φαρμάκης τῆς Χαλκιδικῆς, ὁ Καραμῆτσος τῶν Βοδενῶν, ὁ Κοσμᾶς τῆς Ἀχρίδος, ὁ Λάζος τῆς Νάουσας καὶ τέλος ὁ Νικοτσάρας, ἑγγονος τοῦ Τσάρα καὶ τοῦ Ζήδρου, ὁ Τσέλιος Ρουμελώτης, ὁ Καρατάσος καὶ ὁ Ἀγγελος Τσάτσος, εἶναι οἱ πρῶτοι Ἕλληνες ἄρματωλοὶ καὶ κλέφτες πὺν γέννησε τὰ χρόνια ἐκεῖνα τὰ πρῶτα τῆς σκλαβιάς ἢ γῆ τῆς Μακεδονίας...

Γιὰ πολλὰ χρόνια οἱ ἄρματωλοὶ καὶ κλέφτες ἐκράτησαν μιὰ σχετικὴ αὐτονομία τῶν Μακεδονικῶν πόλεων. Ἡ Νάουσσα μάλιστα ἦτανε ἀληθινὸ κάστρο ἐλευθερίας εἰς ὁλόκληρη τὴ Μακεδονία. Πόδι τούρκικο δὲν εἶχε πατήσῃ σ' αὐτὴ μέχρι τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ. Ἡ πρώτη ἐπιδρομὴ τοῦ ἀπεκρούσθη χάρις εἰς τὸν ἡρωϊσμό τῶν κα-

τοίκων της. Δεύτερη ἐπιδρομή τὸ 1793 εἶχε τὴν ἴδια τύχη. Τὴ φο αὐτὴ τὴν ἄμυνα διηύθυνε ὁ πατριώτης Θωμᾶς Χαζηχειμῶνας. Ἡ νίκη του ἦταν τέτοια ὥστε ἐπέτρεψε νὰ πιστευθῇ πὼς οἱ Τοῦρκοι θὰ τολμοῦσαν νὰ ξαναγυρίσουν πιά. Μὰ τὸ 1804 ὁ Ἀλῆ Πασσᾶς ξαναγύρισε. Κι' ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὀδυνηρὴ καὶ μακρόχρονη πολιορκία Νάουσα ἔπεσε. Μόνο πού ὁ τύραννος δὲν βρῆκε οὔτε ἓνα κάτοικο ζατανὸ μέσα στὴν πόλι. Βρῆκε μονάχα σπίτια ἄδεια καὶ τᾶκαψε. Ἡ κάτοικοι, ὅσοι ἔμειναν ζωντανοί, μιὰ νύχτα σκοτεινὴ μὲ τὰ παιδιά καὶ τὶς γυναῖκες κἀνανε μιὰ ἡρωϊκὴ ἔξοδο καὶ περνώντας μέσα ἀπὸ τὰς τάξεις τοῦ ἐχθροῦ πῆραν τὰ βουνά.

Ἡ πτώσις τῆς Ναούσσης ἀνοίξε τὴν πόρτα σὲ καινούργιο διωγμούς τῶν παιδιῶν τῆς Μακεδονίας. Οἱ Τοῦρκοι καὶ οἱ Ἀλβανοὶ τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ καὶ οἱ Βούλγαροι ἀκόμη ἔγιναν τὰ φόβητρα τῶν παιδιῶν τῆς Μακεδονίας. Καὶ οἱ Ἕλληνες γιὰ νὰ σώσουν τὰ παιδιά τους, γιὰ νὰ σώσουν τὸ μέλλον τῆς φυλῆς ὀργάνωσαν μίαν κίνησιν ἀποστολῆς τῶν παιδιῶν εἰς τὴν Εὐρώπη.

Κι' ἀπ' αὐτὰ τὰ Μακεδονόπουλα πού ἐστάλησαν εἰς τὴν Εὐρώπη γιὰ νὰ γλυτώσουν τὸ παιδομάζωμα μερικὰ διέπρεψαν καὶ πῶσαν μεγάλες θέσεις εἰς τὶς διάφορες χῶρες τῆς Εὐρώπης καὶ βοηθῶσαν στὴν προετοιμασίαν γιὰ τὴν Ἑλευθερίαν τῆς πατρίδος των.

Ὁ Γιάννης Κουτούνης, ἀπὸ τὴ Βέρροια, πού ἔγινε καθηγητὴς στὸ Πανεπιστήμιον τῆς Πάδουας, ὁ Γεώργιος Παπάζογλου, ἀπὸ τῆς Σιάτιστας, ἀνώτερος ἀξιωματικὸς στὴ Ρωσικὴ αὐλὴ, ὁ Ρήγας ὁ Βελστρινλῆς μὲ τοὺς συνεργάτας του Γεώργιο Πούλιο, Θεοχάρη Τοροῦντζια, ἀπὸ τῆς Σιάτιστας, Γεώργιο Θεοχάρη καὶ τοὺς ἀδελφούς Ἰωάννη καὶ Παναγιώτη Ἐμμανουήλ, ἀπὸ τὴν Καστοριά, πού μαζὶ μὲ τὸν Τοροῦντζια ἐμοιράσθησαν τὸ μαρτύριον τοῦ Ρήγα Φερραίου στὸ Βελγίον, τὸ 1798, καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Δούκας, ἀπὸ τὴν Κοζάνη, ἦσαν ἀπὸ τὰ παιδιά τῆς Μακεδονίας πού γιὰ νὰ γλυτώσουν τὸ παιδομάζωμα ἐστάλησαν εἰς τὴν Εὐρώπη καὶ ἔγιναν πρωτεργάται τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως...

* *

ΚΑΙ οἱ Ἕλληνες ὑψωσαν τὸν πόνον καὶ τὸν μόχθον καὶ τὴν ἀγωνίαν των ἐναντίον τῆς ἀσιατικῆς σκληρότητος πού κατέκλυσε τὴν Εὐρώπη. Καὶ ἄρπαξαν τὰ ὅπλα—λίγες χιλιάδες αὐτοὶ—ἐναντίον τῆς πανίσχυρης Αὐτοκρατορίας. Καὶ ὀκτὼ ὀλόκληρα χρόνια πολεμήσαν σὰ ληοντάρια καὶ ἔγιναν πολτὸς αἵματος, θυσίας καὶ ὀδύνης...

Τότε ποὺ ξεσηκώθηκαν, εὐρίσκοντο σὲ πολὺ καλὴν κατάστασιν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι. Ἡ πολύχρονη σκλαβιὰ ἀντὶ νὰ τοὺς συντρίψῃ, τοὺς ἔδωκε τὴ δύναμιν νὰ διαβρώσουν τὴν Αὐτοκρατορίαν καὶ νὰ κυριαρχήσουν τῆς οἰκονομικῆς καὶ πνευματικῆς ζωῆς της καὶ σχεδὸν αὐτοὶ νὰ

είναι οἱ πραγματικοὶ ἀφέντες. Κάτι πολὺ πιὸ γενικὸ καὶ πιὸ βαθὺ ἀπὸ τὴν ἀτομικὴ τους τακτοποίησι τοὺς ὑπεκίνησε νὰ ξεσηκωθοῦν. Ἡ ἐπανάστασίς τους ἦτο ἓνα βαρυσήμαντο μήνυμα πρὸς ὅλους τοὺς λαοὺς, ἓνα μήνυμα ποὺ ἔλεγε : Μπορεῖτε νὰ μὴ σφάζεσθε πιά ἀπὸ τοὺς δυνάστες σας κι' ὄχι μόνο νὰ μὴ σφάζεσθε, ἀλλὰ ν' ἀποκτήσετε καὶ τὴν ἐλευθερίαν σας . . .

Κι' ἄρχισε ἡ φυλὴ τὸν ἀγῶνα της κι' ἄρχισε ν' ἀφήνῃ τὰ κόκκαλά της ν' ἀσπρίζουν στὰ βουνὰ κι' ἄρχισε νὰ δουλεύῃ τὴ μοῖρα της, τὴ μοῖρα ποὺ ἔταξε πῶς οἱ ἄνθρωποι τῆς φυλῆς τῆς Ἑλληνικῆς θὰ μάχωνται, θὰ ἐκπλήσσουν, θὰ μεγαλουργοῦν, θὰ πονοῦν καὶ πάντοτε θὰ βροίσκωνται εἰς τὸ κέντρο τῆς ἱστορίας, ἐνὸς θὰ ὑπάρχῃ ἀνθρωπότης καὶ πολιτισμός . . .

Ὁ Πανσλαβισμὸς καὶ ἡ στάσις τῆς Ρωσσίας ἐναντι τῆς Ἑλλάδος.

ΑΠΟ τὴν πρώτην κι' ὅλας στιγμὴν τὸ ἡφαίστειο ἄναψε καὶ στὴ Μακεδονία, ποὺ σ' ὅλην τὴν διάρκεια τῆς ἐπαναστάσεως τὴν τροφοδοτεῖ μὲ αἷμα . . .

Κι' ὅταν μετὰ τὸ τέλος τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ἓνα κομμάτι τῆς Ἑλλάδος ἀπέκτησε τὴν ἐλευθερίαν του, ἡ Μακεδονία ἐξακολούθησε νὰ στενάζῃ γιὰ πολλὰ χρόνια κάτω ἀπὸ τὸν Τουρκικὸ ζυγὸ καὶ ἀπὸ τὶς ὑποὺλες ἐπιδρομὰς τῶν Βουλγάρων.

Καὶ ἐνῶ ἐχρειάσθησαν τόσοι ποταμοὶ αἵματος γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ἓνα μέρος τῆς Ἑλλάδος, ἐνῶ ἡ Μακεδονία ὑπέφερε ἀκόμη κάτω ἀπὸ τὴ σκλαβιά, ἡ Βουλγαρία, χωρὶς ποτὲ νὰ σηκώσῃ ὄπλο καὶ χωρὶς νὰ χύσῃ σταγόνα αἷμα ἐλευθερώθηκε μὲ ρωσσικὸ αἷμα κι' ἐλευθερὴ πιά ἔρριξε ὅλη της τὴν ὀρμὴν ἐπάνω στοὺς πληθυσμοὺς τῆς Μακεδονίας.

Τὴ βουλγαρικὴ βουλμία τρέφουν τώρα μὲ τὴ συνθήκην τοῦ Ἀγίου Στεφάνου, ποὺ ἔγινε μετὰ τὸ Ρωσοτουρκικὸ πόλεμον τὸ 1877—1878, τὰ πανσλαβιστικὰ ὄνειρα τῆς Ρωσσίας.

Εἶδαμε πὼς ἡ Ρωσσία ἀπὸ τὰ πολὺ παλὰ χρόνια εἶχε τὰ μάτια ἐστραμένα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Μακεδονίαν καὶ τὴ Θράκην. Ἡ ἐκδήλωσις τῶν Ρωσικῶν αὐτῶν βλέψεων εἰς τὰ χρόνια τῆς σύγχρονης ἱστορίας πῆρε μορφήν συγκεκριμένην εἰς τὰ μέσα τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, τὴν ἐποχὴν τοῦ Αὐτοκράτορος Μεγάλου Πέτρου.

Ὁ ἀναμορφωτὴς αὐτὸς τοῦ ρωσσικοῦ κράτους, ὁ θεμελιωτὴς αὐτὸς τῶν πρώτων βάσεων τῆς ρωσσικῆς δυνάμεως καὶ ἐξελίξεως, εἰς τὴν πολιτικὴν του διαθήκην ἐχάραξε καὶ τὴ μελλοντικὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν τῆς χώρας του. «Νὰ φτιάξουμε, ἔγραφε, ναυπηγεῖα εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ πάντοτε προχωροῦντες νὰ ἐκτεινώμεθα μέχρι τῆς Κωνσταντινουπόλεως». Οἱ συμβουλές του αὐτὲς εἶναι ἡ βάσις

καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ἔκτοτε συνεχιζομένης ρωσικῆς πολιτικῆς ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Κωνσταντινούπολις. Τὸ Τσάριγκραδ. Νὰ ὁ σκοπός, ἡ ἐργασία, ἡ ἐπιθυμία, τὸ γλυκὸ ὄνειρο τῶν Ρώσων, εἴτε εἰς τὴ Μόσχα ὑπάρχει Τσάρος, εἴτε Στάλιν.

Ὁ σκοπὸς αὐτὸς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πραγματοποιηθῇ παρὰ μόνον διὰ τῆς κατακτήσεως τῆς Μακεδονίας καὶ τῶν Ἑλλήνων κ' αὐτὸ ὄχι μόνον λόγῳ τῆς γεωγραφικῆς θέσεως τῆς Μακεδονίας, ἀλλὰ καὶ τῆς μεγάλης δυνάμεως τῆς Ἑλληνικῆς ἐκκλησίας τὴν ὁποίαν πολὺ καλὰ ἐγνώριζαν οἱ Ρῶσοι καὶ γι' αὐτὸ προσεπάθησαν πάντα νὰ προσεταρτισθοῦν τοὺς Ἕλληνας. Ὁ Μέγας Πέτρος γιὰ νὰ τοὺς κολακεύσῃ αὐτονομάσθη εἰς νομισματόσημα πού ἐχαράχθησαν εἰς τὸ Ἀμστελλόδαμον, «Πέτρος Α' Ρωσσοελλήνων Αὐτοκράτωρ», ἡ δὲ Αἰκατερίνη ἡ Β' συνέλαβε τὴν σκέψιν τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ μεγάλου ρωσικοῦ προγράμματος διὰ τῆς ἀνασυστάσεως τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, μὲ πρωτεύουσα τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ μὲ αὐτοκράτορα τὸ Μέγα Δούκα Κωνσταντῖνον διάδοχο τοῦ Κωνσταντίνου Παλαίολογου.

Τὴν πραγματοποιήσῃ τοῦ σχεδίου αὐτοῦ ἡ Αὐτοκράτειρα ἐπεχείρησε διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Ὁρλώφ καὶ Παπάζογλου ὑποκινηθείσης ἐπαναστάσεως τῆς Πελοποννήσου καὶ Κρήτης. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ Ρωσία ἀφοῦ ξεσήκωσε τότε τοὺς Ἕλληνας, τοὺς ἐγκατέλειπε μόλις τὸ συμφέρον τῆς τὴν ἐκάλεσε ἄλλοῦ καὶ ἐκείνη ἡ ἐπανάστασις ἐπνίγη εἰς τὸ αἷμα.

Ἀλλ' ὅτι ἡ ρωσικὴ πολιτικὴ ἐπεδίωκε νὰ χρησιμοποιήσῃ τοὺς Ἕλληνας ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ὥς ὄργανά της, φαίνεται πεντακάθαρα ἀπὸ τὴν ἐχθρικὴν στάσιν πού ἐτήρησε ἀπέναντί τους ἀμέσως μόλις ζητήσανε μὲ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821 νὰ ἀποκτήσουν τὴν ἐθνικὴν τους ἀνεξαρτησίαν. Ἀπὸ τότε οἱ Ἕλληνες ἔγιναν πρὸ μιστοὶ εἰς τοὺς Ρώσους, πού σὲ κάθε εὐκαιρία ἔδειξαν τὸ μῖσος αὐτό.

Ἀπὸ τῆς τρίτης δεκαετηρίδος τοῦ 19ου αἰῶνος κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ πολιτικὴ τῆς Ρωσσίας καίτοι σκοτεινὴ καὶ ἀσυστηματοποίητη ἀκόμη, ἄρχισε νὰ πέρνῃ τὴ μορφή τοῦ πανσλαβισμού, οἱ Ἕλληνες καὶ ἡ ἀνασύστασις τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας ἐγκατελείφθησαν ὀριστικῶς, ὥς σχέδια μὴ ἐξυπηρετοῦντα τοὺς σκοπούς της κ' ὀλόκληρη ἡ προσοχὴ τῆς Ρωσσίας γιὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ μεγάλου ρωσικοῦ σχεδίου ἐστράφη πρὸς τοὺς Βουλγάρους, τοὺς Νοτιοσλαύους καὶ τοὺς Σλαβοφώνους τῆς Μακεδονίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπῆρχον πολλοὶ πού προηγούμενα, ὑπὸ τῶν Σλαύων διενεργηθέντα, παιδομαζώματα τοὺς εἶχον φέρει εἰς σλαβικὰς χώρας, ὅπου τὸ σλαβικὸ δηλητήριο ἐνεσταλάχθει εἰς τὶς ψυχὰς των.

Εἰδικώτερον δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι τὸ πανσλαβιστικὸν ὄνειρον τῆς κατακτήσεως τῆς Ἑλλάδος διακρίνεται εἰς τρεῖς περιόδους. Ἡ

πρώτη περίοδος είναι εκείνη κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ρωσσία ἐπεχείρησε νὰ ὑποτάξῃ τὴν Ἑλλάδα διὰ τῆς προσπαθείας της νὰ προσεταιρισθῇ τὴν Ἑλληνικὴ ἐκκλησίαν, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἐπεδίωκε τὴν ἐξασθενήσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ διὰ τῆς υποκινήσεως διαφόρων ἐπαναστατικῶν κινήματων, τὰ ὅποια οἱ Τούρκοι κατέστειλλον καὶ ἐπέβαλλον σκληρὰς κυρώσεις εἰς τοὺς Ἕλληνας. Ὅταν τὸ σχέδιον αὐτὸ ἀπέτυχεν διὰ τῆς ἐκκορήσεως τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ τῆς ἐν συνεχείᾳ ἐπιτευχθείσης ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας, ἡ Ρωσσία ἔστρεψε τὴν προσοχὴν της εἰς τοὺς Βουλγάρους, διὰ τῶν ὁποίων ἐπεχείρησε νὰ ὑποτάξῃ τοὺς Ἕλληνας καὶ αὕτη εἶναι ἡ δευτέρα περίοδος τῆς πανσλαβιστικῆς προσπαθείας πρὸς κατάκτησιν τῆς Ἑλλάδος, διακρινομένη καὶ αὕτη ἀπὸ τὴν ἐπιδιώξιν τῆς ἐξασθενήσεως τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς ἣτις ἐπραγματοποιεῖτο διὰ τῶν ἀγρίων ἐγκλημάτων τῶν Βουλγάρων Κομιτατζήδων εἰς τὴν Μακεδονίαν. Ἡ τρίτη τέλος περίοδος εἶναι ἡ σημερινή κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ρωσσία ἐπεχείρησε καὶ ἐξακολουθεῖ ἐπιχειροῦσα τὴν κατάκτησιν τῆς Ἑλλάδος διὰ τῶν Σλαβοκομμουνιστῶν. Καὶ ἡ περίοδος αὕτη χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν τάσιν τῆς ἐξασθενήσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ διὰ τῶν ἀγρίων καὶ πολυαριθμίων ἐγκλημάτων τῶν Σλαβοκομμουνιστῶν.

Εἰς τὸ Γαλλικὸν περιοδικὸν «Je sais tout» (Ἰούνιος 1909) ὁ γνωστὸς Γάλλος δημοσιογράφος Pierre Giffard ἐδημοσίευσεν ἄρθρον ἀρκετὰ ἐκτενές, ὑπὸ τὸν τίτλον: «Αὐτοκρατορία τῶν Σλαύων εἶναι δυνατή;»

Τὸ ἄρθρον αὐτὸ δίδει πλήρη παράστασιν τῶν ἐπιδιώξεων τοῦ πανσλαβισμοῦ καὶ μεταξὺ ἄλλων περιλαμβάνει τὰ ἑξῆς:

«...ἡ ἰδέα ἀπεράντου Κράτους περιλαμβάνοντος ὅλους τοὺς Σλαύους, κυριαρχεῖ εἰς ὅλας τὰς περιόδους τῆς ἱστορίας τοῦ Πανσλαβισμοῦ.

Ὁ Τσέχος ποιητὴς Κολλάρ, ἓνας ἀπὸ τοὺς θεωρητικοὺς καὶ τοὺς ὑμνητὰς τοῦ Πανσλαβισμοῦ, ἀποθανὼν εἰς τὴν Βιέννην τῷ 1852, εἰς ἓνα του ποίημα, ὑπὸ τὸν τίτλον Σλάβυ Δεσρὰ (Κόρη τῆς Δόξης) λέγει:

«Ἡ κεφαλὴ τῆς Θεᾶς μας Σλαύας, καθημένης ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου, εἶναι ἡ Ρωσσία. Οἱ Πολωνοὶ εἶναι ὁ θρόνος. Οἱ Τσέχοι εἶναι οἱ βραχίονες καὶ αἱ χεῖρες της. Οἱ Σέρβοι καὶ οἱ Ἕλληνες οἱ δύο πόδες της, ὅπλα της εἶναι οἱ Βένδοι καὶ οἱ Σιβηροί.

»Ἡ γιγαντιαία παρθένος στηρίζει τοὺς πόδας της τὸν ἓνα ἐπὶ τῆς Θράκης εἰς τὸ Αἰγαῖον καὶ τὸν Βόσπορον καὶ τὸν ἄλλον ἐπὶ τῆς Σερβίας εἰς τὴν Ἀδριατικὴν, Ἐνώνει εἰς ἓν ἔθνος ὅλους τοὺς Σλαύους. Τοὺς Σέρβους καὶ τοὺς Ρώσσους, τοὺς Πολωνοὺς καὶ τοὺς εὐρισκομένους εἰς τὸν Ἑλβαν, τὸν Βέζεο καὶ τὸν Ρῆνον.

»Ὁ Σλαβισμὸς ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς ἰαπωνικῆς θαλάσσης μέχρι

τῆς Καμτσάτκας καὶ ἀπὸ τῆς Βαλτικῆς μέχρι τῆς Μαύρης Θαλάσσης. Ἐξαπλοῦται καὶ ἐκχυλίζει ὡς κατακλυσμός».

Εἰς ἄλλος ἱστορικὸς Ρῶσσος, ὁ Χίλφερδιγκ, γράφει:

«Μίαν ἀπέραντον αὐτοκρατορίαν! Τὴν μεγάλην οἰκογένειαν ὅλων τῶν Σλαύων ἐνωμένων ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τοῦ Τσάρου... Καὶ ὅλους τοὺς Σλαυϊκοὺς ποταμοὺς εἰς τὸν ρωσσικὸν ὠκεανόν».

Τοῦτο εἶναι τὸ ὄνειρον τῶν Σλαύων τοῦ βορρᾶ. Οἱ νοτιοσλαῦοι ἀπὸ τοῦ 1860 καὶ ἔπειτα ἔδειξαν τάσεις διαφορετικὰς. Ὁνειρευθῆσαν τὴν Ὁμοσπονδίαν τῶν σλαυϊκῶν κρατῶν ἄνευ τῆς ρωσσικῆς ἐπικυριαρχίας.

Ἐκεῖνο ποὺ ἔχει νὰ παρατηρήσῃ κανεὶς ἀπ' ὅσα γράφει ἀνωτέρω ὁ Γάλλος δημοσιογράφος, πρὶν ἀπὸ σαράντα χρόνια, εἶναι ὅτι ἡ σημερινὴ ρῆξις τῆς Γιουγκοσλαυίας τοῦ Τίτο μὲ τὴ Σοβιετικὴ Ρωσία τοῦ Στάλιν δὲν εἶναι ἡ πρώτη εἰς τὴν Ἱστορίαν τοῦ Πανσλαυϊσμοῦ. Γιατὶ φαίνεται πὺς κάθε φορὰ εἰς τοὺς Γιουγκοσλαύους ἐπερισχύει ὁ Ἐθνικισμὸς καὶ ὁ Πατριωτισμὸς τοῦ Πανσλαυϊσμοῦ καὶ τοῦ Κομμουνισμοῦ.

••

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ἐπανάστασις τοῦ 1821 ἦτο κάτι ποὺ δὲν ἄρесе στὴ Ρωσσία, γιατί ἔγινε χωρὶς τὴ θέλησίν της κι' ὄχι γιὰ δικό της συμφέρον καὶ γιὰ νὰ προλάβῃ τὴν τυχὸν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴ δημιουργία της σὲ κράτος μεγάλο καὶ δυνατό, ἐπρότεινε μὲ ἐπισημνήματά της, τὴν 9 Ἰανουαρίου 1824, τὸ σατανικώτερον σχέδιον τοῦ διαμελισμοῦ τῆς Ἑλλάδος εἰς τρεῖς ἡγεμονίας ὑποτελεῖς εἰς τὴν Πύλιν, τὴν μίαν ἀποτελουμένην ἐκ τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος, τὴν ἄλλην ἐκ τῆς Δυτικῆς καὶ τὴν τρίτην ἐκ τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς Κρήτης. ἐπιδιώκουσα μὲ αὐτὸ τὴν ἐξασθένησιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Καὶ λίγο ἀργότερα μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος—ποῦ εἶναι σφάλμα νὰ νομίζεται, ὅτι ὠφεύλεται καὶ στὴ Ρωσικὴ βοήθεια, γιατί συνέβη τὸ ἀντίθετον καὶ ἂν ὁ Ρωσσικὸς στόλος πῆρε μέρος στὸ Ναυαρίνο, τοῦτο ἔγινε ἀπὸ παρεξήγησι—ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας Νικόλαος ἔλεγε τὰ ἑξῆς περὶ Ἑλλάδος: «Καταρῶμαι, ἀποτροπιάζομαι τοὺς Ἕλληνας, καίτοι ὁμοπίστους μου· ἡ διαγωγή αὐτῶν ὑπῆρξε φρικτὴ, ἐγκληματικὴ καὶ ἀπόβλητος. Θεωρῶ αὐτοὺς πάντοτε ὡς ἐπικυβερνήτας, στασιάζοντας ἀναφανδὸν κατὰ τοῦ νομίμου (!) αὐτῶν ἡγεμόνος· δὲν ἐπιθυμῶ τὴν ἀπελευθέρωσίν των· δὲν τὴν ἀξίζουσι καὶ ἡθέλει εἶναι ὀλέθριον παράδειγμα διὰ τοὺς ἄλλους λαοὺς, ἂν κατάρθουν νὰ ἰδρῶσιν ἐλεύθερον κράτος» !!!

Αὗτὲς ἦσαν οἱ σκέψεις καὶ διαθέσεις τῆς ἐπισήμου Ρωσσίας γιὰ τὸν ἑλληνισμό ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐπαναστάσεώς του. Ἐλεύθερη, μεγάλη καὶ δυνατὴ Ἑλλάδα δὲν τὴν ἠθέλε ἡ Ρωσσία κι' ἂν ἡ Ἑλλάς ἐπέτυχεν τὴν ἀνεξαρτησίαν της τοῦτο ὠφεύλεται εἰς τὸ «ἀνέλπιστον» λα-

θος τοῦ Ναυαρίνου καὶ εἰς τὴν μεταξὺ τῶν δυνάμεων ἀντιζηλία, λόγῳ τῆς ὁποίας διέσχισε ὁ Ρωσσικὸς στρατὸς κατὰ τὸ 1828 τὸ Δούναβι καὶ τὸν Αἶμο καὶ ἔφθανε μέχρι τῆς Ἀδριανουπόλεως, ὅπου συνῆψε τὴν ὁμώνυμο συνθήκη.

42

Τὸ Βουλγαρικὸ κομιτάτο καὶ ἡ δράσις τῶν Κομιτατζήδων

ΑΠΟ τῆς εἰς Ἀδριανούπολιν αὐτῆς καθόδου τῆς Ρωσσίας ἀρχίζει νέα περίοδος τῆς πολιτικῆς τῆς ἐναντι τῆς Ἑλλάδος. Ὁ πόλεμος ἐκεῖνος πρώτη φορὰ ἔφερεν ὕστερα ἀπὸ αἰῶνες τοὺς Ρώσσους σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς Βουλγάρους, ἐξύπνησε ἡ φωνὴ τοῦ σλαβικοῦ αἵματος καὶ ἄρχισε ἀμέριστο τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἐπισήμου καὶ ἀνεπισήμου Ρωσσίας γιὰ τοὺς Βουλγάρους, γιὰτὶ οἱ Σλαῦοι αὐτοὶ ἔδιναν κἄθε ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἐγίνοντο τὸ κατάλληλο ὄργανο γιὰ τὴν πραγματοποιήσει τῶν ἐπὶ τῆς Μακεδονίας ρωσικῶν βλέψεων. Ἡ ἱστορία τῆς βουλγαρικῆς φυλῆς, γεμάτη ἀνήμετους ληστρικοὺς ἄθλους ἔδινε κἄθε ἐγγύησι γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῶν Ρωσικῶν σχεδίων.

Καὶ τότε γίγανε θηριώδεις ἐπιδρομῆς τῶν Βουλγάρων στὴ Μακεδονία μὲ ἀντικειμενικὸ σκοπὸ τὸ Παιδομάζωμα. Αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ κυρίως στὴ περίοδο 1890—1905 τὰ παιδιά ποὺ ἐμαζεύοντο ἐκλείοντο διὰ τῆς βίας εἰς εἰδικὰ Σλαβικὰ Σχολεῖα, βουλγαρικά, σερβικά καὶ ρωμουνικά, ποὺ ἰδρύθησαν εἰς τὰ Βιτώλια, Βοδενά, Σκόπια, Στρούμνιτσα, Γιαννιτσά, Δοϊράνη, Σέρρας καὶ Θεσσαλονίκη, ὅπου κατεβάλλετο προσπάθεια νὰ ἐκριζωθῇ ἀπὸ τὴν ψυχὴ τους κἄθε ἔχνος Ἑλληνισμοῦ καὶ ὅπου τοὺς ἐγίνετο συνείδησις ἡ καταδίωξις καὶ ἡ συντριβὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὁ κίνδυνος ἐκ τῶν Σλαβικῶν αὐτῶν σχολείων μέσα εἰς τὴν Τουρκοκρατουμένην Μακεδονία ἦτο ἕξ ἴσου μεγάλος ὅσον καὶ ἐκ τῶν συμμοριῶν τῶν Βουλγάρων κομιτατζήδων. Καὶ ἐνῶ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς ἀνέλαβε νὰ ἐκκαθαρίσῃ ὁ Παῦλος Μελάς μὲ τὰ παλληκάρια του, ἡ ἐταιρεία «Ἑλληνισμός», τῆς ὁποίας Πρόεδρος ἦτο ὁ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Νεοκλῆς Καζάζης, ἀνέλαβε τὴν σταυροφορίαν νὰ σώσῃ, ὅσα περισσότερα κατῴρωνε ἀπὸ τὰ Ἑλληνόπουλα αὐτὰ ποὺ ἀρπαγμένα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῶν μαννάδων τοὺς ἦσαν κλεισμένα εἰς τὰ Σλαβικὰ αὐτὰ σχολεῖα τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τὰ ὁποῖα μόλις ἀπεφοίτουν ἐστέλλοντο γιὰ «ἀνώτερες σπουδές» εἰς σχολεῖα τῆς Ρωσσίας. Γιὰ τὸ παιδοφύλαγμα αὐτὸ ποὺ ὁργανώθηκε τότε θὰ μιλήσουμε καὶ πὶο κάτω στὴ συνέχεια τοῦ βιβλίου αὐτοῦ.

Κι' ἐγίνε ἐπίσης ἐντατικὴ καὶ συστηματικὴ ἀποστολὴ χιλιάδων παιδιῶν τῆς Μακεδονίας εἰς τὰ ρωσικὰ σχολεῖα τῆς Μόσχας, τῆς Ὁδησσοῦ, τοῦ Καζάν καὶ τοῦ Κιέβου, εἰς τὰ ὁποῖα ἐξεπαιδεύοντο

εἰς τὰ σλαυϊκὰ μυστήρια καὶ ὅπου τοὺς ἐγίνετο συνείδησις ὅτι τὸ σλαυϊκὸ ὄνειρο θὰ γινότανε πραγματικότης μόνο μὲ τὴν καταστροφὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Κι' ὅταν τὰ παιδιὰ ποτισμένα ἀπὸ τὸ σλαυϊκὸ δηλητήριον ἐπέστρεφαν εἰς τὴν Μακεδονίαν ἠκολουθοῦντο ἀπὸ ἓνα ὀλόκληρον πλῆθος προπαγανδιστῶν, ἄφθονο ρωσσικὸ χρῆμα καὶ πολλὰ εἰκόνες τοῦ Τσάρου, τοῦ προστάτου τῶν σλαυϊκῶν φυλῶν, ὅπως συμβαίνει καὶ σήμερα, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι οἱ εἰκόνες τοῦ Τσάρου ἀντικατεστάθησαν ἀπὸ εἰκόνες τοῦ Στάλιν.

Καὶ ἤρχοντο μαζὶ καὶ στρατιᾶς πανσλαυϊστῶν συγγραφέων ποὺ μὲ ψεύτικα ἱστορήματα ξεσήκωναν τὴ φαντασίαν ὅλων τῶν σλαυοφώνων γιὰ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον τοῦ σλαυϊσμοῦ, διεκδικοῦντες ὑπὲρ αὐτοῦ ἱστορικὰ δίκαια ἐπὶ τῆς Μακεδονίας, τῆς ὁποίας πρῶτοι κάτοικοι ὑπῆρξαν, κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς καὶ τὰς διδασκαλίας των, οἱ Σλαῦοι, ποὺ ἐξελληνίσθησαν καὶ συνεπῶς ἦτο δικαία καὶ ἐπιβεβλημένη ἡ διεκδίκησίς των.

Καὶ ἡ σλαυϊκὴ φαντασία ἐξαπτομένη ἀπὸ τέτοιες ἱστορίες ἐφέρετο μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα πρὸς τὸ μέλλον τοῦ σλαυϊσμοῦ κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ Εὐρώπη ὀλόκληρος καὶ ἡ Ἀσία θὰ ὑπετάσσοντο εἰς τὸ σλαυϊκὸ σκῆπτρον μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ξεπηδήσῃ συστηματοποιημένη πᾶς ἡ πανσλαυϊστικὴ ἰδέα.

Καὶ ἦλθε ὁ κριμαϊκὸς πόλεμος, ποὺ ἐξηυτέλισε τὸ ρωσσικὸ γόητρο καὶ μὲ τὸν ἀποκλεισμό τῶν στενῶν τοῦ Βοσπόρου καὶ Ἑλλησπόντου, τὴν ἐλευθεροπλοΐαν τῶν ὁποίων εἶχεν ἐπιτύχει ἡ Ρωσσία κατὰ τὸ 1828, διεκόπη γιὰ λίγο ὁ πανσλαυϊστικὸς ὀργασμός, γιὰ λίγο ὅμως, ἕως ὅτου ἀνασυνταχθῇ γιὰ νὰ συνεχίσῃ μὲ περισσότερην ἐπιμονὴν τὴν ἐπιδιώξει τῶν σχεδίων αὐτοῦ.

Καὶ οἱ Βούλγαροι, ποὺ παρείχον ὅλας τὰς ἐγγυήσεις ὅτι θὰ ἐπραγματοποιοῦν τὰ μεγάλα ὄνειρα καὶ θὰ ἐχρησίμευον ὡς γέφυρα ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ περνοῦσαν οἱ Ρῶσσοι ἀκατάσχετοι πρὸς τὸ ὄνειρον τοῦ σλαυϊσμοῦ ἔγιναν οἱ ἀγαπητοὶ ἀδελφοί. Καὶ ἄρχισε μιὰ καινούργια μορφή ἀγῶνος κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸς ἦτο ὁ ἐχθρός. Καὶ κράτησε χρόνια ὀλόκληρα. Καὶ δὲν ἄργησε μὲ τὴν πανοῦργο πολιτικὴν τοῦ Κόμητος Ἰγνάτιεφ, τὰ ἄφθονα ρωσσικὰ ρούβλια καὶ τὴν τυφλότητα τῆς ρωσσικῆς κυβερνήσεως νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν πρώτη σλαυϊκὴ ἐπιτυχία, τὴν ἴδρουσι στὴν Κωνσταντινούπολιν ἀνεξαρτήτου βουλγαρικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς. Ἡ ἐπιτυχία αὕτη ἐθεωρήθη ὡς ἡ ἀρχὴ τοῦ μεγάλου σκοποῦ καὶ ὀλόκληρος ὁ σλαυϊσμός ἐχειροκρότησε τὴν ἐπὶ τοῦ πατριαρχείου νίκη. Δὲν ἔμενε τώρα παρὰ τὸ δεύτερον μέρος τοῦ προγράμματος δηλ. ἡ πολιτικὴ ἀνεξαρτησία τῶν βουλγάρων. Καὶ αὐτῆς τὴν πραγματοποίησι, τὴν ἀνέλαβε ἡ Ρωσσία. Μετὰ τὴν ἀποτυχία τῆς συνδιασκέψεως Κωνσταντινουπόλεως, ποὺ συνῆλθε μὲ τὰ ψεύτικα ἐπαναστατικὰ κινήματα τῆς Βουλγαρίας καὶ τῆς βορείου Θράκης, καμμιὰ ἀπολύτως ἄλλη λύ-

σις δὲν ἔμενε τοῦ βουλγαρικοῦ ζητήματος ἀπὸ τὴν κήρυξι τοῦ πολέμου κατὰ τῆς Τουρκίας.

Καὶ ὅταν ἔγινε κι' αὐτό, ὁ σλαυϊσμός ἐνόμισε ὅτι σηκώθηκε τὸ ἱστορικὸ παραπέτασμα καὶ παρουσιάσθηκε τὸ μαγικὸ ὄραμα τῆς Σλαυϊκῆς ἐπικρατήσεως. Τὰ ρωσσικὰ στρατεύματα νικηφόρα προχωρήσανε μέσῳ τοῦ Αἴμου καὶ τῆς Θράκης κι' ἐστρατοπέδευσαν ἔξω ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι. Ἐνα βῆμα ἀκόμη καὶ τὸ «Τσάριγκραδ» θὰ γινότανε Ρωσσικό. Κι' ἐκεῖ κάτω ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα τοῦ σλαυϊκοῦ κόσμου ὑπαγορεύθηκε στὴ νικημένη Τουρκία ἡ περίφημη συνθήκη τοῦ Ἀγίου Στεφάνου, μὲ τὴν ὁποίαν ἰδρύετο τὸ βουλγαρικὸ κράτος μέγαλο καὶ δυνατό, ἐκτεινόμενο ἀπὸ τὸ Δούναβι μέχρι τὸ Αἰγαῖο κι' ἀπὸ τὴν Ἀχρίδα μέχρι τὸν Εὐξείνιο.

Ἡ Τουρκία διχοτομήθηκε κι' ὁ Ἑλληνισμός δέχθηκε τὸ πλήγμα πὺρ τσάκιζε τὰ ἐθνικὰ του ἰδανικά, κατέστρεφε τὸ μέλλον τοῦ κι' ἔπνιγε τὰ δίκαιά του. Κι' αὐτὸς ἀκριβῶς ἦτο ὁ σκοπὸς τοῦ πολέμου ἐκείνου. Κι' ὁ Ρῶσσοις Ὑπουργὸς Ἰγνάτιεφ, ἔργον τοῦ ὁποίου ἦτο ἡ συνθήκη αὕτη, ἔλεγε μετὰ τὴν ὑπογραφή της: «Τώρα ἂς ἔλθωσιν οἱ Ἕλληνες κολυμβῶντες εἰς τὴν Κωνσταντινούπολι».

Εὐτυχῶς ἡ Εὐρώπη πὺρ συνῆλθε στὸ Βερολῖνο ἐματαίωσε τὴν ἐφαρμογὴ τῆς συνθήκης αὐτῆς. Ὅπωςδήποτε ἡ συνθήκη ἐκείνη διέγραψε σαφῶς πλέον τὰ σλαυϊκὰ σχέδια ἐν σχέσει μὲ τὴν Ἑλλάδα. Καὶ τὰ σχέδια αὐτά, ἄρχισαν ἀπειλητικὰ νὰ διαγράφονται κατὰ τὸ 1897 μετὰ τὸν ἀτυχὲς πόλεμον τῆς Ἑλλάδος ἐναντίον τῆς Τουρκίας.

Ἐπωφελοῦμενοι οἱ Βούλγαροι τῆς δυσχεροῦς θέσεως εἰς τὴν ὁποίαν περιῆλθεν ἡ πατρίς μας ἐξαπέλυσαν ἀγρίας καὶ συνεχεῖς ἐπιδρομὰς Κομιτατζήδων, τῶν ὁποίων σκοπὸς ἦτο ὁ διὰ τῆς βίας προσηλυτισμὸς τῶν ἑλληνικῶν μακεδονικῶν χωρίων εἰς τὴν βουλγαρικὴν ἰδέα. Καὶ ἦτο τέτοιο τὸ μέγεθος τοῦ διωγμοῦ ἐκείνου, ὥστε ἐδημιούργησε τὴν ἀνάγκην τῆς εὐρωπαϊκῆς ἐπεμβάσεως.

Τὴν καινούργια ἐξόρμησι τῆς ἡ Βουλγαρία ἐπεχείρησε νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ διὰ τοῦ Μακεδονικοῦ Κομιτάτου, τὸ ἔργο τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε ἀπαίσιον καὶ τερατῶδες ὅπως τὸ παρουσιάζουν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οἱ Βούλγαροι. Εἰς τὴν Βουλγαρικὴν ἐφημερίδα «Βετσέρνας Πόστας» τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1905, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Πατριωτικὴ Μαφία» ἐδημοσιεύθη τὸ ἀκόλουθον ἄρθρον:

«Οἱ ἐργάται τοῦ μακεδονικοῦ ὀργανισμοῦ ἐκτραπέντες εἰς κακοὺς γήματα, ἀρπαγὰς καὶ δηλώσεις καὶ κατὰ τῶν ἰδίων Βουλγάρων τῆς Μακεδονίας, ὁμοίασαν πρὸς τοὺς σταυροφόρους, οἵτινες λησμονήσαντες τὴν ἀρχικὴν αὐτῶν ἀποστολὴν πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἱερουσαλήμ, εἶχον τραπῇ εἰς διαρπαγὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὥς ἡ Κωνσταντινούπολις ἔφαγε τὴν Ἱερουσαλήμ, οὕτω καὶ ἡ Σόφια ἔφαγε τὸ Μοναστήριον....»

»Ἐντεῦθεν προεπέμποντο ἀπεσταλμένοι, οἵτινες εἰσερχόμενοι

νύκτωρ καὶ κλειόμενοι ἐν ταῖς οἰκίαις, ἐν ὀνόματι τοῦ Μακεδονικοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον ἐμίανον, ἐξήγαγον μαχαίρας καὶ ἔκοπτον τοὺς μαστοὺς τῶν γυναικῶν καὶ ἔσφαζον τὰ παιδιά καὶ ἐλεηλάτουν τὰς περιουσίας, ὥς λ.χ. εἰς Οὐζοῦν Μπεγλή, ἄλλοι δὲ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῶν ἀνωτάτων σωτήρων ἤρπασαν τὴν Μῖς Στόουν καὶ παρεπλάνησαν τὸν τύπον καὶ τὴν δημοσίαν γνώμην μὲ τὸν ἱερὸν δῆθεν προορισμὸν τῶν ληφθέντων λύτρων.

Ἡ σημαία αὐτῶν ἦτο ἐλευθερία ἢ θάνατος, ἀλλὰ τὴν μὲν ἐλευθερίαν ἐφύλαξαν δι' ἑαυτοὺς, τὸν δὲ θάνατον δι' ἐκείνους οἵτινες εἶχον ἀπατηθῆ καὶ ἀκολουθήσῃ ἑαυτοὺς ὅπως τοὺς περιφέρωσιν εἰς τὰ ὄρεϊνὰ μονοπάτια καὶ ὑψηρετῶσι τὰς ληστρικὰς αὐτῶν τυχοδιωκτικὰς ἐπιχειρήσεις».

Ἡ εἰκὼν τῆς βουλγαρικῆς ἀγριότητος καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ μαρτυρολογίου ἐκ τῆς δράσεως τότε τῶν κομιτατζήδων, δὲν εἶναι δυνατόν οὔτε κατὰ προσέγγισιν νὰ δοθῇ καὶ ἀμυδρὰν μόνον ιδέαν μορεὶ κανεῖς νὰ λάβῃ ἐὰν κάνει παραβολὴ μὲ τοὺς ἀπαισιώτερους χρόνους τῆς ἱστορίας, κατὰ τοὺς ὁποίους ἄγριες καὶ ἀπολίτιστες καὶ βάρβαρες ὄρδεις ἔκαναν ἐπιδρομὰς εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς χώρας. Κατὰ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν κομιτατζήδων ὁ Βούλγαρος ἔδειξε ὅλα τὰ βιολογικὰ ἐνστικτα ποὺ κλείνει μέσα του καὶ τὰ ὁποῖα ἔχει ἀνάγκη γιὰ νὰ ζήσῃ. Τὸ αἷμα ἦτο ἡ τροφή του, τὸ ἀνθρώπινο βογγητὸ τὸ τραγοῦδι του, τὸ σφάξιμο τῶν παιδιῶν καὶ τῶν γυναικῶν καὶ τὸ βγάλσιμο τῶν ματιῶν ἢ ἀπόλαυσίς του. Ἡ καταστροφή καὶ ἡ ἐρήμωσις ἦ μοῖρα του.

Μία παραστατικὴ εἰκόνα τῆς φρίκης τῶν κακουργημάτων τῶν Βουλγάρων κομιτατζήδων ἔδωσε ὁ Γάλλος δημοσιογράφος Μ. Παγιαρὲς ποὺ εἶχε τότε ἐπισκευθῇ τὴ Βουλγαρία. Νὰ τὶ γράφει :

«Μετά τινα χρόνον, κατὰ Νοέμβριον 1904, φθάνω εἰς Γίρξισταν, τῇ συνοδείᾳ τοῦ ῥώσσου συνταγματάρχου Σβίρσκυ, ἀρχηγοῦ τῆς ῥωσικῆς ἀποστολῆς. Ἡ Γίρξιστα, ἐγένετο πρὸ ὀλίγου τὸ θέατρον τρομεροῦ ἀνοσιουργήματος. Μία ἑλληνὶς διδασκάλισσα εἰκοσάετις, ἡ Αἰκατερίνη Χατζηγεωργίου, ὁ ἄγκος Χῆρος, ἡ σύζυγός του, δύο θυγάτριά του καὶ ὁ χωρικὸς Γρηγόριος Μῖνος, πάντες Ἕλληνες, ἐδόλοφονήθησαν καὶ ἐκάησαν. Οἱ συμμοριῖται κατεδίκαν εἰς θάνατον τὴν νεαρὰν διδασκάλισσαν, διότι ἠρνεῖτο αὕτη νὰ παραδώσῃ τὸ ἑλληνικὸν Σχολεῖον εἰς τοὺς Βουλγάρους.

» Ἡ διδασκάλισσα δὲν εἶχε πλέον κεφαλὴν καὶ δὲν ἠδύνατό τις νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ὁλότητά της, εἰμὴ τῇ βοηθείᾳ τῶν ἄκρων τῶν ῥακῶν, τὰ ὁποῖα ἦσαν κεκολλημένα ἐπὶ τοῦ στήθους της. Αἱ κνήμαι καὶ οἱ βραχίονες καθ' ὁλοκληρίαν ἀπετεφρώθησαν, χωρὶς ν' ἀφήσωσιν οὔτε ἵχνος. Τὰ θυγάτριά διετήρησαν ἄθικτον τὴν μικρὰν πλεξίδα τῆς κόμης, τὴν ὁποίαν αἱ μητέρες τὴν πρῶταν εἶχον δέσῃ μετὰ τρυφερότητος. Ἀλλ' ἡ πραγματικότης ἦτο βαρεῖα. Πρέπει νὰ ἔχῃ τις μεγάλαν

λην ἐγκατέστησιν διὰ νὰ παρατηρήσῃ κατὰ πρόσωπον ὄλην τὴν ἀσχημίαν αὐτὴν τῆς ἀνθρωπότητος».

Ἀλλὰ ἔχουμε καὶ μιὰ πιὸ ἐπίσημη βουλγαρικὴ μαρτυρία γιὰ τὶς φρικαλεότητες αὐτές. Ὁ καθηγητὴς καὶ πρῶτην πρόεδρος τοῦ «Μακεδονοαδριανουπολίτικοῦ Κομιτάτου Στ. Μιχαηλόφσκη, ἐν διαλέξει του, γενομένη ἐν Σόφια εἶπεν τὰ ἑξῆς σημαντικά :

«...Δὲν ἠρκέσθημεν μόνον νὰ γράφωμεν καὶ νὰ φωνασκῶμεν, ἀλλ' ἀνελάβομεν καὶ νὰ πραγματοποιήσωμεν τὰ ὄνειρα ἡμῶν: Τὴν καταστροφὴν τοῦ τουρκικοῦ κράτους καὶ τὴν συντριβὴν ὅλων τῶν γειτόνων ἡμῶν. Διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τοῦ σκοποῦ ἡμῶν τούτου ἐδημιουργήσαμεν ἐν Βουλγαρίᾳ τὰ Κομιτάτα, συνεστήσαμεν ἡμερητίδας καὶ ἐδημοσιεύσαμεν φυλλάδια, ἐν οἷς διατυποῦμεν διὰ μακρῶν τὰ σχέδια καὶ τὰς προθέσεις ἡμῶν, δίκην ἀνθρώπων βεβαίων περὶ τῆς ἐπαύριον· ἐξωπλίσσαμεν τὰς συμμορίας καὶ ἐξαπελύσαμεν ταύτας κατὰ τοῦ τουρκικοῦ ἐδάφους· ἠνοίξαμεν τὰ σύνορα ἡμῶν, εἰς ὅλους τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Σουλτάνου, οἵτινες ἐσχημάτιζον κομιτάτα ὑπ' αὐτὰ βλέμματα τῶν Κυβερνητῶν ἡμῶν. Ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου ἐδάφους ἐχαλκεύοντο αἱ δυναμιστικαὶ ἀπόπειραι κατὰ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, ἐν Τουρκίᾳ κλπ. καὶ πάντα ταῦτα ὑπὸ τὰ βλέμματα τῶν Ὑπουργῶν.

«Πρὸς πραγμάτων τῆς ἡμετέρας ἐνότητος ἡμεῖς ἐξεύρομεν ἕτερα μέσα δράσεως. Εἶπομεν καθ' ἑαυτούς: «Γνωρίζομεν, ὅτι τὸ πᾶν παρ' ἡμῖν εἶναι σαπρόν, ἀλλ' ἀδιάφορον, ἃς αὐξηθῶμεν κατὰ πρῶτον καὶ ἔπειτα ἐκκαθαρίζομεν τὴν κατάστασιν ἡμῶν». Ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθημεν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι οἱ γεννημένοι καὶ ἀνατεθραμμένοι ἐν τῷ βορβόρῳ δὲν δύνανται νὰ ἐπιτελέσωσι παρόμοιον κατόρθωμα ἀφοῦ δὲν δύνανται νὰ καθαρίσωσι τὸν ἴδιον αὐτῶν οἶκον. Τὸ ἀποτέλεσμα τούτου ὑπάρχει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν· εἶναι τὸ ὄνειδος».

Τελευτῶν δὲ ὁ Μιχαηλόφσκη προσέθεσε τὰ ἑξῆς :

«Ἴσως ἀντιτείνετε, κύριοι, ὅτι ὄχι πρὸ πολλοῦ ἤμην ἐπὶ κεφαλῇ τῆς κινήσεως ταύτης καὶ ἐτήρουν τότε ἄλλην γλῶσσαν. Θὰ εἶχετε δίκαιον. Εἶναι ἀληθές, ὅτι σχεδὸν οὐδέποτε ἄλλοτε ὠμίλησα ὥς πρὸ ὀλίγου ἠκούσατε. Εἰς τοῦτο ὑπῆρχον δύο λόγοι· ὁ πρῶτος ὅτι δὲν ἐγνώριζον τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν ἔμαθον, ὅταν μετέβην εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅπου συνεχρωτίσθην μετὰ πολιτικῶν προσώπων, περὶ ὧν σὰς ὠμίλησα ἀνωτέρω. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν δεῦτερον λόγον, οὐδὲν δύναμαι νὰ εἶπω, διότι φοβοῦμαι. Ἐν τῇ συνταγματικῇ Βουλγαρίᾳ δὲν εἶναι τις ἐν ἀσφαλείᾳ, ὅταν λέγῃ τὴν ἀλήθειαν· διὰ τοῦτο ἐξέθηκα ταύτην λεπτομερῶς ἐν τοῖς ἀπομνημονεύμασί μου».

Ἐδῶ πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁλόκληρο τὸ μένος τῶν Βουλγάρων Κομιτατζήδων ἔπεφτε κυρίως ἐπάνω εἰς τοὺς Σλαυοφώνους Ἑλλήνας. Οἱ Ἕλληνες αὐτοί, πού εἶδαμε ὅτι τὸ τουρκικὸ παιδομάζωμα τοὺς ἠνάγκασε νὰ γίνουν Σλαυόφωνοι, ἀλλ' οἱ ὅποιοι διετήρησαν ἀπαράμμιλο τὴν ἐθνικὴν τους συνείδησιν, τὰς παραδόσεις καὶ τὰ ἑλλη-

νικά ἦθη καὶ ἔθιμα ἀντέταξαν λυσσαλέαν ἄμιναν κατὰ τῆς σλαβικῆς ἐπιδρομῆς. Ὁ ρώσσοις ἱστορικὸς συγγραφεὺς Goloubinsky μεγάλος φίλος τῶν Βουλγάρων, εἰς τὸ βιβλίον του *Petite esquisse des Eglises orthodoxes Bulgare, Serbe et Roumaine. Moscou* p. 176 γράφει: «Αὐτοὶ οἱ σλαυόφωνοι Ἕλληνες τῆς Μακεδονίας τρέφουν πρὸς κάθε τι ποὺ εἶναι Βουλγαρικὸ ἢ Σλαβικὸ ἓνα μῖσος ἀπαράμιλλον καὶ μίαν ἀποσιτροφὴν μεγαλυτέραν ἀπὸ ὅσο ὅλοι οἱ ἄλλοι Ἕλληνες. Τὸ μῖσος αὐτὸ τὸ ἐγνώριζε ἡ Ρωσσία καὶ ἡ Βουλγαρία ποὺ τοὺς ὠνόμασε γι' αὐτὸ «Γραικομάνες». Καὶ οἱ Σλαυόφωνοι αὐτοὶ Ἕλληνες ἐδέχθησαν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον τὴν μανίαν τῶν κτηνῶν τοῦ βορρᾶ. Εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Γάλλου συγγραφέως Paillares, L'imbroglia Macédonien Paris Stock, éd. δημοσιεύεται τὸ ἀκόλουθο σημεῖωμα ποὺ εὑρέθει εἰς τὸ πτώμα τοῦ Ἑλληνος Σλαυοφώνου Συμεὼν Χρήστου, ἀπὸ τὸ χωρὶ Ὁσσιανη.

«Δι' ἀποφάσεως τοῦ Βουλγαρικοῦ Κομιτάτου ὑπογραφείσης σὴ μερον, 28 Σεπτεμβρίου 1904, καταδικάζομεν εἰς θάνατον τὸν Συμεὼν Χρήστου, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως ὁ θάνατός του χρησιμεύσει ὡς παράδειγμα εἰς τοὺς Γραικομάνους Σλαυοφώνους τῆς Ὁσσιανῆς καὶ ἄλλων μερῶν γιὰ νὰ μάθουν νὰ συμμορφώνονται τυφλὰ πρὸς τὰς ἀποφάσεις τοῦ Κομιτάτου. Οἱ Ἕλληνες τῆς Ὁσσιανῆς ἄς μάθουν ὅτι εἰν δὲν γίνουν Βούλγαροι. θὰ ὑποστοῦν ἓνα φρικαλέο θάνατο.

(ὑπογρ.) Μπαμπιάγλυ»

Στὸ ἴδιο Γαλλικὸ βιβλίον ὑπάρχει ἡ περιγραφὴ τῆς ἐξοντώσεως μιᾶς ἄλλης ἑλληνικῆς Σλαυοφώνου οἰκογενείας δολοφονηθείσης σ' ἓνα χωριὸν ἔξω ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη τὴ νύχτα τῆς 15—16)28—29 Αὐγούστου 1904. Τὴν παραθέτω ὅπως ἀκριβῶς εἶναι...

«...Εἰσῆλθον ὡς ὕπναι εἰς τὸ σπῖτι τοῦ Τράϊκο Στέριο... βοή-
 καν τὸν ἴδιο τὸ γέρο, τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν ρώτησαν: Λέγε εἶσαι ἢ δὲν
 εἶσαι βούλγαρος; Ὁχι, ἀπάντησε ὁ γέρος, εἶμαι Ἕλληνας καὶ Ἕλλη-
 νας θὰ πεθάνω... ἄρχισαν νὰ τὸν κεντοῦν μὲ τὰ σπαθιά τους ἐλα-
 φρά, ἐλαφρά.—Λυπηθῆτε τὸν ἄνδρα μου. Ἦταν ἡ γερόντισσα ἡ γυ-
 ναῖκα τοῦ Τράϊκο ποὺ ρίχτηκε ἀνάμεσα στοὺς ληστὰς καὶ τὸ γέρο τῆς
 καὶ κατέβαλλε ὑπεράνθρωπες προσπάθειες γιὰ νὰ λύσῃ τὰ δεσμά του.
 Μὲ κλωτσιὰς τὴν πέταξαν μακρυνὰ καὶ μὲ τὰ σπαθιά ἀνοῖξαν τὴν κοι-
 λιά τῆς ἔτσι ποὺ τ' ἄντερα πετάχτηκαν ἔξω. Μετὰ τὴν ἡρωϊκὴ αὐτὴ
 πράξι ξαναγύρισαν στὸ γέρο Τράϊκο. Λέγε, εἶσαι ἢ ὄχι βούλγαρος;—
 Ἕλληνας γεννήθηκα καὶ Ἕλληνας θὰ μείνω καὶ θὰ πεθάνω. Τώρα
 ἦλθε ἡ σειρά τῶν αὐτιῶν καὶ τῆς μύτης νὰ κοποῦν:— Σκοτῶ-
 στε τον, ἀκούστηκε μιὰ δυνατὴ φωνή. Ἦταν ὁ μεγαλύτερος γιὸς ποὶ
 ἄκουσε τὶς φωνὲς καὶ ἔτρεξε. Ἐπесαν ἐπάνω του καὶ τὸν ἄρπαξαν
 καὶ τὸ μαρτύριο ἄρχισε. Τί μαρτύριο! Πρέπει νὰ ἀνατρέξῃ κανεὶς
 στὶς πιὸ σκοτεινὲς νύκτες τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως, στὶς πιὸ σκοτεινὲς
 σελίδες τῆς ἱστορίας τῆς Κίνας γιὰ νὰ βρῇ τὸ παρόμοιο σὲ σκληρό-

τητα κι' ἀπανθρωπία. Ἐνα μαρτύριο πὺ τοῦ ἀφαιροῦσε τὴ ζωὴ σιγὰ-σιγὰ, σταγόνα σταγόνα, γιὰ ν' ἀπολαύσουν καλύτερα τὸ βασιτήριό του. Ἐχωσαν πρῶτα τὰ σπαθιά τους στὰ πόδια του καὶ τοῦ ἔκαναν πληγὰς ἀπὸ τὶς ὁποῖες τὸ αἷμα ἔτρεχε λίγο - λίγο. Μετά, κοιμάτι-κοιματάκι τοῦ ἔκοψαν τ' αὐτιά καὶ τὴ μύτη. Ὑστερα τοῦ ἄνοιξαν τὸ στήθος καὶ τοῦ ἔκοψαν τὰ σεξουαλικά του ὄργανα. Μετὰ ἔκοψαν τὸ ἄνω μέρος τοῦ κρανίου του, τὸ καθάρισαν καὶ ἄρχισαν νὰ πίνουν ἀπ' αὐτὸ κρασί καὶ νὰ χορεύουν μεθύσμενοι σὰν ἄγριοι. Τὸ αἶνχο θῦμα τους μέχρι τὴν τελευταία του πνοὴ σὲ κάθε καινούργιο στάδιο τοῦ μαρτυρίου, μόλις τὸν ρωτοῦσαν: — Λέγε εἶσαι βούλγαρος ἢ ὄχι; ἀπαντοῦσε: — Ἕλληνας εἶμαι κι' Ἕλληνας θὰ πεθάνω. Τὴν ἴδια τύχη εἶχε κι' ὁ δεύτερος γυιὸς τοῦ Τράϊκο...»

Ὁ Γάλλος συγγραφεὺς Paillages, πὺ τὰ ἔγραψε αὐτὰ ἔτυχε νὰ εἶναι τότε στὴ Θεσσαλονίκη. Πῆγε στὸ χωριό, φωτογράφησε τὰ τέσσαρα ἀκρωτηριασμένα πτώματα τῆς οἰκογενείας Τράϊκο Στέριο κι' ἡ φωτογραφία δημοσιεύθηκε στὸ γαλλικὸ περιοδικὸ L'Illustration τῆς 24ης Σεπτεμβρίου 1904.

Καὶ ὅταν τὰ κακουργήματα αὐτὰ ἔφθασαν εἰς σημεῖον ἀπροχώρητον ὁ Ἑλληνισμὸς ἠναγκάσθη ν' ἀμυνθῇ διὰ τοῦ καταρτισμοῦ ἀμυντικῶν σωμάτων, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων ἐτέθη ὁ πρωτομάρτυς τῆς Μακεδονικῆς Ἐλευθερίας ὁ Παῦλος Μελάς.

Καὶ πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι οἱ περισσότεροι ἀντάρτες τότε τοῦ Παύλου Μελά ἦσαν Ἕλληνες Μακεδόνες Σλαυόφωνοι, οἱ ὁποῖοι πρὶν ἀκόμη ἀπὸ τὸν Παῦλο Μελά, εἰς τὴν Καστοριὰ εἶχαν φτιάσει δύο ἀνταρτικὰ σώματα προστασίας τοῦ πληθυσμοῦ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τῶν Ἑλλήνων Σλαυοφώνων: τοῦ Βαγγέλη Νικολάου, ἀπὸ τὸ Στρέμπενο τῆς Καστοριᾶς καὶ τοῦ Κότα Χρήστου ἀπὸ τὰ Ρούλια τῶν Κορεστίων. Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι ὁ Κότας ἦτο ἓνας Σλαυόφωνος πὺ προηγουμένως παρεπλανήθη ἀπὸ τὸ κοιτάτο κι' ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγίαν μιᾶς βουλγαρικῆς συμμορίας, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι ἡ δράσις θὰ ἐστρέφετο μόνον καὶ ἀποκλειστικῶς κατὰ τῶν Τούρκων. Ὅταν κατάλαβε τὸν ἀληθινὸ προορισμὸ τῶν κοιτατζήδων τσακώθηκε μὲ τὸν περιβόητο βούλγαρο ἀρχηγὸ Τσακαλάρωφ, μὲ τὸν ὁποῖο συνηγάζετο κι' ἔφτιασε ἓνα ἀντάρτικο σῶμα μὲ τὸ ὁποῖο ἀλύπητα κτυποῦσε τοὺς κοιτατζήδες. Νὰ τι γράφει γι' αὐτὸν ὁ Ἄγγλος πρόξενος Θεσσαλονίκης Sir Alfred Billioti στὴ Βρετανικὴ βίβλο γιὰ τὰ Μακεδονικά: «Ὁ κυριώτερος λόγος πὺ ἐχώρισε τοῖς δύο ἀρχηγούς ἦτο ἡ διαφορὰ τῆς γνώμης των εἰς ὅτι ἀφορᾷ τὴν μεταχείρισιν τῶν Ἑλλήνων Σλαυοφώνων ὀρθοδόξων. Ἀλλ' ὁ Κότας ἐκατηγόρει τὸν ἄλλον ὄχι μόνον γιὰ τὴν σκληρότητά του, ἀλλὰ καὶ διότι μὲ τὴν πρόφασιν πολιτικοῦ σκοποῦ ἐξηπάτα τὸν πληθυσμὸ καὶ τὸν κατέκλεβε. Κι' ἀκόμη: ἐπέμενε οἱ Κοιτατζήδες νὰ περιορίσουν τὴν δράσιν τους ἐναντίον τῶν Τούρκων καὶ νὰ μὴν ὑποχρεώσουν τοὺς Ἕλληνας, διὰ τῆς βίας καὶ

τῶν ἀπειλῶν νὰ κλείνουν τὶς ἐκκλησίες καὶ τὰ σχολεῖα τους καὶ νὰ στέλνουν τὰ παιδιὰ τους στὰ σλαβικὰ σχολεῖα). (Blue book, Turkey, I (1903), doc. 268, inclosure.

••

Εἰς ἓνα δημοσιογραφικὸ μου ταξεῖδι στὴ Φλώρινα, τὸν Μάϊο τοῦ 1946, βρῆκα γέρο καὶ παράλυτο τὸν Νικόλαο Πύρζα, πρωτοπαλλήκαρο τοῦ Παύλου Μελά. Ὁ Νικόλαος Πύρζας ὅταν σκοτώθηκε ὁ Παῦλος Μελάς, τοῦ ἔκοψε τὸ κεφάλι, γιὰ νὰ μὴν πέση στὰ χέρια τῶν Τούρκων καὶ πῆγε καὶ τῷθαψε σὲ μέρος ἀσφαλισμένο. Στὸ διάστημα τῆς κατοχῆς ὅταν εἶδε τοὺς Γερμανοβουλγάρους μέσα στὴ Φλώρινα, μαζὶ μὲ τὸν Κάλτσεφ, δὲν βάσταξε κι' ἔπαθε ἡμιπληγία. Μὲ μεγάλη βία κατόρθωσε νὰ μοῦ ἱστορήσῃ τὶς ἀναμνήσεις του ἐκείνης τῆς ἡρωικῆς ἐποχῆς. Κι' ἀνάμεσα στ' ἄλλα μοῦ εἶπε πὼς ἡ ἀποστολὴ τῶν ἀνταρτικῶν ὁμάδων τοῦ Παύλου Μελά δὲν ἦταν μόνο νὰ προστατεύουν τὸν Ἑλληνικὸ πληθυσμὸ πολεμώντας τοὺς βούλγαρους κομιτατζήδες. Ἐκὼς καὶ κάτι ἄλλο. Παρελάμβανον ἀπὸ τοὺς πράκτορας τῆς ἐταιρείας «Ἑλληνισμός» τὰ Ἑλληνόπουλα ποὺ εἶχαν ἀρπάξει ἀπὸ τοὺς κόλπους τῶν οἰκογενειῶν τους οἱ Βούλγαροι Κομιτατζήδες καὶ τὰ ἔκλειναν στὰ Σλαβικὰ σχολεῖα τῶν Βιτωλίων, Βοδενῶν, Σκοπίων, Στρωμνίτης, Γιαννιτσῶν καὶ Θεσσαλονίκης, ὅσα κατόρθωναν μὲ τὴ σειρὰ τους ν' ἀρπάξουν ἀπὸ ἑκεῖ μέσα οἱ πράκτορες τοῦ «Ἑλληνισμοῦ» καὶ τὰ ἐπέστρεφαν στὶς οἰκογένειές τους, ἢ ἐφ' ὅσον αὐτὲς εἶχον τυχὸν ἐξοντωθεῖ ἐν τῷ μεταξὺ τὰ συνόδευον ἕως τὴν Θεσσαλίαν ὅπου τὰ παρέδιδον εἰς Ἑλληνικὰς χεῖρας. Μοῦ προσέθεσεν δὲ ὅτι στὸ Βόλο εἶχεν ἰδρυθεῖ ἀξιόλογο κέντρον περιθάλψεως τῶν παιδιῶν αὐτῶν. Ἀνάλογο μὲ τὰ κέντρα τοῦ σημερινοῦ Ἑθνικοῦ Παιδοφυλάγματος. Τὴν ἀφήγησι αὐτὴ μοῦ ἔκανε ὁ Νικόλαος Πύρζας ἐνώπιον τοῦ μονίμου, τότε, λοχαγοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ Πέτρου Πυλαρινοῦ. Τὴν ἐξηκρίβωσα ὅμως κι' ἀπὸ τὶς τοπικὰς ἐφημερίδες ποὺ ἐξεδίδοντο τὴν ἐποχὴ τοῦ 1890—1903 στὸ Βόλο.

Εἰς τὸν «Ἑλληνισμό», (Ἔτος Γ' Φυλ. 3 Μάρτιος 1900 σελ. 136) ἀναδημοσιεύεται τὸ κατωτέρω ἄρθρον, ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Πανθεόσαλική» τοῦ Βόλου, τὸ ὁποῖον ἐπιβεβαιεῖ τὰ ἀνωτέρω.

«Ἐν τῇ σερβικῇ σχολῇ Θεσσαλονίκης ἀνετρέφοντο ἀπὸ τινων ἐτῶν Ἑλληνόπαιδες τινές, ἐξ ὧν τέσσαρες ἐκ Στρωμνίτης ἡλικίας 12—15 ἐτῶν, ἀρπαγέντες ἀπὸ τῆς μικροτάτης των ἡλικίας ὑπὸ Σέρβων προπαγανδιστῶν κατὰ τρόπον ἄγνωστον ἀπὸ τῶν οἰκογενειῶν των, αἵτινες ἀπηύδησαν, ἀναζητοῦσαι τὰ τέκνα των καὶ ἀπηλάθθησαν οὐδὲν γνωρίζουσαι περὶ τῆς τύχης αὐτῶν.

Πρὸ τεσσάρων μηνῶν Ἕλληνες διδάσκαλοι ἐν Κοζάνῃ, κατὰ γόμενοι ἐκ Στρωμνίτης, κατελθόντες εἰς Θεσσαλονίκην, ἀνεκάλυψαν κατ' εὐτυχῇ σύμπτωσιν τοὺς τέσσαρες Ἑλληνόπαιδες ἐν τῇ σερβικῇ

σχολῇ καὶ μετ' ἐπιμόνους προσπαθείας κατώρθωσαν, συνεννοούμενοι μετ' αὐτῶν, νὰ τοὺς κατατείσωσιν, ἵν' ἀποδράσωσιν ἀπὸ τῆς ἄλλο-
εθνοῦς σχολῆς, ἐν ἣ ὡς κατὰδικοι ἐφυλάσσοντο. Καὶ πράγματι κατὰ
τὴν νύκτα οἱ τέσσαρες Ἑλληνόπαιδες, ἐξελθόντες κρύφα τοῦ σχολείου,
ἀκολουθοῦσι τοὺς πατριώτας των διδασκάλους καὶ ὁδηγοῦνται ὑπ'
αὐτῶν εἰς τινα ἀπόκεντρον οἰκίαν. Καὶ παρευθὺς οἱ διδάσκαλοι εἰδο-
ποιοῦσι τὸν ἡμέτερον πρόξενον περὶ τοῦ κατωρθώματος αὐτῶν.

Ὁλόκληρον τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ Ἕλλην πρόξενος διήρχετο ἐγρη-
γορῶν συσχεπτόμενος μετὰ τῶν ὑπαλλήλων περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀσφα-
λοῦς ἀποστολῆς τῶν Ἑλληνοπαίδων εἰς τὰς οἰκογενεῖας αὐτῶν, οὐδὲν
πρὸς τοῦτο ἐξευρίσκων μέσον καὶ ἀμνηχανῶν περὶ τοῦ πρακτέου, καθ'
ὅσον ἀνελογίζετο ὅτι οἱ Σέρβοι, παρατηροῦντες τὴν ἐπαύριον τὴν φυ-
γὴν τῶν παιδίων ἠθελον ἀναστατώσῃ, ἅπασαν τὴν Θεσσαλονίκην πρὸς
ἀνακάλυψιν αὐτῶν ὅτε κατὰ σύστασιν ὁμογενοῖς, καλεῖται εἰς τὸ προ-
ξενεῖον ὁ ἐγνωσμένος ἐπὶ γενναιότητι καὶ πατριωτικοῖς αἰσθήμασι
Μιμῆκος Ραμόπουλος, ἀναλαβὼν τὴν εἰς τὴν Στρώμνιτζαν ἀσφαλῆ
ἀποστολὴν τῶν παιδίων, δεχόμενος συγχρόνως καὶ τὴν διαβεβαίωσιν
τοῦ κ. Προξένου, ὅτι οὐδὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ καὶ ὅτι τὸ προξενεῖον θὰ τῷ
παράσχη πᾶσαν προστασίαν καὶ συνδρομήν.

Ὁμίλοι μαθητῶν Σέρβων μετὰ τῶν διδασκάλων, ροπαλοφοροῦν-
τες περιέτρεχον τὴν ἐπομένην ἀπὸ τῆς πρωῒας τὰς ὁδοὺς τῆς Θεσσα-
λονίκης, ἀνερευνῶντες ἅπαντα τὰ ξενοδοχεῖα καὶ διάφορα καταστή-
ματα πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν φυγάδων. Ἀλλὰ μόνον ἡ ἀποτυχία στέφει
τοὺς ἀγόνους αὐτῶν κόπους καὶ κατ' ἀνάγκην καταλήγουσιν εἰς τὸν σι-
δηροδρομικὸν σταθμόν, καταλαβόντες ἀπάσας αὐτοῦ τὰς εἰσόδους,
προτιθέμενοι πάσῃ θυσίᾳ νὰ ματαιώσωσι τὴν ἐνδεχομένην ἀποστολὴν
τῶν φυγάδων εἰς τὴν πατρίδα αὐτῶν.

Ἐν τούτῳ ὁ Ραμόπουλος ὁδηγεῖ τοὺς παῖδας ἀπὸ τὸ κρουσφήγε-
τον αὐτῶν εἰς τὸν σιδηρόδρομον καὶ διασχίζων τοὺς παραφυλάττοντας
Σέρβους, τοὺς ἐξαποστέλλει ἀσφαλῶς εἰς τὴν πατρίδα των καὶ μετα-
βαίνει εἰς τὸ Προξενεῖον, ἵνα μεταδώσῃ τὴν χαρμόσυνον εἴδησιν.

Ἐκτοτε διέρρευσαν ἄρκεται ἡμέραι, καθ' ἃς οἱ ἐκμανέντες Σέρ-
βοι διὰ τὸ ἀπροσδόκητον γεγονός, τὸ ὁποῖον ἐθεώρησαν ἐθνικὴν προ-
σβολήν, καταραδιουργοῦσι τὸν Μιμῆκον Ραμόπουλον εἰς τὰς τουρ-
κικὰς ἀρχάς, αἵτινες παραχρῆμα τὸν συλλαμβάνουσι καὶ τὸν ρίπτουν εἰς
τὰς φυλακάς, ματαίως ἀναμένοντα τὴν ὑποσχεθεῖσαν αὐτῷ προξενι-
κὴν προστασίαν. Ἐπικαλεσθέντα ὁμῶς τὴν Ἑλληνικὴν ὑπηκοότητα,
αἱ τουρκικαὶ ἀρχαὶ τὸν ὁδηγοῦσιν ὑπὸ κουστωδίαν ζαπτιέδων ἐνώ-
πιον τοῦ Ἑλλήνος προξένου, ὅστις ἀνακαλῶν τὰς ὑποσχέσεις του δὲν
ἀναγνωρίζει πλέον ὡς ὑπήκοόν του τὸν ἀτυχῆ μάρτυρα τῆς πατριω-
τικῆς ἀφοσιώσεως καὶ ἀσπλάχνως τὸν παραδίδει εἰς τὴν τουρκικὴν
ἐξουσίαν. Σιδηροδέσμιος διὰ τοῦ πρώτου ἀτμοπλοίου ἀποστέλλεται εἰς
τὰς φοβεράς εἰρκτάς τοῦ Ἀἰδινίου, ὁπόθεν κατόπιν τῶν ἐνεργειῶν

τῆς οἰκογενείας του ἐλευθεροῦται ὑπὸ γενναίων ἐν Σμύρῃ πατριωτῶν.

Πρὸ τινων ἡμερῶν ὁ Μιμῆκος Ραμόπουλος ἀφίκετο εἰς Βόλον, φέρων εἰσέτι ἐπὶ τοῦ αὐχένος ἀνεξάληπτα ἵχνη τῶν πληγῶν ἐκ τοῦ σιδηροῦ κρίκου, τὸ ὁποῖον ἔφερε ἐπὶ τοῦ τραχήλου·.

Τὰ σώματα αὐτὰ ἐμετρίασαν καὶ τελικῶς ἐξηφάνισαν τὴν κακοῦργο δράσι τῶν βουλγάρων κομιτατζήδων καὶ μὲ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ βορρᾶ καὶ μὲ τὴν προσάρτησί του εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τοὺς βαλκανικοὺς πολέμους τοῦ 1912—1913 οἱ πληθυσμοὶ τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης βρῆκαν τὴν ἡσυχίαν τους. Γιὰ λίγα ὅμως χρόνια...

Εἰς τὴν Ἑλευθέραν Ἑλληνικὴν Μακεδονίαν
δὲν ὑπάρχουν Σλαῦοι.
Ὑπάρχουν ὅμως Ἕλληνες, Κρυπτοῦ Ἕλληνες
καὶ Ἐκσλαυῖσμένοι Ἕλληνες
εἰς τὴν Ὑπόδουλον Ἑλληνικὴν Μακεδονίαν,
ἀπὸ τοῦ Σκάρδου καὶ τῆς Ροδόπης
μέχρι τῶν πρὸς βορρᾶν προσωρινῶν συνόρων μας.

Ν. Ο. Φ., τὸ καινούργιο Κουιτάτο καὶ ἡ συνεργασία του μετὰ τὸ Κ. Κ. Ε.

ΓΙΑ λίγο καιρό... Γιατὶ ἦλθε ὁ δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος. Καὶ ὁ βουλγαρικὸς σωβινισμὸς ξύπνησε κι' ἐνῶ ἡ Ἑλλάδα ἀφοῦ ἀντιμετώπισε, ἐξηυτέλισε καὶ νίκησε δυὸ Αὐτοκρατορίες, ὑπέκυψε καὶ πληγωμένη, γονατισμένη, σκρῦπιζε τὰ αἵματα τῶν πληγῶν της, οἱ ὕαινες τῆς βαλκανικῆς ποῦ ἐξακολουθοῦν νὰ τρέφονται μετὰ ψοφήμια, οἱ Βούλγαροι ἔστειλαν εἰς τὴ Μακεδονία τὶς βάρβαρες ὁρδές των γιὰ νὰ συνεχίσουν τὸ προαιώνιο ἔργο τους.

Ἄλλη μιὰ φορὰ οἱ Βούλγαροι μᾶς ἔβρισαν, μᾶς συκοφάντησαν, ἔκαψαν καὶ ἐρήμωσαν τὰ χωριά μας, ἀτίμασαν τὰ κορίτσια μας, ἐγέμισαν τὰ βουνά, τὰ λαγκάδια καὶ τὰ χωράφια μας μετὰ τάφους, ἐχάρξαν τὸ δρόμο μας, δρόμο ἐλευθέρων ἀνθρώπων, μετὰ ξύλινους σταυρούς, ὅλα τὰ ἔκαμαν, ἀλλὰ ἓνα πράγμα δὲν κατόρθωσαν. Ὅχι νὰ ἐξολοθρεύσουν, ἀλλ' οὔτε κὰν νὰ πτοήσουν τὸ ἑλληνικὸ φρόνημα τῶν Μακεδόνων. Μέσα ἀπὸ τὰ χαλάσματα, τοὺς καπνοὺς, καὶ τὰ αἵματα, ἡ ψυχὴ τῆς Ἑλλάδος κράτησε τὴν ἐθνικὴ συνείδησι τῶν Μακεδόνων εἰς τὸ πειρὸ ψηλὸ ἐπίπεδο.

Τὴ φορὰ αὐτὴ οἱ Βούλγαροι στὸ καταστρεπτικὸ τους ἔργο ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας κομμουνιστὰς εἶχανε συμμάχους μερικοὺς ἀπὸ τοὺς σλαυοφώνους τῆς Μακεδονίας. Κι' ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς μερικοὺς πολὺ φανατισμένους. Ἐκείνους, γέροντας πιά, ποὺ ὅπως εἶδαμε, σὲ παλαιότερα χρόνια, τὰ σλαυικὰ παιδομαζώματα τοῦ 1890-1905 ἔστειλαν κατὰ χιλιάδας εἰς τὰ ρωσσικὰ σχολεῖα τῆς Μόσχας, τῆς Ὁδησσοῦ καὶ τοῦ Καζάν καὶ τοῦ Κιέβου ὅπου ἐξεπαιδεύθησαν εἰς τὰ σλαυικὰ μυστήρια καὶ ὅπου τοὺς ἐγένεε συνείδησις τὸ μῖσος κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Αὐτοὶ ἀπετέλεσαν τοὺς καλλιτέρους πράκτορες τῆς Βουλγαρίας εἰς τὰ κατακτητικὰ της σχέδια ἐναντίον τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας.

* *

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Ἱταλογερμανικῆς κατοχῆς τῆς Ἑλλάδος, ἡ Δυτικὴ Θράκη κι' ἡ Ἀνατολικὴ Μακεδονία ἴσαμε τὸν ποταμὸ Στρυμόνα, κατέχονταν ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους κι' ἐπρόκειτο νὰ προσαρτηθοῦν ὁριστικὰ στὴ Βουλγαρία. Οἱ Βούλγαροι προπαγάνδιζαν παντοῦ, ἀκόμη καὶ στὴν ὑπόλοιπον Μακεδονία, τὴν ἐθνικὴ βουλγαρικὴ ἰδέα.

Μετὰ τὴν ἥττα τοῦ Ἀξονος, τὴν κατάληψιν τῆς Βουλγαρίας ἀπὸ τοὺς Ρώσους, τὴν ἀναγκαστικὴ ἐκκένωσιν τῶν ἑλληνικῶν ἐδαφῶν ἀπὸ τὸ βουλγαρικὸ στρατὸ καὶ τὴν ἐγκατάστασιν ἐκεῖ τῶν ἐλασιτῶν,

πιστῶν συνεργατῶν του καὶ ἐπειδὴ ἡ Βασιὰς της μὲ τὸν ἄξονα ἔπесε στὴ διεθνή θεια ἐστράφη πρὸς τὴ Γιουγκοσλαβία Κόμμα τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ κύριον χαρακτηρὴν τὴν περίοδον τῆς Πανσλαβιστικῆς προστῆς Ἑλλάδος ἐπιδιώκει νὰ πραγματοποιή τοῦ Νότου, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ Κομμουνισ

Ἄ Κομμουνισμὸς δὲν εἶναι ἓνα σι ὁποίου οἱ πτωχοὶ ἢ ἀπολαμβάνουν περι ὁποίου, ὅπως λέγει ἡ θεωρία του, αἱ πη καὶ τῆς παραγωγῆς θὰ ἀνήκουν εἰς τὴν ἡ ἐκμετάλλευσις ποὺ κάμνει. Ὁ Κομμουν σκείας πρωτογόνου, ἀπὸ ἐκείνας τὰς θ ἄνθρωποι οἱ πρωτόγονοι, ὅταν εὗρισκον πολιτισμοῦ, πνεῦμα του δὲ εἶναι τὸ πη πρωτογόνους θρησκείας : ἡ καταστροφὴ ὑπάρχει τώρα ὄρθιον πρέπει νὰ καταστῇ ἔτσι μόνον θὰ δημιουργηθῇ δυστυχία γραμμὰς του.

Ἡ καταστροφὴ ἀποτελεῖ τὸ Α τοῦ ἔχουν τὴν μεγάλη τέχνη νὰ ἐκμεταλλεύων σουν τὴν ἀνθρωπότητα.

Καὶ πρέπει νὰ γυρίσουμε πολλὰς χιλ ἐποχὴν τῆς ἀνθρωποθυσίας καὶ τῆς ἀνθρ ωμεν τὶς ἴδιες δοξασίαι, ὅτι ἐπὶ γενεὰς ἡ δεύεται, νὰ κατατυραννεῖται, νὰ ζῇ ζωὴν αἱ παραμέλλουσαι γενεαὶ γίνουιν εὐτυχεῖς ἐπίστευον, θρησκευτικῶς ἐπίσης, ὅτι ἐπ ἀνθρώπους καὶ τὰ παιδιὰ των ἀκόμη διὰ Ἐδῶ πρέπει νὰ τονισθῇ ὅτι στὴν κορυφ τρόπου τῆς σκέψεως εὗρισκετο καὶ εὗρισκε Καὶ θὰ ἐρωτηθῇ γιατί αὐτοὶ οἱ διανοοῦμ νὰ μὴν ξέρουν πῶς ὁ Κομμουνισμὸς δὲν εἶ ὅτι εἶναι. Γιατὶ οἱ διανοοῦμενοι αὐτοὶ τ τητα δὲν τὴν βλέπουν παρὰ μέσα ἀπὸ τὰ καὶ τὶς θεωρίαι ποὺ σκοτεινιάζουν τὸ μυαλ δὲν εἶδε ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι πλούσια καὶ πο γεμάτα ἀγκάθια μονοπάτια της, ἔχει ὅμως τὸ γαλανὸ οὐρανὸ καὶ τὰ βουνὰ καὶ τὸ χιό ρόλουστες νύκτες καὶ τὴν ἀγάπη γιὰ τὴν σ λους καὶ τὴ μουσικὴ καὶ τὸ βασίλειο τῆς σ δὲν εἶδε τὴν πραγματικὴν εὐτυχία. Ἴσως :

γι' αὐτήν, μὰ δὲν τὸ ἐκατάλαβαν. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἐδιάβασαν, τὸ θερμόαιμο μυαλό τους ἐγέννησε ἀκόμη παραδοξότερα πράγματα. Καὶ δίπλα εἰς αὐτοὺς ἦσαν καὶ ἐκεῖνοι ποὶ μὲ ὅλο ποὺ ἦσαν διανοούμενοι δὲν κατόρθωσαν νὰ ἀξιοποιήσουν τὰ γράμματα ποὺ ἔμαθαν καὶ ζητοῦν ν' ἀρπαχθοῦν ἀπὸ τὸν Κομμουνισμόν γιὰ νὰ γίνουν κάτι. Μὴ δυνάμενοι νὰ δημιουργήσουν πράγματα χρήσιμα εἰς τὴν κοινωνίαν, ἐπιζητοῦν νὰ ἐπωφεληθοῦν τῆς καταστροφῆς τῆς.

Καὶ αὐτοὶ παρασύρουν καὶ τὸ μεγάλο πλῆθος τῶν ἀνθρώπων, τῶν ἀγανακτισμένων ἀπὸ τὴν κατάστασί των, τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ζητοῦν ἰδανικά καὶ δὲν εἶναι δυνατό νὰ τὰ εὔρουν μέσα εἰς τὴ διεφθαρμένη πολιτικὴ κοινωνία. Καὶ κοντὰ εἰς αὐτοὺς ἔρχονται καὶ τὰ μεγάλα πλῆθη τῶν ἀνθρώπων τῶν δυστυχῶν διὰ τοὺς ὁποίους δὲν φροντίζει κανεὶς. Ἔρχοντο οἱ ἀτέλειωτες σειρὲς τῶν πονεμένων ἀνθρώπων ποὺ ἐδημιούργησε ὁ πόλεμος. Καὶ ὅλοι αὐτοὶ μαζὶ ἀποτελοῦν μίαν τεράστια φάλαγγα ἀπειλητικὴ, μία δύναμι τρομακτικὴ.

Καὶ τῇ δύναμι αὐτῇ τὴν τρομακτικὴν τὴν ἄρπαξε στὰ χέρια τοῦ ὁ Πανσλαβιστικὸς σωβινιστικὸς ἱμπεριαλισμὸς καὶ τὴν μετέτρεψε σὲ σατανικὸ ὄπλο μὲ τὸ ὁποῖον προσπαθεῖ νὰ ὑποδουλώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ κατὰ πρῶτον λόγον τὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τοὺς προαιώνιους πόθους του.

Ἡ νέα αὐτὴ κατεύθυνσις τῆς Σλαβικῆς προσπαθείας ἐδημιούργησε τὴν ἀνάγκη νὰ γεννηθῇ ἓνα καινούργιο «κομιτάτο», Γιουγκοσλαβικὸ αὐτὴ τῇ φορᾷ, τὸ Ν.Ο.Φ. τοῦ ὁποίου ὁ σκοπὸς ἦτο μὲ ἐγκληματικὰς πράξεις καὶ τρομοκρατία νὰ κλονίσῃ τὸ φρόνημα τῶν Ἑλλήνων τῆς Μακεδονίας.

Τὸ Ν.Ο.Φ. ἀποτελεῖ συνέχεια τοῦ Σ.Ν.Ο.Φ. ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν λέξεων « Σλαβομακεντόσκι Νάροντ Ὅσβομποδίτελεν Φρόντ » ποὺ σημαίνουν « Σλαβομακεδονικὸν Ἀπελευθερωτικὸν Μέτωπον ».

Εἰς τὴν ὁργάνωσιν αὐτὴν ἀνετέθησαν τὰ καθήκοντα τοῦ Βουλγαρικῦ Κομιτάτου, καὶ μὲ τὴν ὁργάνωσιν αὐτὴ συνεργάζεται στενὰ τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Ἑλλάδος. Παράλληλα μὲ τὶς τρομοκρατικὰς ἐπιδρομὰς ἡ ὁργάνωσις αὐτὴ, ἀπὸ τὸν καιρὸ ἀκόμη τῆς κατοχῆς ἔστρεψε τὴν προσοχὴν τῆς στὸν προσηλυτισμὸ τῶν νέων εἰς τὴν Σλαβικὴν ἰδέαν. Κατὰ χιλιάδες διενεμήθησαν εἰς τὴν Μακεδονίαν τὰ σλαβικά βιβλία. Καὶ δασκάλοι πολύπειροι ἀνέλαβον τὸ ἔργον τῆς διδασκαλίας τῶν νέων. Οἱ νέοι, τὰ παιδιά, νὰ τὸ μέσον μὲ τὸ ὁποῖον οἱ Σλαῦοι θὰ ἐπιτύχουν τὸ σκοπὸ τους...

Ἡ διάρθρωσις τοῦ Ν.Ο.Φ. περιλαμβάνει δύο ὑποδιαιρέσεις. Τῇ Ν.Ο.Μ.Σ. δηλαδὴ Ἀντιφασιστικῇ Ὁργάνωσιν Μακεδονικῆς Νεολαίας, ἓνα εἶδος ἰδικῆς μας Ε.Π.Ο.Ν. καὶ τὴν Α.Φ.Ζ. ἀντιφασιστικὴν ὁργάνωσιν νεανίδων. Εἰς τὰς δύο αὐτὰς ὁργανώσεις ἡ κεντρικὴ ὁργάνωσις Ν.Ο.Φ. εἶχεν ἀναθέσει πρῶτα τὸν προσηλυτισμὸ τῆς νεολαίας τῆς

Ἑλληνικῆς Μακεδονίας καὶ κατόπιν τὴν πρώτη περίθαλψι, τῶν παιδιῶν ποὺ ἀρπαζόντανε ἀπὸ τὴν ἐλληνικὴ Μακεδονία.

Καὶ τὸ παιδομάζωμα αὐτὸ τὸ σύγχρονο δὲν ἄρχισε ὅπως πιστεύεται τὸ τέλος τοῦ 1947 μὲ ἀρχὴς τοῦ 1948, ὅταν ἄρχισε δηλαδὴ νὰ φαίνεται πῶς δὲν ἀργεῖ ἡ συντριβὴ τῶν ἐνόπλων κομμουνιστικῶν συμμοριῶν. Τὸ σύγχρονο παιδομάζωμα ἄρχισε εὐθὺς ἀμέσως μὲ τὴν ἐμφάνισι τῶν σλαυοκομμουνιστικῶν συμμοριῶν τὸ 1946 καὶ διεξήγετο εἰς τὴ Δυτικὴ Μακεδονία, κυρίως, ἀπὸ τὶς ὀργανώσεις Ν. Ο. Μ. Σ. καὶ Α. Φ. Ζ. Τὸ παιδομάζωμα αὐτὸ ἐγίνετο ὑπὸ τὴν διεύθυνσι τότε τῆς Εἰρήνης Γκίνη ἢ Μίρκας, μιᾶς κομμουνίστριας δασκάλας, τῆς πρώτης κομμουνίστριας ποὺ καταδικάσθηκε σὲ θάνατο καὶ ἐξετελέσθη στὰ Γιαννιτσά.

Τὸ τωρινὸ παιδομάζωμα τῶν Σλαυοκομμουνιστῶν

ΚΑΙ τώρα ἐπάνω ἐκεῖ, στὰ βόρεια σύνορά μας, ἄλλη μιὰ φορὰ ἡ φρικτὴ τραγωδία ποὺ λέγεται Παιδομάζωμα ξετυλίγει μιὰ· μιὰ τὶς εἰκόνες τῆς.

Οἱ Σλαῦοι, τὴ φορὰ αὐτὴ δὲν ἀποτελοῦνται μόνον ἀπὸ Ἀλβανούς καὶ Βουλγάρους. Ἔχουνε βοηθοὺς τῶν τοὺς συμμορίτες κομμουνιστές. Τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κόμματος ποὺ διακηρύσσει ὅτι τὸ δημιούργησε ὁ πόνος καὶ ἡ λαχτάρα τῆς ἀνθρωπιάς καὶ τῆς δικαιοσύνης.

Καὶ κάθε βράδυ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ γυρίζουνε σὰ βρυκόλακες καὶ φαντάσματα τὴ γῇ τὴν Ἑλληνικὴ, τὴν ποτισμένη ἀπὸ τὸν ἰδρώτα τῆς ἐλληνικῆς προσπάθειας καὶ τὸ αἷμα τῶν μεγάλων πολεμικῶν μας θυσιῶν. Ἔρχονται πέρα, ἀπὸ ἓνα βαρὺ ἀτσάλινο παραπέτασμα, πίσω ἀπὸ τὴν ἀδιαπέραστη αὐλαία τοῦ πάθους, ποὺ χωρίζει τὸν ἐλεύθερο κόσμον ἀπὸ τοὺς σκλάβους. Ἔρχονται ἀπὸ τὴν παγωμένη ἀτμόσφαιρα τοῦ βορρᾶ, σὰν ὕπουλοι ἴσκιοι, σὰν ἄγγελοι φρίκης, σὰν ἐφιάλτης καὶ σὰν κατάρρα.

Ἔρχονται καὶ πέφτουν ἐπάνω στὰ χωριά. Γυρίζουν ἓνα πρὸς ἓνα τὰ φτωχικὰ σπίτια. Καὶ ἀνάμεσα σ' ἓναν ἀπέραντο θρῆνον μιὰ κατάρρα βγαλμένη ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοῦ γένους, αὐτοὶ σκοτώνουν καὶ καῖνε καὶ ἀρπάζουν, ποιούς; τοὺς ἀμάχους. Τί; τὶς καλύβες. Ποιά; ὅσα ἔχουν ἀφήσει τὰ ξανθὰ κτήνη τῶν Οὐννων καὶ οἱ Ἱταλοὶ καὶ οἱ Βούλγαροι. Κι' ἐπειδὴ κάτι ἔχουν ἀφήσει, τὰ παιδιά, οἱ σλαυόδουλοι συμμορίτες τοῦ Κ.Κ.Ε. τ' ἀρπάζουν κι' αὐτά. Γιὰ νὰ τὰ περιποιηθοῦν καὶ νὰ τὰ ἐκπαιδεύσουν καὶ νὰ τ' ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὴν ἐλληνικὴ μοναρχοφασιστικὴ κόλασι!!!...

Καὶ τὰ παιδιά κλαῖνε, καὶ οἱ μαννάδες ἄλλοτε οὐρλιάζουν ὅπως τ' ἀγρίμια ὅταν χάνουν τὸ σπλάχνο τους κι' ἄλλοτε γονατιστὲς μὲ

σπαραγμό ψυχῆς παρακαλοῦν τοὺς ληστὰς τοῦ βορρᾶ ν' ἀφήσουν τὰ παιδιὰ τους. Ἐκεῖνοι ὅμως, βλοσυροί, ἀνηλεεῖς καὶ ἀμείλικτοι γίνονται περισσότερο θηρία μὲ τὸ θέαμα ποὺ θὰ ράγιζε καὶ τὴν ψυχὴ τοῦ πρὸ ἄγριου θηρίου τῆς ζούγκλας. Καὶ ἡ ὁρμὴ τους μεγαλώνει, σὰν ἀντιμετωπίζουν μιὰν εἰκόνα, σχεδὸν στερεότυπη, τῇ μάννα καὶ τὸ παιδί νὰ γίνονται ἓνα. Καὶ κάποια στιγμή, μέσα στὴν ἄνιση πάλη, ἐνῶ μαινόμενος ὁ συμμορίτης προσπαθεῖ ν' ἀποσπάσῃ τὸ παιδί ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάννας καὶ τὸ τραβάει, ἀκούγεται ἓνας ξηρὸς τριγμός. Τὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ ἔσπασε καὶ κρέμεται. Ἡ μάννα λιποθυμᾷ καὶ τὸ σλαβικὸ κταπόδι μαζεῖν τὰ πλοκάμια του καὶ σέρνει τὸ θῦμα του πρὸς τὶς χῶρες τῶν ὑπανθρώπων.

Κι' αὐτὰ ὅλα, πρὸς δόξαν τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος μπροστὰ στὰ μάτια τῶν μελῶν τῆς βαλκανικῆς ἐπιτροπῆς, μπροστὰ στὰ μάτια ἀνθρώπων, ποὺ λένε ἀλλὰ καὶ τὸ πιστεύουν πὼς εἶναι ἀπὸ χῶρες πολιτισμένες καὶ οἱ ὁποῖοι ἀπλῶς μὲ μία γραφειοκρατικὴ ἀμεριμνησία καταγράφουν τὶς λεπτομέρειες τοῦ φαινομένου, μὲ τὴν ἐμφάνισι τοῦ ὁποίου ἔχει συγκινηθεῖ καὶ ξεσηκωθεῖ κάθε ἑλληνικὴ ψυχὴ ἢ ὅποια μὲ μιὰ ἐμπνευσμένη ἐξόρμησιν, ἐξαπέλυσσε τὸ Ἐθνικὸ Παιδοφύλαγμα ἐναντίον τοῦ σλαβικοῦ παιδομαζώματος καὶ διεκήρυξε τὴν ἀκλόνητον ἀπόφασιν τῆς καθολικῆς ἀντιστάσεως ἐναντίον τοῦ ρωσικοῦ προγράμματος ἀφελληνισμοῦ τῆς Ἑλλάδος, ἐναντίον τῆς νέας Σλαβικῆς τακτικῆς, ποὺ ἐπιδιώκει μὲ τὸ παιδομάζωμα νὰ σχηματίσῃ ἓναν ὄργανισμό κτηνώδη, μὲ αἰσθήματα σλαβικά — μισελληνικά, γιὰ νὰ τὸν ἐξαπολύσῃ κάποτε ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ ξεσήκωμα τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς καὶ τὸ παράδειγμα τῆς Εὐτυχίας Καλύβα, σὰν φωνὴ τῶν παιδιῶν ὅλης τῆς Ἑλλάδος

ΚΑΙ στὸ ξεσήκωμα αὐτὸ τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς γιὰ τὸ Ἐθνικὸ Παιδοφύλαγμα, τὴν πρώτη καὶ τὴν πιὸ τιμητικὴ θέσι πῆρε ἡ ἱστορία μιᾶς μικρούλας τῆς Εὐτυχίας Καλύβα, ἱστορία βγαλμένη κατ' εὐθείαν μέσα ἀπὸ τὸ ἔνστικτο τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς.

Νά τὴν ἡ ἱστορία της, ὅπως τὴν ἔκανε γνωστὴ ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Κωνστ. Τσάτσος ἀπὸ τὶς στῆλες μιᾶς ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος :

«Τοῦτο τὸ ἐπεισόδιο εἶναι πέρα ὡς πέρα ἀληθινό. Τὸ γράφω σὰν ἓνα κομμάτι τῆς σύγχρονης Ἑλληνικῆς ἱστορίας. Γιὰ νὰ τὸ διαβάσουν οἱ ποιηταὶ καὶ νὰ τὸ τραγουδήσουν. Γιὰ νὰ τὸ διαβάσουν οἱ δυσφηλτικοὶ μας ἄνδρες καὶ νὰ ἐμπνευσθοῦνε. Γιὰ νὰ τὸ διαβάσουν οἱ πρόσωπό τους. μισταὶ μας καὶ ν' ἀνέβῃ τῆς ντροπῆς τὸ ἐρύθημα στὸ πρόσωπό τους.

Γιὰ νὰ τὸ διαβάσῃ ὁ λαὸς μας, μὰ ὅλος ὁ λαός, καὶ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν καλύτερο ἑαυτό του.

Αὐτὰ συνέβησαν στὸ Καλεσμένο. Εἶναι ἓνα μικρὸ χωριό, κορυμμένο σὲ μιὰ βαθειὰ λαγκάδα τῶν Εὐρυτανικῶν βουνῶν, λίγες ὥρες ἔξω ἀπὸ τὸ Καρπενήσι. Φτωχὸ ἀλλὰ εὐτυχισμένο ἄλλοτε χωριουδάκι, μὲ τοὺς δυὸ του σκόρπιους μαχαλάδες.

Ἐνα βράδυ, ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, μόλις σκοτείνιαζε, οἱ συμμορίτες ζῶσαν τὸ χωριὸ καὶ μπῆκαν στὰ σπίτια γιὰ νὰ ἀρπάξουν ὅτι βροῦν. Τρόφιμα, ζῶα, γυναῖκες καὶ πρὸ παντὸς παιδιὰ. Γέμισε ἡ λαγκάδα ἀπὸ βογγητά, ἀπὸ οὐρλιάσματα καὶ ντουφεκιές. Ἐπεφτε ξύλο ἀλύπητο. Στὴν ἄκρη τοῦ κάτω μαχαλᾶ κατοικοῦσε ἡ Εὐτυχία Καλύβα ὀρφανὴ κοπελλίτσα δεκαῆξη χρονῶν. Ὁ πατέρας, εὐζωνας Ρουμελιώτης, εἶχε σκοτωθεῖ στὸ Ἀλβανικόν. Ἡ μητέρα εἶχε πεθάνει στὴν κατοχὴ ἀπὸ πείνα. Τὸ λίγο ψωμί ποὺ τῆς εἶχε μείνει τὸ μοῖρασε ἓνα πρωτὶ στὰ παιδιὰ της, τὰ βλόγησε καὶ ἔσβυσε. Ἡ Εὐτυχία ἄκουσε τὸν χαλασμό ποὺ γινόταν πρὸ πέρα καὶ κατάλαβε. Οἱ συμμορίτες ζύγωναν. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ ἔφθαναν. Ξύπνησε τὰ παιδιὰ, τὰ σκέπασε μὲ ὅτι εἶχε καὶ μισόντυτη καὶ αὐτὴ ὅπως βρέθηκε ἐκείνη τὴν ὥρα ἔφυγε μαζί τους μέσα στὸ σκοτάδι. Ἦξερε βέβαια τὰ μονοπάτια. Ἀλλὰ ἦταν χιόνι, ἓνα μπόϊ χιόνι, ὅπως εἶναι σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη. Ὁ δρόμος κλειστὸς ἀπὸ τὸν ἐχθρό. Ἐπρεπε νὰ πάρῃ ἓναν κατσικόδρομο. Ὅταν βγῇκε στὸ ψήλωμα τὸ χιόνι ἦταν τόσο ψηλὸ ποὺ τὰ δυὸ ἀδελφάκια της δὲν μποροῦσαν νὰ προχωρήσουν. Τότε μπῆκε μπρὸς αὐτὴ καὶ μὲ τὸ στήθος της ἀνοίγε δρόμο. Βῆμα μὲ βῆμα πάλευε γιὰ νὰ περπατήσουν τὰ μικρά. Ὅλη τὴ νύχτα προχωροῦσε ἔτσι παλεύοντας. Ἄν ἤθελε νὰ σωθῇ μοναχὴ της, θὰ σώζονταν εὐκολά. Ἀλλὰ οἱ λησταὶ δὲν ἀρπάξανε ἐκείνη τὴν νύχτα στὸ Καλεσμένο μόνο εἴκοσι δυὸ κοπέλλες. Μάζευαν καὶ τὰ παιδιὰ. Καὶ ἡ Εὐτυχία ἦταν δεκάξη χρονῶν, μητέρα καὶ ἀδελφὴ μεγάλῃ. Καὶ ἦταν Ρουμελιώτισσα ἑκατοντάδων ἔτων Ἑλληνοπούλα. Ἐπάλαισε στήθος μὲ στήθος μὲ τὸ χιόνι, μὲ τὸν ἐχθρό, μὲ τὴν μοῖρα, γιὰ νὰ σώσῃ τὴν κληρονομία τὴν μοναδικὴ τοῦ εὐζωνα τῆς Ἀλβανίας, τὰ δυὸ ἀδελφάκια της. Ἦταν κυνηγημένη. Ἐπρεπε πρὶν ξημερώσῃ νὰ φθάσῃ ὡς τὰ μέρη ποὺ φύλαγε ὁ στρατός μας.

Τὰ ἀχνάρια της στὸ χιόνι ἦσαν κατακόκκινα. Στὰ στουρνάρια, στ' ἀγκάθια, στ' ἀγριοκλώναρα εἶχαν ξεσχισθῇ τὰ πόδια της, τὰ χέρια της, τὰ στήθη της. Δὲν ἦταν γρατσουνίσματα, ἦταν πληγές. Ἐπρεπε ὅμως νὰ προχωρήσῃ. Τὰ παιδάκια δὲν θὰ ἄντεχαν περισσότερο μέσ' τὸ χιόνι. Θὰ πέθαιναν. Τραβοῦσε λοιπὸν παλεύοντας μέσ' τὸ σκοτάδι. Ἴσως νὰ μὴν καταλάβαινε πόσο πονοῦσε. Ἀλλὰ τὰ μικρὰ τὰ ἀδελφάκια της θυμοῦνται τώρα τὸ λαχάνιασμά της, καὶ τὸ αἷμα της μέσα στὸ χιόνι.

Χάραζε μόλις, όταν έφθασε στο πρώτο στρατιωτικό φυλάκιο έξω από το Καρπενήσι. Μὲ τὰ ὅπλα έτοιμα πετιοῦνται οἱ φαντάροι νὰ δοῦν ποιὸς φτάνει. Μὴ βαρῶτε λέει μιὰ παιδικὴ φωνή. Σὲ λίγο ἦταν ἐκεῖ μπρὸς τοὺς μὲ τὰ δυὸ ἀδερφάκια της.

— Τὰ παιδιά! λέει στοὺς φαντάρους ποὺ ἔβλεπαν τὰ κουρελιασμένα ροῦχα, τὸ μισόγυμνο κορμί της ὅλο αἷματα.

— Τὰ παιδιά!...

Ἄλλο τίποτε δὲν εἶπε. Σωριάστηκε χάμω καὶ ξεψύχησε. Ὅταν τὸ ξάπλωσαν χάμω στὰ σανίδια, μέσα στο φυλάκιο, τὸ ὥραϊο κορμάκι τῶν δεκαῆξι χρόνων, ἦταν ὁλόκληρο μιὰ πληγή.

«Τὰ δυὸ παιδιά τὰ συνέφεραν καὶ βρίσκονται τώρα στο ἀναρρωτήριο τοῦ Ἐρνθροῦ Σταυροῦ, στο Καρπενήσι.

••

Σῦρε στο καλὸ Εὐτυχία Καλύβα. Ὅτι θέλησες ὅλη ἐκείνη τὴν τρομερὴ νύκτα θὰ γίνῃ. Τ' ἀδερφά σου θὰ ζήσουνε καὶ θάναί καὶ ἀδέρφια ὅλων μας. Καὶ ἡ παρθενιά σου θὰ μείνῃ καὶ αὐτὴ ἀμόλυντη σὰν τὸ χιόνι ποὺ χάραξες μὲ τὸ αἷμα σου. Καὶ ἂν δὲν ἀρραβωνιαστῇς πιά τὸ ὡμορφο παλληκάρι τοῦ χωριοῦ, θὰ εἶσαι ἡ ἀρραβωνιστικὴ τῆς Νίκης. Καὶ ἂν δὲν στολίσῃς πιά μὲ τὰ μυριστικὰ τὴν αὐλὴ τοῦ φτωχικοῦ σου θὰ στολίζῃς στοὺς αἰῶνες τὴν Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος. Μὲ τὴν Ἀντιγόνη, μὲ τὴν Ἡλέκτρα θὰ τὴν στολίζῃς ἱερὴ ἀδερφή. Μὲ τίς Μεσολογγιτοποῦλες, μὲ τίς Σουλιώτισσες, μὲ τῆς Πίνδου τίς γυναῖκες θὰ τὴν στολίζῃς Ρουμελιώτισσα λεβέντισσα Ἑλληνοποῦλα. Σῦρε στο καλὸ Εὐτυχία Καλύβα».

••

Τὸ παράδειγμα αὐτὸ τῆς Εὐτυχίας Καλύβα βγαλμένο ἀπὸ τὸ ἔνστικτο τῶν παιδιῶν ὁλοκλήρου τῆς φυλῆς εἶναι ἡ πιὸ τρανὴ διαμαρτυρία, μιὰ φωνὴ βγαλμένη ἀπὸ τὴν ψυχὴ ὅλων τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος, μιὰ ἀπάντησις στὴν ὑπουλὴ σλαυϊκὴ ἀπειλή...

Καὶ δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ τὴν ἀπάντησι αὐτὴ νὰ περιμένῃ κανεὶς ἀπὸ τὰ παιδιά μιᾶς χώρας εἰς τὴν ὁποίαν λάμπει ὁ ἥλιος, μιᾶς χώρας εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ὀργὴ τῆς φύσεως δὲν ἡμπορεῖ νὰ βαστάξῃ περισσότερο ἀπὸ λίγες ὥρες, μιᾶς χώρας γύρω ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπλώνεται ἡ γαλανὴ θάλασσα, καὶ μιᾶς χώρας ποὺ ἅμα ἀνεβεῖ κανεὶς σ' ἓνα της ὕψωμα θὰ ἀντικρύσῃ ὀρίζοντα καθαρῶτατο καὶ τίς γραμμὲς τῶν βουνῶν κατακάθαρες ἀπὸ τίς πιὸ κοντινὲς ὥς τίς πιὸ πίσω, ὥς τὰ πιὸ μακρυνὰ βάρη, καὶ δὲν ἦτο δυνατόν παιδιά τῶν ὁποίων καὶ οἱ πατέρες των εἶδαν τὰ ἴδια αὐτὰ πράγματα, ποὺ τὰ ἐπέρασαν καὶ τὰ ἡσθάνθησαν ἑκατοντάδες γενεῶν καὶ ἔτσι διεμορφώθη ἡ ψυχὴ των καὶ ὁ χαρακτήρ των, δὲν ἦτο δυνατόν σὲ παιδιά μιᾶς τέτοιας χώρας νὰ μὴν ἐπαναστατήσῃ τὸ ἔνστικτό τους ἐναντίον τῆς ὑποταγῆς των.

·εἰς τὴν φυλὴν τῆς ὁποίας ἡ νοοτροπία εἶναι σκοτεινὴ, ὅπως ὁ ὀρίζων
·ποὺ κλείνει τὴ χώρα τῆς φυλῆς αὐτῆς εἶναι σκοτεινὸς καὶ ὁμιχλώδης
·καὶ δὲν ἦτο δυνατόν τὸ ἔνστικτο τῶν παιδιῶν τῆς γαλανῆς Ἑλλάδος
·νὰ μὴν ξεσηκωθῇ ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ ὀρί-
·ζοντας εἶναι σκοτεινὸς καὶ γεμάτος ὁμίχλη, ἐναντίον ἀνθρώπων ποὺ
·δὲν βλέπουν παρὰ ἄπειρες πεδιάδες μὲ κανένα ὕψωμα στὴ μέση, ποὺ
·βλέπουνε διαρκῶς τὴ θάλασσα τρικυμισμένη, μαύρη καὶ ἀγριεμένη,
·ποὺ βλέπουνε νὰ βαστάῃ ἡ κακοκαιρία μῆνες καὶ μῆνες ὀλόκληρους καὶ
·ζοῦνε μέσα στὸ πιὸ ζόφερό σκοτάδι.

Τὸ παράδειγμα τῆς Εὐτυχίας Καλίβα ὑπῆρξε μιὰ φωνὴ βγαλμένη
·ἀπὸ τὴν ψυχὴ ὅλων τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος τὰ ὁποῖα ἀπαντῶν-
·τας στὰ Σλαυϊκὰ ὄνειρα βροντοφώναξαν ὅτι εἶναι Ἑλληνόπουλα καὶ
·ὅτι ὅπως ἐπὶ χιλιάδες χρόνια ὑπῆρξαν Ἕλληνες οἱ πρόγονοὶ των, θὰ
·μείνουν καὶ αὐτὰ γιὰ πάντα Ἕλληνες καὶ μόνον Ἕλληνες.

·Ἡ Ἑλλὰς εἶναι ἡ πηγὴ καὶ ὁ φρουρὸς
·τῆς ἀνθρωπίνης
·τιμῆς καὶ ἀξιοπρεπείας.

ΕΥΤΥΧΙΑ ΚΑΛΥΒΑ

Τῆς διδου ΤΖΕΛΛΑΙ ΠΕΦΑΝΗ

Τίποτ' ἄλλ' ἀπ' τὴν ΠΑΤΡΙΔΑ, πιδ ἄγνὸ καὶ πιδ ὥραϊο
δὲν γνῶρισε στὸ διάβα της. Καὶ ἦτανε μοιραῖο,
αὐτὴ — ἦταν αὐτὸ γραφτό, μ' αἱμάτινο μελάνι —
θυσίᾳ νὰ δώσῃ ἀκριβὴ Σ' ΑΥΤΗΝ καὶ νὰ πεθάνῃ...

Εὐπνήσανε ἀπ' τὸ βαθύ τους ὕπνο καὶ στοῦ λόγγου
τὴν ἐρημιᾶ, πῆγαν οἱ Ἑλληνίδες τοῦ Ζαλόγγου.
Εὐπνήσαν οἱ Σουλιώτισσες, ἡ Μπότση, ἡ Μαυρογένους,
ἡ Μπουμπουλίνα, ἡ Μπότσαρη κι' ἄλλες ὅσες τοῦ γένους
στεριώσαν τὴν Ἀνάστασι, μέσ' τὸ Εἰκοσιένα,
καὶ ξύπνησαν στὸ διάβα τους καὶ τοῦ Σαρανταένα
τὶς τόσες, μ' ἐπικεφαλῆς τὴ μάνα Καραγιάννη
καὶ κάθε πού γι' αὐτὴ τὴ γῆ, τίμια εἶχε πεθάνει.
Πῆγανε γιὰ προσκύνημα ψηλὰ στὸ Καλεσμένο.
Καὶ φίλαγαν ὅπ' ἔβλεπαν, μ' αἶμα χρωματισμένο
τῆς Ρούμελης τὸ χῶμα, τ' ἄγνὸ, τὸ τίμιο Ἑλληνικό.
Τὸ χῶμα πού μ' αἶμα ἀνεξίτηλο, παρθενικὸ
ἔβαψε ἡ Εὐτυχία. Ἡ ἄμοιρη παιδούλα
πού μὲ σχισμένα τὰ πόδια καὶ μὲ ἄγνὴ καρδούλα
γεμάτη ἀπὸ Ἑλλάδα, ἔτρεχε μακρὰ νὰ σώσῃ
κι' ἀπ' τὸν ἐχθρὸ τὸ βάρβαρο, τ' ἀδέρφια νὰ γλυτώσῃ...
Ζοῦσε γι' αὐτὰ ἡ ἄμοιρη. Ζοῦσε ὡς τὴν ἡμέρα,
πού τῶν ἀγρίων οἱ φωνὲς σχίσανε τὸν αἰθέρα,
ζητώντας νὰ ἀρπάξουνε παιδιά, νὰ τὰ ἐκπατρίσουν,
νὰ τ' ἀναθρέψουν, βάρβαρα νὰ τὰ ἐξελληνίσουν...
Ἦτανε σούρουπο ἀργὰ σὰν τᾶκουσεν ἡ κόρη.
Τέτοιο ἀπαίσιον ἐγκλημα, ὁ νοῦς δὲν τὸ ἐχώρει.
Ἦταν Ἑλληνίδ' αὐτὴ. Ἕλληνες τὰ παιδιά της,
ν' ἀφήσῃ νὰ τοὺς πάρουνε; Δὲτ' ὅθελ' ἡ καρδιά της...
Ἦταν μικρὴ καὶ ἄοπλη. Ἀντίστασι νὰ φέρῃ;
Θὰ ἦταν κόπος μάταιος. Ἀλλοίμονο τὸ ξέρει...

Ήταν μικρή, μὰ μιὰ καρδιά Ἑλληνικὴ στὰ στήθια
ἔκρυβε ὅλο θέλησι καὶ πίστι στὴν Ἀλήθεια.
Δὲν δίστασε. Οὔτε στιγμή. Στὴν ἀγκαλιὰ ἀρπάζει
τ' ἀδέλφια τῆς κι' ἀπ' τὸν ἐχθρό, μακρὰ αὐτὴ τὸ σκάζει.
Ήταν σκληρὸς ὁ δρόμος τῆς. Τ' ἀγκάθια τὴν ξεσχίζουν,
καὶ τοῦ χιονιοῦ οἱ στρόβιλοι τριγύρω τῆς γυρίζουν.
Μά, δὲν δειλιάζ' ἡ ὀρφανή. Καὶ δὲν γυρίζει πίσω.
«Ἄτιμη, σκέπτεται, ζωὴ, δὲν θὰ μπορῶ νὰ ζήσω...»
Καὶ προχωρεῖ καὶ προχωρεῖ κρατῶντας τὸ φορτίο,
ποῦτ' ἀντιγὰρ αὐτὴν πολύτιμο. Καὶ σ' ἓνα φυλακεῖο
φτάνει μπροστά. «Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ;» Φωνάζουν. «Θὰ κτυπήσω».
Καὶ ἀπαντᾷ: «Μιὰ Ἑλληνίς, αὐτὰ ἦρθα ν' ἀφήσω».
Καὶ πρὶν προφτάσει ὁ σκοπὸς πάλι νὰ τῆς μιλήσῃ
ἡ Εὐτυχία Καλύβα — πιά εἶχε ξεψυχήσει...

Κι' ἦταν αὐτὸ τὸ πιὸ σκληρὸ χτύπημα στοὺς προδότες,
ποῦλεγε πῶς οἱ Ἕλληνες πεθαίνουν Πατριῶτες...
Καὶ ἡ Καλύβα ἔγινε μιὰ ἥρωϊς μεγάλη,
ἀγία ποὺ μαρτύρησεν ὅσο καμμία ἄλλη.
Κι' ἔδωσ' ὁ θάνατος αὐτῆς, πνοὴ σ' ὅλα τὰ στήθια
κι' ἔγιν' ἰδέα, σύμβολο, δύναμις καὶ βοήθεια,
στὸν κάθε ἀγνὸ πολεμιστὴ π' ὠρκίστηκε τὴ ζήση,
νὰ ἀψηφίσῃ καὶ γιὰ σὲ ΕΛΛΑΣ νὰ πολεμήσῃ...

ΤΖΕΛΛΑ ΠΕΦΑΝΗ

Οἱ Σλαῦοι καὶ οἱ βούλγαροι
εἶναι ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδος.
Ἄλλ'
οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδος
εἶναι ἐχθροὶ καὶ ὅλων τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς.

Ὁ Ἑλληνικὸς χώρος ὑπὸ τὸν φωτεινὸν τοῦ οὐρανόν,
μόνον
μὲ πλαστικὴν ὕλην τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν
μὲ πλάστην τὰς Ἑλληνικὰς χεῖρας
καὶ ἀρχιτέκτονα τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα,
ἦτο καὶ εἶναι προωρισμένος καὶ δύναται
νὰ δημιουργῇ καὶ νὰ διαμορφώῃ,
ὅτι ὠραῖον, ὅτι καλόν, ὅτι εὐγενὲς καὶ ὅτι ὑψηλόν.

Λαοὶ τῆς Οἰκουμένης
εἰς τὴν γωνίαν αὐτὴν τῆς Γῆς, τὴν Ἑλλάδα
μάχεται ἓνας λαὸς γιὰ τὸν Πολιτισμόν.
Καὶ τὰ παιδιὰ του πέφτουν στὴν μάχη
πολεμώντας τὴν βαρβαρότητα, τὴν βίαν καὶ τὸ ἔγκλημα.

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

1. Παιδομάζωμα	Σελίς 3
2. Είσαγωγή	» 5
3. Στο κατώφλι τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας όταν ἐγί- νοντο οἱ ἐπιδρομές τῶν Περσῶν	» 7
4. Ὅταν ἡ Ρωμαϊκὴ βία ἐπέδραμε κατὰ τῆς Ἑλ- λάδος	» 8
5. Ἡ πρώτη ἐμφάνις τῶν Σλαυϊκῶν ἐπιδρομῶν τὴν ἐπεχὴν τοῦ Βυζαντίου	» 10
6. Στὰ μαῦρα χρόνια τῆς Τούρκικης σκλαβῆς . .	» 13
7. Πῶς διεδόθη τὸ Σλαυόφωνον γλωσσικὸν ἰδίωμα λόγω τοῦ Τουρκικοῦ Παιδομαζώματος	» 18
8. Μέχρι τῆς Ἐποχῆς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστά- σεως	» 20
9. Ὁ Πανοσλαυϊσμός καὶ ἡ στάσις τῆς Ρωσσίας ἔναντι τῆς Ἑλλάδος	» 23
10. Τὸ Βουλγαρικὸ Κομιτάτο καὶ ἡ δράσις τῶν Κο- μιτατζήδων	» 27
11. Ν.Ο.Φ., τὸ καινούργιον Κομιτάτο καὶ ἡ συνεργα- σία του μετὰ τὸ Κ.Κ.Ε.	» 37
12. Τὸ τωρινὸ Παιδομάζωμα τῶν Σλαυοκομμουνι- στῶν	» 40
13. Τὸ ξεσκήκωμα τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς καὶ τὸ πα- ράδειγμα τῆς Εὐτυχίας Καλύβα σὰν φωνὴ τῶν παιδιῶν ὅλης τῆς Ἑλλάδος	» 41
14. Εὐτυχία Καλύβα	» 45